

De Ster

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

December 1986
86ste jaargang
Nummer 8

De Ster

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign“, „New Era“ en „Friend“.

De goddelijke wet van tiende (blz. 14)

Inhoudsopgave

- 1 Wat wil de Heiland dat wij geven? ONSZELF! President Gordon B. Hickley
- 5 Lessen in het veld der herders, *Vickie H. Randall*
- 6 Hij wenkte me, *John Frazer*
- 8 Een kerstgeschenk van liefde, *Marilou D. Paderanga Idos*
- 9 Jezus, als 'k zelfs maar denk aan U, *Todd A. Britsch*
- 12 „Eén van hart“, *Maryan Myres Shumway*
- 14 De goddelijke wet van tiende, *Bisschop Robert D. Hales*
- 19 Het jeugdwerk heeft ons leven veranderd, *Donna Allred Hahn*
- 20 De sprinkhanenplaag van 1855. Het suikervonder in Provo
- 22 Houd van hem, houd hem vast, *Gloria Bond*
- 26 Kirtland anno 1900
- 28 Een kerk voor de heiligen, een landmerk voor Australië, *Michael Otterson*
- 33 *Vraag en antwoord:* Betekenis van hel in het Boek van Mormon, *H. Don Peterson*

VOOR TIENERS EN TWENS

- 36 Liefde is leven, *Barbara B. Smith*
- 40 Honing en harmonie in Quebec, *Kathleen Lubeck*
- 44 De waarde van een ziel is groot, *Paul B. Thurgood*
- 46 Klipwandelen, *S. Olani Durrant*

Kinderster

- 2 Het kerstverhaal uit het Boek van Mormon, *Pat Graham*
- 4 Kerstknipsels
- 6 Kerstmis is kerstmis, *Sherrie Johnson*
- 8 Teksten over de geboorte van de Heiland, behorend bij illustraties van Phyllis Luch

December 1986
86ste jaargang
Nummer 8

Eerste Presidium:

Ezra Taft Benson
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson

Raad der Twaalf:

Marion G. Romney, Howard W. Hunter,
Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton,
L. Tom Perry, David B. Haight,
James E. Faust, Neal A. Maxwell,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin

Adviseurs:

Joseph B. Wirthlin, John H. Groberg,
James M. Paramore, Hugh W. Pinnock

Redacteur: Joseph B. Wirthlin

Director of Church Magazines:
Ronald L. Knighton

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Kinderster: Diane Brinkman
Vormgeving: Kay Stevenson, Sharri Cook

De Ster

Vertaling, nieuwsredactie en administratie:

Henri J. A. Tenthof van Noorden,
Kerkelijk Vertaalbureau
Raadstede 19, Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 0 (031) 3402-40260

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,
Industriestrasse 21, Postfach 1568
D-6382 Friedrichsdorf 1
Telefoon: 0 6172/71 03 34

© 1986 by the Corporation of the President
of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

Alle rechten voorbehouden

Jaarabonnement:

Nederland: f 25,30
Belgie: Bfr. 460,00
Andere landen (per zeepost): US\$ 12,00

Het abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd, tenzij twee maanden voor vervaldatum schriftelijk is opgezegd. Opgeve van een nieuw abonnement te richten aan de administratie; wacht met betalen tot u een acceptie ontvangt.

Verschijnt acht maal per jaar

Printed by Friedrichsdorf Printing Centre
Federal Republic of Germany

PB MA 0529 DU

Wat wil de Heiland dat wij geven? ONSZELF!

President Gordon B. Hinckley
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Dit is kerstmis, de tijd dat we zingen en praten over de grote gave van God, onze Eeuwige Vader, die zijn Zoon als Verlosser van het hele mensdom gaf.

Het is een tijd van eerbiedige overpeinzing van de weergaloze gave van de Zoon, die zijn leven gaf om de wereld te redden. Het is ook een tijd om te overdenken hoe wij Hem het beste kunnen eren.

Hij, Jezus Christus, was, onder leiding van zijn Vader, de Schepper van de aarde waarop wij nu leven. Hij was de God van Abraham, Isaak en Jakob. Hij was de bron van inspiratie voor alle profeten vanouds, wanneer zij onder invloed van de Heilige Geest spraken. Zij spraken van Hem wanneer zij koningen berispten, natieën bestraften en wanneer zij als zieners vooruitblikten naar de komst van een beloofde Messias en door de macht van openbaring verkondigden: „Daarom zal de Heere zelf ulieden een teken geven; ziet, een maagd zal zwanger worden, en zij zal een Zoon baren, en Zijn naam Immanuel heten“ (Jes. 7:14, SV).

„En op hem zal de Geest des Heren rusten, de Geest van wijsheid en verstand, de Geest van raad en sterkte, de Geest van kennis en vreze des Heren“ (Jes. 11:2).

„En de heerschappij rust op zijn schouder en men noemt hem Wonder-

bare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst“ (Jes. 9:6).

Hij, de Zoon van God, was bereid een sterfelijk lichaam op zich te nemen. Zijn moeder, de schoonste van alle maagden, zoals Nephi haar in een visioen zag, verleende Hem de sterfelijkheid. Zijn Vader, de Eeuwige God, schonk Hem macht over de dood.

Gaven aan de pasgeboren Koning

Hij werd in een stal geboren, daar er in de herberg geen ruimte voor hem was. Terecht vroeg een engel aan Nephi, die deze dingen in een visioen had gezien: „Kent gij de welwillende barmhartigheid Gods?“ (1 Ne. 11:16.) Ik denk dat er niemand is die dat volledig kan begrijpen – dat de grote Jehova zo onder de mensen moest komen, geboren in een kribbe, onder de joden, een gehaat volk in een vazalstaat van het Romeinse Rijk. Maar bij zijn geboorte bezong een engelenkoor zijn glorie. Herders aanbaden Hem. Een nieuwe ster verrees in het oosten. Wijze mannen van ver eerden Hem met goud, wierook en mirre. We mogen gevoeglijk veronderstellen dat zij die kleine handjes vol verwondering en verering aanraakten, toen zij hun gaven aan de pasgeboren koning aanboden.

Voor zover wij weten verliep zijn jeugd niet anders dan die van zijn leef-

tijdgenoten, hoewel Lucas zegt dat „Jezus (toenam) in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen“ (Luc. 2:52). Maar de drie wonderbaarlijke jaren van zijn bediening brachten leringen voort, in woord en daad, die de mensheid in alle daaropvolgende jaren hebben verrijkt.

Johannes de Doper sprak door de macht van openbaring toen hij van Jezus zei: „Zie, het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt“ (Joh. 1:29).

Het was de stem van de Almachtige die boven de Jordaan verkondigde: „Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb“ (Matt. 3:17).

Een man van wonderen

Jezus was een man van wonderen. Hij, die de wereld had geschapen en het als de grote Jehova bestuurd, doorzag de elementen van de aarde en begreep alle levensfuncties. Te beginnen in Kana, waar Hij water in wijn veranderde, verrichtte Hij vele wonderen – deed de lammen lopen, de blinden zien en bracht de doden tot leven – Hij, de Heelmeester, die de zieken genas door het gezag dat Hij als de Zoon van God had.

Hij was de vertrooster van de verdrukten uit zijn tijd en van alle daaropvolgende generaties die in Hem geloofden. Hij zei tot een ieder van ons:

Schilderij van Giorgione
De aanbidding door de herders (ca. 1510)
 National Gallery of Art, Washington, D.C.

„Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven; neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen; want mijn juk is zacht en mijn last is licht” (Matt. 11:28–30).

Bij de bron in Samaria duidde Jezus op de reddende macht van zijn leringen: „Een ieder, die van dit water drinkt, zal weder dorst krijgen; maar wie gedronken heeft van het water, dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen

in eeuwigheid, (maar) zal in hem worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwigen leven” (Joh. 4:13–14).

„Ik ben de opstanding”

Hij is Heer over leven en dood; aan de diep bedroefde Marta verkondigde Hij zijn eeuwige macht: „Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven” (Joh. 11:25–26).

Dit dan is de Christus wiens geboorte wij gedenken. Als de Schepper van de-

ze wereld, de Jehova van het Oude Testament, bekleedde Hij zich met sterfelijkheid en werd Hij de Verlosser van het mensdom.

Zijn aardse bediening was er een van dienstbetoen en zelfverloochening, van onderwijzen, zegenen, genezen, verheffen en culmineerde in dat grote en universele offer waardoor verzoening, verlossing en opstanding teweeg werden gebracht.

Als wij beweren de Meester te aanbidden en te volgen, moeten wij er dan niet naar streven zijn leven van dienstbetoen als voorbeeld te nemen? Niemand kan zeggen dat zijn leven hemzelf toebehoort. Ons leven is een gave

*Schilderij door Jacopo Bassano
Aanbidding van de Magus (16^e eeuwse
renaissance) Pinacoteca, Sansepolcro*

van God; het is niet onze eigen wil die ons geboren doet worden. Het is niet aan ons het tijdstip van ons heengaan te bepalen. Wij verlenen onszelf geen tijd van leven, die wordt ons gegeven volgens de wil van God.

Zo velen van ons gaan door het leven alsof het ons eigendom is. Wij hebben de mogelijkheid dit leven te vergooien, maar dan zouden wij een groot en heilig vertrouwen beschamen. De Meester laat er geen twijfel over bestaan: „Want ieder, die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar ieder, die zijn leven verliezen zal om Mijnen wil en om des evangelies wil, die zal het behouden” (Marc. 8:35).

Waarom zijn zendelingen gelukkig? Omdat zij zich verliezen in de dienst van anderen.

Een werk van liefde

Waarom zijn zij die in de tempel werken gelukkig? Omdat naar mijn weten hun liefdewerk het grote plaatsvervangende werk van de Heiland van de mensheid beter benadert dan enig ander werk. Zij vragen en verwachten geen dank voor wat zij doen. Vaak kennen zij alleen de naam van hen voor wie zij het plaatsvervangend werk doen.

Voor al rond kerstmis moeten wij ons

er terdege van bewust zijn dat we Hem, die de Christus is, niet waarlijk kunnen aanbidden zonder van onszelf te geven.

Laten wij onszelf, in deze tijd, wat meer in de geest van Christus op anderen richten. Het is niet genoeg om speelgoed en surprises te geven. Het is niet genoeg om een aalmoes te geven aan behoeftigen. 't Is wel belangrijk, maar het is tevens belangrijk om naast die aalmoezen ook van onszelf geven.

Moge de ware betekenis van kerstmis ons hart vervullen, opdat wij beseffen

Schilderij van Bernardino Luini
Madonna van de rozen (16^e eeuwse
 renaissance) Biblioteca Ambrosiana, Milaan

dat ons leven, dat wij van God onze Vader gekregen hebben, niet van ons is, maar gebruikt moet worden in de dienst van anderen.

President Kimball, die een groot voorbeeld van dit beginsel was, zei eens tegen mij: „Mijn leven is als mijn schoenen – ze moeten versleten worden in de dienst van anderen.”

Moge God u deze kersttijd zegenen, zodat het een vreugdevolle tijd zal zijn, een gelukkige tijd, maar bovenal een tijd van toewijding.

Suggesties voor huisonderwijzers

Belangrijke punten. U zou de volgende punten in uw huisonderwijsles kunnen gebruiken:

1. Kerstmis is een tijd van overpeinzing hoe we de Zoon van God, wiens geboorte we vieren, het beste kunnen eren.

2. Jezus was een man van wonderen. Hij die de wereld heeft geschapen en bestuurd, begreep alle levensfuncties.

3. Ons leven is een gave van God. Het is niet aan ons te bepalen hoelang wij leven, dat doet God.

4. Vooral rond kerstmis moeten wij beseffen dat we Christus niet werkelijk kunnen aanbidden zonder van onszelf te geven.

Punten om de discussie op gang te helpen

1. Verwoord uw gevoelens over de Heiland en hoe belangrijk hij voor ons is. Nodig familieleden uit hun gevoelens uit te spreken.

2. Zijn er teksten of citaten in dit artikel die het gezin zou kunnen voorlezen en bespreken?

3. Zou dit gesprek beter verlopen na eerst met het hoofd van het gezin te hebben gesproken?

LESSEN IN HET VELD DER HERDERS

Vickie H. Randall

Bethlehem, gezien vanaf het veld der herders

Toen wij uit de bus stapten, zagen wij de bedoeïenentent. Verderop in het veld, in het heuvelland buiten Bethlehem, hielden twee of drie kinderen een kudde schapen in het oog. We waren aan het eind gekomen van een reis van twee weken door Israël en onze groep zou tot besluit een getuigenisvergadering houden in het veld der herders.

Wij liepen het met rotsen bezaaide veld in en gingen met ons gezicht naar Betlehem zitten. Keken we iets naar links dan konden wij de Herodion zien, een gefortificeerde berg waarop Herodes de Grote een luxueus paleis had laten bouwen, compleet met baden, tuinen en tweehonderd marmeren treden. Wij hadden het eerder die dag bezocht. Nu ik het van een afstand bekeek, leek het alle materiële successen te vertegenwoordigen die iemand zich maar zou kunnen wensen. Aan de andere kant leek het stadje Betlehem het symbool te zijn van alles wat ik over Jezus geleerd had tijdens ons bezoek aan het Heilige Land.

Ik keek beurtelings van Betlehem naar

Herodion. De vraag drong zich aan mij op: Waar kies ik voor? Natuurlijk wilde ik de Heiland volgen. Maar was mijn dagelijkse handel en wandel van dien aard, dat ik juist in een andere richting afdwaalde?

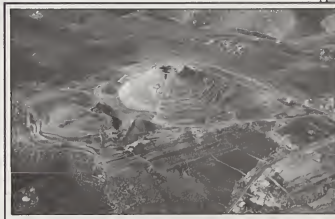
Onder het zingen van kerstliederen en het geven van getuigenissen, overdacht ik hoe gemakkelijk het is verkeerde prioriteiten te stellen in het leven. Hoe gemakkelijk is het om veel tijd en zorg te besteden aan dingen die onbelangrijk zijn in het eeuwig perspectief. Hoe gemakkelijk is het te doen alsof materiële bezittingen eeuwig zijn! En hoe moeilijk is het eraan te denken, dat Jezus gezegd heeft dat niemand twee heren kan dienen (zie Matt. 6:24).

De vraag bleef me bezighouden: Welke richting ga ik op? Toen hoorde ik, bijna als een gebed, de woorden van de herders: „Laten wij dan naar Betlehem gaan“ (Luc. 2:15).

Ik heb sinds mijn thuiskomst veel over die ervaring nagedacht – de zon, die onderging achter de Judese heuvels, de

kudde grazende schapen en de vrede die ik voelde toen ik mij opnieuw voornam minder over de dingen der wereld in te zitten en toegewijder het koninkrijk Gods te zoeken.

Soms hoor ik nog de herders, die in die nacht, lang geleden, zeiden: „Laten wij dan naar Betlehem gaan.“ En dan bedenk ik mij weer dat ik verstandige beslissingen moet nemen. Herodion is een ruïne, maar Betlehem staat overeind.

De gefortificeerde berg Herodion

HIJ WENKTE ME

Iken geboren in Hongarije, waar ik ook opgeleid ben tot een calvinistische dominee. Maar na mijn emigratie naar Australië, nu dertig jaar geleden, begon ik te beseffen dat ik niet de ware leer van Christus onderwees.

Ik begon dus een boek te schrijven over de afval. Door mijn bijbelstudie wist ik dat er ook een „wederoprichting aller dingen“ moest zijn, hetgeen ertoe leidde dat ik uiteindelijk mijn werk als dominee opgaf om naar die herstelde waarheid te gaan zoeken. Het duurde eigenlijk helemaal niet zo lang eer ik haar vond, hoewel ik haar niet direct herkende.

Het was op een avond in 1956 dat ik in de stortregen van Geelong naar Melbourne reed en twee jongemannen een lift gaf. Het waren zendingen. Toen ik ze bij het zendingshuis afzette, gaf de zendingspresident mij een Boek van Mormon cadeau, dat ik met genoegen in ontvangst nam. Maar ik ben in die tijd geen lid van de kerk geworden; ik vroeg zelfs niet of ze mij er meer over wilden vertellen.

Op een nacht droomde ik dat ik op een prachtig strand stond. Een man met wit haar, gehuld in witte kleding, stond tot aan zijn middel in het water. Met een Boek van Mormon in zijn opgeheven hand moedigde hij me aan om in het water te komen en zei dat de Meester me bij zich wilde hebben. De volgende ochtend maakte ik een tekening van de man die ik in mijn droom had gezien. Ondertussen zette ik mijn zoeken naar de waarheid voort.

Enige tijd later belden er twee zendingen bij mij aan. Toen ik zag dat zij een Boek van Mormon bij zich hadden, vroeg ik hen binnen te komen en liet ze de tekening zien die ik na mijn droom had gemaakt. De zendingen waren uitermate verbaasd en vertelden me dat de man die ik getekend had heel veel weg had van president David O. McKay.

Ze vroegen of ze de tekening mocht

John Frazer

ten hebben. Op de een of andere manier kwamen het verhaal van mijn droom en de erbij horende tekening in Salt Lake City terecht, waarop ik een brief ontving van Joseph Fielding Smith, die op dat moment president van het Quorum der Twaalf Apostelen was. In die brief gaf hij me zijn getuigenis en raadde hij me aan me te laten dopen.

Een zending kreeg toestemming om zijn zending met een week te verlenen en bij mij thuis te logeren, zodat wij samen het evangelie konden bestuderen. Maar zelfs na alles wat er was gebeurd, werd ik door mijn angst om een verkeerde beslissing te nemen verlamd, en kort daarna verloor ik het contact met de zendingen.

Ik ging echter wel door met het bestuderen van het evangelie en op zekere dag, het was onderhand eind 1974, liet ik een briefje achter bij het kerkgebouw van Wollongong (New South Wales), waarin ik vroeg om een afspraak met de zendingen. Weer begonnen ze me te onderwijzen. Drie keer werd er een datum vastgesteld voor mijn doop, en drie keer zegde ik de afspraak af. (Eén keer was de doopvont zelfs al gevuld!)

Er werd een eind gemaakt aan mijn besluiteloosheid toen mij een uitstekende baan werd aangeboden als vertaler in dienst van de Australische regering. De functie hield in dat ik iedere zondag naar Canberra moest reizen, hetgeen betekende dat ik niet meer naar de kerk kon gaan. Ik besloot geen lid van de kerk te worden en de baan aan te nemen. Vlak daarop kreeg ik een hartinfarct, waardoor ik mij genoodzaakt zag van de baan af te zien. Weer beloofde ik me te

laten dopen, maar deze keer was het vervolg van mijn vroegere calvinistische collega's die mij van gedachte deden veranderen. Vervolgens werd mij een positie aangeboden als calvinistische bisschop die verantwoordelijk zou zijn voor alle migranten in New South Wales. Terwijl ik deze mogelijkheid overwoog, kreeg ik weer een hartinfarct – mijn zevende. Toen pas besepte ik dat ik op ieder moment kon sterven en dat ik gedoopt wilde worden.

Na de waarheid al zo lang gekend te hebben, maar steeds het handelen eraan te hebben uitgesteld, werd ik uiteindelijk op 15 maart 1975 gedoopt.

Nu heb ik een groot verlangen om het evangelie aan mijn medemensen te verkondigen – in het bijzonder aan de mensen in Hongarije. Ik heb veertien brochures in het Hongaars vertaald, en daarbij veel van het Boek van Mormon. Ik hoop op zekere dag als zending terug te gaan naar Hongarije en mijn vroegere landgenoten deelgenoot te maken van het herstelde evangelie – het evangelie waar de Heer mij zoveel jaren op voorbereid heeft. □

In mijn droom stond een man in het wit tot aan zijn middel in het water. Hij moedigde me aan om in het water te komen en zei dat de Meester me bij zich wilde hebben.

Het kerstfeest stond voor de deur. Ik kwam doodmoe thuis – mee van het lopen en teleurgesteld over het verloop van de dag. Het was drie maanden geleden dat ik was afgestudeerd aan het Church College of Hawaii en weer bij mijn familie op de Filippijnen was teruggekeerd. Maar de enige baan die ik had kunnen krijgen was als colportrice van encyclopedieën. „En, ging 't een beetje vandaag?” vroeg moeder aarzelend toen zij de vermoeide blik in mijn ogen zag.

„Nee, niet zo best. Kennelijk is een encyclopedie dit jaar geen populair kerstgeschenk.” De pijn was in mijn stem te horen. Ik moest minstens één encyclopedie aan de man brengen wilde ik voor mijn familie kerstcadeautjes kunnen kopen. Drie jaar lang had ik dit feest niet thuis kunnen vieren. Ik had zo naar dit moment verlangd. Maar bovenal had ik ernaar uitgekeken mijn familie met cadeaus te overladen. En nu, nog maar twee dagen voor kerstmis, had ik geen cent op zak. Plotseling voelde ik twee warme armen om mij heen, het was

Mila, mijn jongste zusje. „Maak je maar niet druk om die chocolaatjes,” fluisterde ze, „Aladie zoetigheid is toch niet goed voor me.” Daarna pakte ze mijn hand en trok me liefdevol naar de tafel toe, waar het eten klaarstond.

Tijdens de maaltijd vertelde ik hoezeer het mij speet dat ik niet genoeg boeken had verkocht om voor iedereen cadeautjes te kopen. Daarna stond ik op en begon de tafel af te ruimen, in de hoop daarmee een eind aan het gesprek te maken.

Maar nu nam mijn vader het woord: „Meisje, je geeft ons al het mooiste kerstgeschenk dat we ons maar wensen kunnen. Je was van plan op Hawaii te blijven nadat je afgestudeerd was om daar een goede baan te zoeken. Maar we vertelden je hoezeer we je misten en vroegen je te overwegen om toch naar huis te komen. Wat je ons nu geeft is veel belangrijker dan wat dan ook. Jouw liefde voor ons is iets wat met geen geld te betalen is.”

De tranen sprongen mij in de ogen. „Trouwens,” vervolgde hij, „de Heer laat ons weleens op een bepaalde zegening wachten zodat we zegeningen die belangrijker zijn beter zullen waarderen.

Het zou fijn zijn als ik met kerst nieuwe schoenen van je kreeg, maar wat zou ik aan nieuwe schoenen hebben als jij er niet bij was om onze feestdagen tot een écht feest te maken?”

Plotseling besepte ik hoeveel geschenken mij gegeven waren. Ik had een familie die van mij hield. Ik had kunnen studeren en had het vooruitzicht op een betere baan in het komende jaar. En wat het allerbelangrijkst was, ik had het vermogen om van de mensen om mij heen te houden en voor hen te zorgen. Dat zou dan mijn geschenk zijn aan hen die mij dierbaar zijn. En wellicht was dat het grootste van alle geschenken.

„Tussen twee haakjes,” voegde mijn vader er met een glimlach aan toe, „mevrouw Cruz is langs geweest om te zeggen dat ze besloten heeft de encyclopedie voor haar kinderen contant te betalen.”

„Hoera!” riep Mila. „Nu kun je me met kerst toch een doos chocolaatjes geven!”

Ik was tegelijkertijd aan het huilen en het lachen. Wat een heerlijke manier om het kerstfeest te vieren. Ik was thuis bij hen waar ik van hield en ik kon alles in een nieuw perspectief zien. □

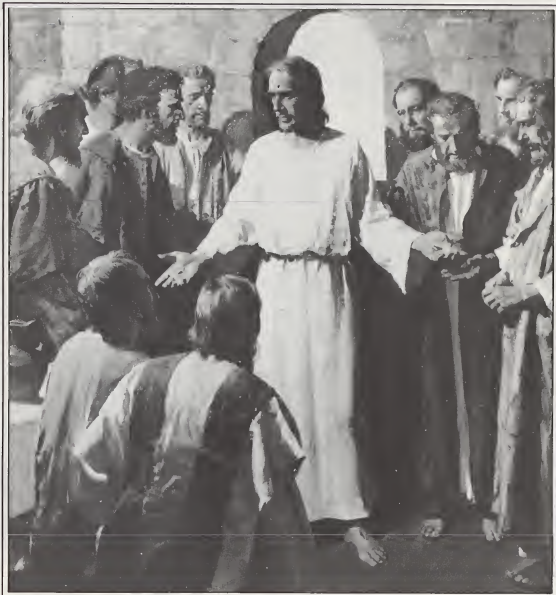
EEN KERST- GESCHENK VAN LIEFDE

Marilou D. Paderanga Idos

JEZUS, ALS 'K ZELFS MAAR DENK AAN U

Todd A. Britsch

In zijn prachtige lied „Jezus, als 'k zelfs maar denk aan U“, schreef de monnik Bernard van Clairvaux, die in de twaalfde eeuw leefde:

*Jezus, als 'k zelfs maar denk aan U,
zet dit mijn hart in gloed.
Maar 't wordt veel zaal'ger nog dan nu,
als 'k eenmaal U ontmoet.*

*Geen hart bedenkt, geen stem brengt voort,
geen vroom verlangen vindt
zo lieflijk als Uw naam een woord,
o, grote mensenvrind“. (HL 54)*

Enkele jaren geleden werd ik tot bisschop geordend en aangesteld om over een studentenwijk te presideren. Toen ik begiftigd werd met de machten en sleutels die tot die roeping behoorden, werd mij de verantwoordelijkheid gegeven rechter in Israel te zijn. Vanaf het begin was het dit facet van mijn roeping waar ik het meeste tegenop zag, maar al snel ondervond ik dat juist deze verantwoordelijkheid mij de meeste kansen bood om anderen te dienen.

Als rechter was ik er verantwoordelijk voor naar belijdenissen te luisteren van

leden die dusdanig in overtreding waren geweest dat hun lidmaatschap of hun status in de kerk in het geding was. Helaas gebeurde dit veel te vaak. Een vriend vroeg me in die tijd of de studenten veel problemen hadden. Half naar waarheid antwoordde ik dat ze maar een paar problemen hadden – die echter steeds weer de kop opstaken. Maar het was dat 'steeds weer de kop opsteken' dat me dwarszat, want niet alleen gingen veel wijkleden gebukt onder de last van ernstige overtredingen, maar enkelen onder hen vervielen weer tot dezelf-

*De Zoon Gods lijdt
naar het aardse lichaam,
teneinde hun overtredingen
uit te wissen volgens
de kracht Zijner
verlossing
(ALMA 7:13).*

„De kruisiging”, van Harry Anderson

de overtreding, zelfs nadat ze bij hun bisschop waren geweest in een poging de zaak recht te zetten.

Herhaling van zonde

Dit feit verbaasde me in eerste instantie zeer. Deze studenten verzamelden al hun moed om naar me toe te komen en te bekennen dat ze gezondigd hadden. En ik denk dat ze oprecht waren in hun verlangen om hun leven te beteren. Sommigen werden verscheurd door pijn en ellende en het was een uitzondering als er gedurende het gesprek geen tranen werden gelaten. Maar het kwam maar al te vaak voor, soms binnen enkele dagen, dat ze weer bij me kwamen, hun gemoed nog zwaarder belast, om te bekennen dat ze opnieuw tot die zonde waren vervallen.

Wanneer we de beginselen van bekering bespraken, bleek dat ze hier over het algemeen veel vanaf wisten. Velen konden me precies vertellen welke stappen dienden te worden ondernomen en velen onderstreepten de noodzaak van het zichzelf kunnen vergeven. Maar het was duidelijk dat er toch iets ontbrak, want hun verdriet, hoe oprecht ook, leidde niet tot verandering. Het was, zoals

Paulus het verwoordde, „de droefheid der wereld”, die „de dood (brengt)”. Wat zij nodig hadden was „de droefheid naar Gods wil (die) onberouwelijke inkeer tot heil (brengt)” (2 Kor. 7:10).

Op zeer eenvoudige wijze – door de Artikelen des Geloofs met een nieuw lid door te nemen – kwam ik er eindelijk achter waar ik tekort schoot in mijn raadgevingen. Ik zag in dat ik me had toegelegd op het tweede beginsel van het evangelie, zonder de nodige aandacht aan het eerste te schenken. Oftewel, ik had bekering vóór geloof in de Heer Jezus Christus geplaast. Dit zal op het eerste gezicht geen dramatische ontdekking lijken, maar voor mij, en de wijkle-

den die ik raad gaf was het dat wel. Wij kwamen tot een hernieuwd besef dat bekering een dood en waardeloos beginsel is, tenzij geloof in Jezus Christus eraan voorafgaat. De reden voor deze uitspraak is heel duidelijk: vanwege onze onvolkomenheden zijn wij niet in staat de schuld van onze zonden te voldoen. Daarom kan zonder de goedheid en genade van Christus die schuld niet voldaan worden.

Wij kunnen onszelf werkelijk veranderen

Dit te onderkennen is het begin van

verbreken, die Zijn volk binden, en Hij zal hun krankheden op Zich nemen, zodat naar het aardse lichaam Zijn hart van barmhartigheid moge worden vervuld, opdat Hij volgens het aardse lichaam zal kunnen weten, hoe Zijn volk hulp te verlenen volgens hun krankheden.

„Nu, de Geest weet alle dingen; niettemin lijdt de Zoon Gods naar het aardse lichaam, opdat Hij de zonden van Zijn volk op Zich moge nemen, ten einde hun overtredingen uit te wissen volgens de kracht Zijner verlossing” (Alma 7:12–13).

Een voorbeeld van een volk dat tot bekering werd aanzet door geloof in Christus is het volk van koning Benjamin.

Nadat zij zichzelf in hun vleselijke staat hadden gezien, riepen zij eenparig: „O, wees ons barmhartig en laat ons deel hebben aan het zoenbloed van Christus, opdat wij vergeving van onze zonden mogen ontvangen en ons hart worde gereinigd; want wij geloven in Jezus Christus, de Zoon van God, Die hemel en aarde en alle dingen heeft geschapen” (Mos. 4:2).

Voortdurend het goede doen

Toen „kwam de Geest des Heren op hen en waren (zij) vervuld van vreugde, omdat zij vergeving hunner zonden hadden ontvangen” (Mos. 4:3) en getuigden dat de Geest „een grote verandering” in hen teweeg had gebracht, en dat zij „geen lust meer (hadden) om het kwade te doen, maar wel om voortdurend het goede te doen” (Mos. 5:2).

Waar mijn wijkleden en ik in tekort waren geschoten, was met de Heer te pleiten om ons „deel (te laten) hebben aan het zoenbloed van Christus, opdat wij vergeving van onze zonden mogen ontvangen”. In plaats daarvan hadden wij de droefheid van de wereld geleden, die slechts de dood brengt.

Wanneer wij ons realiseren dat Jezus de prijs van de zonden betaald heeft, wordt Hij de hoop van ons hart. Daarenboven worden wij ons er ook van bewust dat Hij werkelijk barmhartig is jegens hen die vallen. Ik denk dat een besef van die barmhartigheid essentieel is. In goedbedoelde pogingen om gehoorzaamheid aan te moedigen, onderstreepen wij maar al te vaak dat zondaars uiteindelijk gestraft worden en onderschaten zij de omvang van Christus' genade.

Overtreding gaat gepaard aan lijden

Ik weet nog goed hoe een vriend van mij eens erg verontwaardigd klaagde dat een kerkelijke rechtbank in een bepaald geval te mild had geoordeeld. Ik denk dat deze vriend de indruk had dat de geboden overtreden best wel plezierig was, en hij leek er boos om te zijn dat iemand iets gedaan had wat niet mocht en niet zwaarder gestraft was. Hij was vergeten dat „godeloosheid nimmer geluk (bracht)” (Alma 41:10) en dat het zondigen alleen al lijden, pijn en verdriet met zich meebrengt. God heeft de verzoening niet mogelijk gemaakt om ons verdriet te laten hebben, maar eerder vreugde. „Want God heeft zijn Zoon niet in de wereld gezonden, opdat Hij de wereld veroordele, maar opdat de wereld door Hem behouden worde” (Joh. 3:17).

Met dit alles wil ik niet zeggen dat geloof in Jezus Christus vóór bekering alle problemen oplost of een eind maakt aan alle verleiding. Wij allen zijn ons ervan bewust dat het vurige gebed van enkele van onze grootste heiligen in hun laatste levensjaren tot doel had kracht te verkrijgen om tot het einde toe te volharden. Maar dit geloof in Christus – dat Hij Gods eniggeboren Zoon in het vlees is, dat Hij in Getsemane en op Golgota onze zonden op zich genomen heeft, dat Hij is opgestaan uit de dood en de opstanding teweeg heeft gebracht van allen die sterven; dat Hij in onze tijd verschenen is om het gezag te herstellen om zijn reddende verordeningen uit te voeren; en dat geloof in Hem en zijn evangelie ons werkelijk de kracht geeft om ons leven te veranderen – dit geloof is het begin van hoop voor allen die inzien dat zij de bittere gal proeven en gebonden zijn door de ketenen van ongerechtigheid.

*Gij, hoop van elk gebroken hart,
Gij vreugd van 't rein gemoed,
o, borg voor zondaars, soms verhard,
Gij zijt voor allen goed.*

Waarlijk, aan hen die lijden onder zonde, brengt de gedachte aan onze Heiland hoop, vreugde en de kracht om zich te bekeren. □

Todd A. Britsch, hoogleraar in de geesteswetenschappen aan de Brigham Young University, is werkzaam als leerkracht van de hogepriestersgroep in zijn wijk in Provo, Utah.

een groeiend geloof in het feit dat de Heer ons kracht kan geven om ons leven werkelijk te veranderen. Dit geloof geeft ons macht om te veranderen, omdat we erop vertrouwen dat wanneer wij Christus' leringen in ons leven toepassen, Hij ons zal bevrijden van de gevolgen van zonde. Als consequentie daarvan geeft dit geloof in de Heer en zijn genade ons blijvende kracht om voortdurend naar gerechtigheid te streven.

Alma de jongere, die wist wat het was te lijden als gevolg van het verwerpen van de Heiland, beschreef de genade van de Heer:

„En Hij zal de dood op Zich nemen, opdat Hij de banden des doods moge

„EÉN VAN HART”

*Mijn leerlingen
en ik hadden taal noch
godsdiens gemeen.*

Maryan Myres Shumway

Waarom zou de Heer de talen verward hebben – de wereld bezaaien met zoveel verschillende culturen, tradities en filosofieën? Ik heb vaak gedacht dat het zoveel gemakkelijker zou zijn om het evangelie aan alle naties te prediken zonder al die verschillende talen en achtergronden. Maar een zending in Taiwan en twee vluchtelingenkampen in Zuidoost-Azië deden me de wijsheid van deze schijnbare verwarring inzien.

Na iets langer dan twee maanden in Taiwan geweest te zijn, werd mij een Chinese zuster als collega toegewezen. Toen we aan elkaar voorgesteld werden, zei zuster Chen: „Ik weet dat je me veel evangeliebeginselen zult kunnen leren die ik kan toepassen.” Ik weet nog hoe zwaar die last van haar hoog gespannen verwachtingen op me woog.

Eerst leken de taal- en cultuurbarrières tussen ons gigantisch. Maar geleidelijk aan ontwikkelden zuster Chen en ik een wederzijds begrip, van hart tot hart, dat mijn beperkte kennis van het Mandarijns en haar haast afwezige kennis van het Engels te boven ging. Op een dag zei zuster Chen: „Je bent geen Amerikaanse meer, zuster Myres, en ik geen Chinese. We zijn zusters.”

Ik zat naast haar toen ze haar begiftiging ontving in de Tokio-tempel. Zuster Chen had verwacht dat ik haar onderwijzers zou zijn. Maar zij was het die mij leerde wat het betekende één te zijn, zoals Paulus het verwoordde: „De God, die de wereld gemaakt heeft . . . heeft uit één enkele het gehele menselijke

geslacht gemaakt om op de ganse oppervlakte der aarde te wonen” (Hand. 17:24, 26).

Later op mijn zending werkte ik voor een instelling die culturele oriëntatie en Engelse les gaf aan Aziatische vluchtelingen die voornemens waren zich in de Verenigde Staten te vestigen. Door deze ervaring leerde ik mee te voelen met veel mensen die niet van mijn geloof waren.

Na een les over het gebruik en onderhoud van huishoudelijke apparaten hadden we nog wat tijd over. Ik ging met de leerlingen oefenen en stelde ze via hun tolk enige vragen, waarop zij antwoordden. Op een gegeven moment had de jonge tolk geen geduld met een oude, Cambodjaanse vrouw, die niet op het antwoord kon komen en voer tegen haar uit. Haar lippen begonnen te trillen, haar gezicht vertrok en ze begon te huilen. Hoewel ik niet wist wat de tolk had gezegd, kon ik het verdriet van de vrouw aanvoelen.

Ik vroeg mij af wat de Heiland gedaan zou hebben als Hij daar was geweest. Ik pakte haar gegroefde hand vast. Terwijl ik die vasthield, vertelde ze me via de tolk over haar ervaringen in Cambodja. Toen begonnen drie andere vrouwen in haar nabijheid ook te huilen. Zij vertelden hoe hun kinderen en kleinkinderen waren verhongerd en hoe anderen het oerwoud mee in waren genomen om vermoord te worden.

Lijden was alles wat deze vrouwen kenden. Een Cambodjaanse vrouw heeft weinig mogelijkheden voor scholing en haar enige taak is het huis en het gezin

te verzorgen. Deze vrouwen hadden moeten toezien hoe hun kostbaarste bezit – hun gezin – werd gemarteld en afgeslacht.

Ik huilde met ze, en probeerde ze toen via de tolk duidelijk te maken: „Ik wil u laten weten dat ik veel van u houd. Ik weet dat ik nooit volledig kan begrijpen hoeveel u hebt geleden. Maar met heel mijn hart weet ik dat u eens vrede zult hebben, en dat alles waaraan het u tot nu toe heeft ontbroken, u eens gegeven zal worden.”

Na de les haastte ik me naar huis om de Heer te vragen: „Wanneer zullen de volken van de aarde in staat zijn om één van hart en zin te zijn, zonder armen on-

Toen ze me vertelde over enkele van haar ervaringen in Cambodja, begonnen drie vrouwen in haar nabijheid te huilen.

der ons?" Ik sloeg de Schriften open en zocht het woord *arm* in de index op. Twee teksten, die altijd al veel voor me hadden betekend, vertroostten me nu: „Laat uw hart daarom vertroost zijn aangaande Zion; want alle vlees is in Mijn hand; wees stil, en weet, dat Ik God ben" (LV 101:16).

En de bekende tekst: „En de Heere noemde Zijn volk Sion, want zij waren één van hart en één van geest, en leefden in gerechtigheid, en er was geen arme onder hen" (Moz. 7:18).

De Geest vervulde mijn ziel. Mijn leerlingen en ik hadden taal noch godsdienst gemeen. Maar mijn grote verlangen was één te zijn met die vrouwen en

alle anderen die arm zijn naar aardse maatstaven, maar toch zo rijk zijn in reinheid en zachtmoedigheid.

Ik zal die dag nooit vergeten. Het leerde me wat het werkelijk betekent de Meester te dienen – een wederzijdse uitwisseling van liefde en kennis met hen die wij dienen.

Ik zet nu geen vraagtekens meer bij hoe het evangelie tot de ontelbare groepen mensen op deze aarde gebracht moet worden. Wanneer de Geest ons raakt, verheft dit ons boven de begrenzungen van taal, ras en cultuur. Op die manier kunnen we leren elkaar in eenheid te dienen, hoe groot de onderlinge verschillen ook mogen zijn. □

DE GODDELIJKE WET VAN TIENDE

Bisschop Robert D. Hales

Ik wil de goddelijke wet van tiende onderwijzen en hiervan getuigenis afleggen.

Onderdeel van een celestiale wet

De wet van tiende is onderdeel van een celestiale wet die wij, als wij het eeuwige leven en de verhoging in het celestiale koninkrijk willen beërven, moeten naleven.

„Want hij, die niet in staat is de wet van een celestiaal koninkrijk na te komen, kan geen celestiale heerlijkheid verdragen.

„En ieder rijk is een wet gegeven; en aan iedere wet zijn eveneens zekere grenzen en voorwaarden gesteld.

„Geen enkel wezen, dat zich niet aan deze voorwaarden onderwerpt, is gerechtvaardigd.” (LV 88:22, 38–39.)

„En Zion kan niet worden opgebouwd, tenzij het geschiedt volgens de grondbeginselen der wet van het celestiale koninkrijk; anderszins kan Ik Zion niet tot Mij nemen” (LV 105:5).

Een onontbeerlijk vereiste voor hogere verordeningen

Door het betalen van tiende kunnen wij in aanmerking komen voor de hoge-

re priesterschapsverordeningen. Om het eeuwige leven te beërven, moet een man zijn begiftiging ontvangen en moet zijn echtgenote aan hem verzegeld worden in het huis des Heren. Tiende is een van de normatieve wetten waardoor beslist wordt of een man waardig is deze hogere evangelieverordeningen te ontvangen.

Niet meer dan drie maanden na de marteldood van de profeet Joseph Smith, toen de bouw van de Nauvoo-tempel in volle gang was, schreef Brigham Young aan het Quorum der Twaalf: „Leef de wet van tiende ten volle na . . . kom dan naar het huis des Heren om in zijn wegen te worden onderwezen en zijn paden te betreden.” (*History of the Church*, deel 7, blz. 282.)

Vijf dagen later, op een conferentie, vertelde ouderling John Taylor, toen nog lid van het Quorum der Twaalf Apostelen, dat een klerk de vraag was voorgelegd of iemand, die zijn tiende niet betaalt, gedoopt kon worden voor de doden. Ouderling Taylor onderwees toen: „Het is onze plicht tiende van onze inkomsten te betalen en zo iemand die niet betaalt, kan hij niet gedoopt worden voor de doden. . . . *Ons is opgedragen tiende te betalen, zo het iemand ontbreekt aan het geloof om dergelijke details na*

te leven, ontbreekt het hem zeker aan geloof om zichzelf en zijn vrienden te redden.” (*History of the Church*, deel 7, 292–293; cursivering toegevoegd.)

Het betalen van tiende vormt, samen met een aantal andere zaken, een bewijs dat iemand waardig is zijn begiftiging te ontvangen.

Het inkomstenstelsel van de Heer

James E. Talmage heeft eens gezegd:

„*Tiende is het inkomstenstelsel van de Heer, en Hij eist het van zijn volk, niet omdat het Hem aan goud of zilver ontbreekt, maar omdat het nodig is dat het dit betaalt . . .*

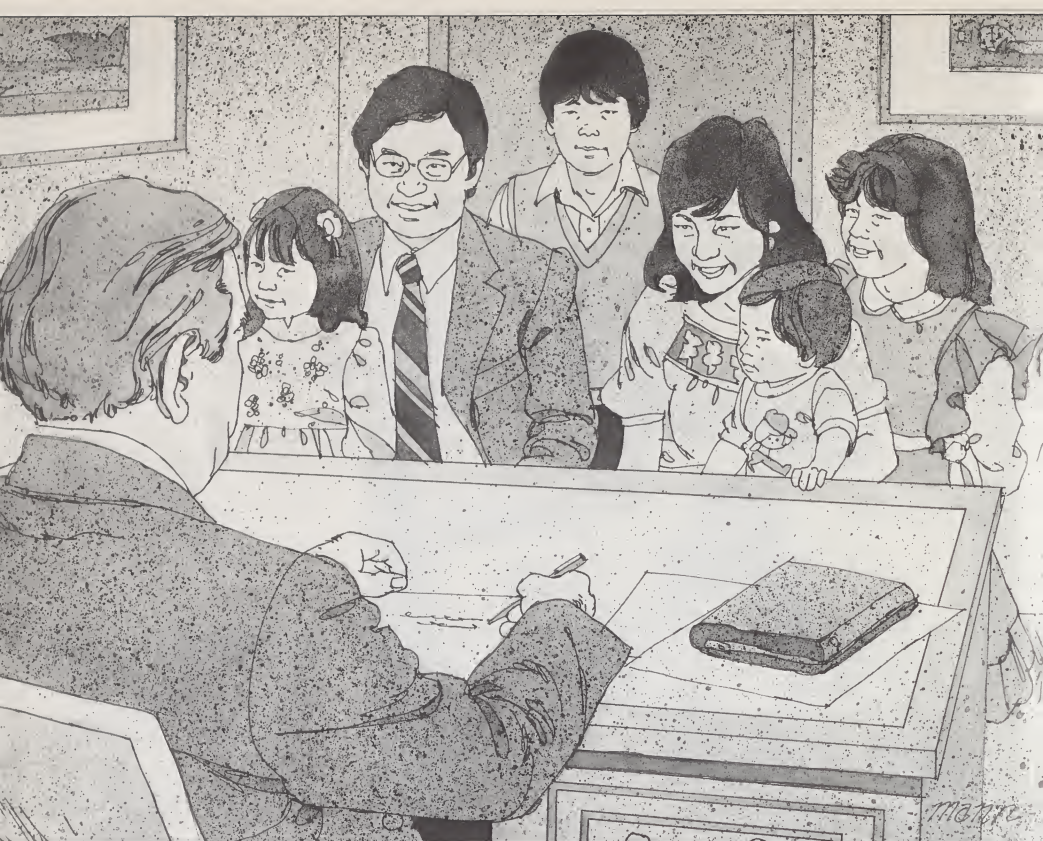
„*Het eerste . . . doel achter de instelling van de wet van tiende (is) de ontwikkeling van de ziel van de tiendebetaler, eerder dan het verkrijgen van inkomsten.* Dit laatste is natuurlijk belangrijk, daar er middelen nodig zijn om het werk van de kerk voortgang te doen vinden, en de Heer verlangt geld, *dat door het geloof van de gever is geheiligd*; maar iemand, die de wet van tiende naleeft omdat de Heer dat heeft geboden, zal hiervoor zegeningen ontvangen, die groter zijn dan wij ons kunnen voorstellen.” (James E. Talmage, *The Articles of Faith*, blz. 528–529; cursivering toegevoegd.)

Een proeve van geloof

Tiende is een van de grootste tests van persoonlijke gerechtigheid van de kerkleden. President Joseph F. Smith heeft met betrekking tot dit onderwerp eens geschreven:

„Door dit beginsel zullen de leden van de kerk worden beproefd; *dit beginsel zal duidelijk maken wie er vóór het koninkrijk Gods en wie er tégen zijn*. Door dit beginsel zal men kunnen zien wie er bereid is de wil van God te doen en zijn geboden te onderhouden en daardoor het land Zion voor God te heiligen, en wie een tegenstander van dit beginsel is en *zich heeft afgesneden van de zegeningen van Zion*. Dit beginsel is zeer belangrijk, want daardoor zal bekend worden of *wij getrouwd zijn of niet*. In dat opzicht is het van evenveel belang als geloof in God, bekering van zonden, doop ter vergeving van zonden, of het opleggen der handen voor de gave van de Heilige Geest. Want indien men zich aan de gehele wet houdt op één punt na en daar tegen zondigt, overtreedt men de wet en kan er geen aanspraak gemaakt worden op de volheid van de zegeningen van het evangelie van Jezus Christus. Maar wanneer iemand zich aan de gehele wet, die geopenbaard is, houdt, al naar zijn

Geïllustreerd door Paul Mann

kracht, zijn vermogen en zijn kunnen, dan is hetgeen hij doet, hoe gering het ook moge zijn, in Gods ogen even aanvaardbaar als indien hij duizendmaal zoveel had kunnen doen.

„De wet van tiende is een test, waarnaar alle mensen individueel worden beoordeeld. Eenieder die dit beginsel niet in acht neemt, zal bekend zijn als iemand die onverschillig staat tegenover de bloei van Zion, die zijn plicht als kerklid . . . verzuimt na te komen, wat hem het recht zou geven op de zegeningen en verordeningen van het evangelie.” (Evangelieleer, blz. 222–223.)

George Q. Morris onderwees dat het betalen van een eerlijke tiende geloof vergt:

„Ik geloof, dat als mensen zeggen dat ze niet genoeg geld hebben om tiende te betalen, ze eigenlijk bedoelen te zeggen dat ze niet genoeg geloof hebben om tiende te betalen. Ik ben ervan overtuigd dat we tiende met geloof betalen en niet met geld, want er zijn mensen die zoveel geld hebben, dat ze vinden dat hun tiende te groot is om te betalen. Die mensen hebben teveel geld en te weinig geloof om tiende te betalen en vinden dat ze het zich gewoon niet kunnen veroorloven.” (Improvement Era, juni 1953, blz. 435–436.)

En daar wil ik aan toevoegen, dat sommige minder bedeedden te weinig geld en te weinig geloof hebben, en ook het gevoel dat ze geen tiende kunnen betalen.

Niemand is te rijk of te arm om tiende

te betalen. Niemand kan het zich veroorloven geen tiende te betalen.

Ik ben bijzonder getroffen door een verhaal van een jonggehuwd paar in Zuid-Amerika. Zij woonden duizenden kilometers van een tempel vandaan. Hun inkomen was gering, maar hun geloof groot.

Zij beloofden de Heer en elkaar een volledige tiende te betalen. Daarna betaalden zij de huur voor een bescheiden onderkomen zonder meubilair, er stond zelfs geen stoel of tafel in. Wat er overbleef, nadat zij hun levensmiddelen hadden gekocht, ging in een potje voor hun tempelreis.

Er ging meer dan een jaar voorbij. Zij kwamen hun belofte aan de Heer tiende te betalen na, en hun doel om naar de tempel te gaan. De broer van deze jongeman, die zelf geen lid van de kerk was, volgde hun nederige getrouwheid met belangstelling. Op een dag, hij leek wel een hemelse boodschapper, kwam hij aandragen met twee vliegbiljetten, zodat zij hun droom konden verwezenlijken en naar hun geliefde tempel konden gaan.

Zij gingen naar de tempel en werden aan elkaar verzegeld. Nog een grote zegening viel hun ten deel toen hun broer gedoopt werd. Hij ontving een getuigenis door hun voorbeeld en door zijn eigen overvaardigheid. Zijn offer voor anderen opende de poort van zaligheid voor zijn ziel.

„Brenget de gehele tiende naar de voorraadkamer, opdat er spijze zij in mijn huis; *beproeft Mij toch daarmede*, zegt de Here der Heerscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten.” (Mal. 3:10; cursivering toegevoegd.)

Zijn wij bereid de Heer daarmede te beproeven? Hij wacht op ons.

Een eerlijke tiende

De profeet Joseph Smith vroeg eens in een smeekbede: „O Here, maak Uw dienstknechten bekend hoeveel Gij als tiende vergt van de eigendommen van

Uw volk.” (*History of the Church*, deel 3, blz. 44.)

Op 8 juli 1838 ontving hij een antwoord op zijn gebed:

„En dit zal de aanvang zijn van het verdienen van Mijn volk (in deze bedeling).

„En hierna moeten allen, die aldus zijn vertiend, jaarlijks één tiende van al hun inkomsten betalen; en dit zal voor eeuwig een vaste wet voor hen zijn, voor Mijn heilige priesterschap, zegt de Here.” (LV 119:3–4.)

De wet van tiende werd aan de gehele kerk gegeven. Het Eerste Presidium heeft gesteld wat de wet van tiende heden ten dage voor ons inhoudt: „De eenvoudigste uitspraak die wij kennen, is die van de Heer zelf, namelijk dat de leden van de kerk ‘jaarlijks één tiende van al hun inkomsten (moeten) betalen’. Niemand is gerechtigd een andere uitspraak dan deze te doen.” (Brief van het Eerste Presidium gedateerd 19 maart 1970.)

Als we een fout maken in de berekening van onze tiende en bijdragen, laten we er dan zeker van zijn dat we een fout ten voordele van de Heer maken.

George Q. Morris heeft hierover gezegd: „*Als we een eerlijke tiende aan God betalen, zal Hij ons zegenen, ons voorspoe-dig doen zijn en ons geloof vergroten*. Ik geloof dat de Heer veel werk te doen heeft, wat Hij alleen kan doen door een volk, dat geloof heeft om een eerlijke tiende te betalen. (*Improvement Era*, juni 1953, blz. 435–436.)

Toen de profeet aan de Heer vroeg waarom het kamp van Zion niet in staat was de heiligen hun bezittingen terug te geven, antwoordde de Heer als volgt:

„Mijn volk had zelfs nu reeds bevrijd kunnen zijn, indien het geen over-tredingen had begaan . . .

„Doch ziet, zij hebben niet geleerd gehoorzaam te zijn aan hetgeen Ik van hen verlangde, doch zij zijn vervuld van allerlei kwaad, en delen van hun goederen niet mede aan de armen en noodlijdenden onder hen, zoals het heiligen betaamt;

„En zij zijn niet verenigd overeen-komstig de eendracht, die door de wet van het celestiale koninkrijk wordt ver-eist.” (LV 105:2–4.)

De Heer voegde daaraan toe:

„En Mijn volk moet noodzakelijker-wijze worden gekastijd, totdat zij ge-hoorzaamheid leren, indien nodig door de dingen, die zij lijden” (LV 105:6).

Een billijke en rechtvaardige wet

Alle leden krijgen wat betreft de wet van tiende een gelijke behandeling. Alle leden, arm of rijk, betalen jaarlijks niet meer dan tien procent van hun inkomsten, ongeacht de hoogte van die inkomsten.

Enkele jaren geleden, toen ik werkzaam was als regionaal vertegenwoordiger, nam de kerk een kerkgebouw van een ander kerkgenootschap over in Bradford (Pennsylvania). De prachtige glas-in-loodramen, afkomstig uit Europa en gemonteerd door vaklui, vermeldten de naam van de schenker. Het reusachtige, handgesneden kathedraal, dat vervaardigd was van de ceders van de Libanon, toonde de uitgesneden initialen van de schenker. De voorste kerkbanken bevatten de namen van de vooraanstaande families die het meest hadden bijgedragen aan het bouw-fonds.

Maar de wet van tiende verschaft geen grotere zegeningen voor grotere bijdragen. Een lid kan elk willekeurig kerkgebouw binnengaan en aan alle activiteiten deelnemen en zich gelijkwaardig voelen. Voor de Heer is elke bijdrage gelijk. Zij die een eerlijke tiende betalen zijn in een positie waarin zij de hulp van de Heer kunnen inroepen en van Hem kunnen verwachten, dat Hij hen vanwege hun getrouwheid zal helpen in tijden van nood.

Besteding van tiendegelden

Afdeling 120 van de Leer en Verbon-den werd op dezelfde dag gegeven als de openbaring over de wet van tiende aan de hele kerk. In deze openbaring

verklaart de Heer duidelijk „dat er door een raad over (de tiende) zal worden beschikt, bestaande uit het Eerste Presidium Mijner Kerk, en de bisschop en zijn raad (de Presiderende Bisschap), en Mijn hoge raad (het Quorum der Twaalf); en door *Mijn eigen stem tot hen*“ (Cursivering toegevoegd.)

De Heer instrueert het Eerste Presidium, het Quorum der Twaalf en de Presiderende Bisschap hoe de heilige tiende van de leden gebruikt zullen worden. Deze raad wordt het comité tiendebesteding genoemd.

President George Albert Smith onderwees een heel belangrijke les over het besteden van tiendegelden. Hij vertelde hoe hij eens een jeugdvriend, die hij lange tijd niet had gezien, uitnodigde om hem te vergezellen naar een ringconferentie. Deze vriend was in de zakenwereld een geslaagd man. Toen zij na afloop van de conferentie weer naar huis reden, vertelde hij president Smith over zijn wijze van tiende betalen. Hij stortte van elke tienduizend dollar die hij verdiende, duizend dollar als tiende op een bankrekening. Was er dan iemand, zo zei hij, die geld nodig had voor een zinvolle zaak, dan schreef hij een cheque voor hem uit. „Beetje bij beetje geef ik die duizend dollar uit,” zei hij, „en ik weet dat elke dollar goed besteed is.” Toen vroeg hij president Smith wat hij dacht van zijn plan.

President Smith antwoordde: „Ik vind dat je wel erg ryaal bent met andermands geld. Je hebt helemaal geen tiende betaald. Je hebt me verteld wat je met het geld van de Heer gedaan hebt, maar je hebt me niet verteld, dat je iemand ook maar één cent uit je eigen zak hebt gegeven. De Heer is de beste partner die je je maar kunt wensen. Hij geeft je alles wat je nodig hebt, zelfs de zuurstof die je inademt. Hij heeft gezegd dat je één tiende van je inkomsten aan de kerk behoort te geven. Dat heb je niet gedaan; je hebt het geld van je beste Partner genomen en het weggegeven.”

Ongeveer een maand later kwamen de twee mannen elkaar op straat tegen

en deed het president Smith goed om te horen, dat zijn vriend nu wel op 's Heren wijze zijn tiende betaalde. (Zie *Improvement Era*, juni 1947, blz. 357.)

Tiendevereffening

Aan het eind van het jaar is ieder lid in de gelegenheid een tiendevereffening bij te wonen, waar hij kan verklaren of hij al dan niet een volledige tiende heeft betaald. De bisschop of gemeentepresident is een getuige voor de Heer en noteert onze verklaring in de kerkelijke verslagen. De juistheid van die verklaring is alleen bekend aan het lid zelf en de Heer.

De tiendevereffening is tevens een goede gelegenheid voor de bisschop om behalve hen die een volledige tiende betalen, ook hen die minder dan een volledige tiende betalen bij zich te nodigen om hen het belang van de wet van tiende te onderwijzen.

Het is het beste dat de hele familie de tiendevereffening bijwoont, zodat een ieder getuigenis kan afleggen van de zegeningen die voortvloeien uit het betalen van tiende.

Onze jongeren onderwijzen

Ik hoop dat al onze kinderen hun tiende betalen, zelfs als het maar een paar cent is. Soms zijn er kinderen die geen tiende betalen, omdat hun ouders van mening zijn dat het bedrag te gering is om een bijdrage te doen. In hun tienerjaren zullen zij misschien moeten bijdragen aan de gezinsbegroting. Ook kunnen zij in de verleiding komen om al hun geld uit te geven aan kleding, vermaak en luxe artikelen.

Ik heb gesproken met jonge mannen en vrouwen die zeiden geen tiende te betalen omdat zij voor hun zending spaarden. Kan een zending aan zijn onderzoekers een wet onderwijzen die hij zelf niet naleeft?

Zou hij de wet van tiende niet met meer overtuiging onderwijzen als hij deze volledig is nagekomen? Omdat zendingen geen tiende hoeven te be-

talen over het geld dat zij ontvangen, is het zelfs mogelijk dat er zendingen naar huis terugkeren, hun studie voortzetten, trouwen en een gezin stichten zonder bekeerd te zijn tot de wet van tiende. Het is zelfs mogelijk dat zo iemand volwassen wordt en zich afvraagt hoe er van hem verwacht kan worden tiende te betalen over het fikse salaris dat hij verdient.

Als zendingspresident was het mijn ervaring dat alle zendingen, die op het punt stonden te vertrekken, een tempelaanbeveling wilden. Het was daarbij heel belangrijk hen ervan te doordringen hoe belangrijk het is de wet van tiende na te leven na hun thuiskomst, om waardig te zijn voor een tempelaanbeveling. Het was van belang dat zij beseften, dat de wet van tiende een wezenlijk onderdeel van de wet van toewijding is, namelijk om alle tijd, talenten en middelen te geven die nodig zijn voor de opbouw van het koninkrijk van God.

Hopelijk zijn er maar weinigen die naar hun laatste rustplaats gaan zonder het voorrecht te hebben genoten een volledige tiende te hebben betaald. Wij moeten het beginsel tiende aan onze kinderen onderwijzen – door ons voorbeeld, in persoonlijke gesprekken, tijdens de gezinsavond, ons huisonderwijs en huisbezoek.

De zegeningen des hemels

Wij onderwijzen dat gehoorzaamheid aan de wet van tiende noodzakelijk is voor onze zaligheid en voor de ontwikkeling van onze ziel. Als de heiligen een volledige tiende betalen, zal de Heer de zegeningen des hemels over zijn volk uitstorten.

□

Dit is een aangepaste versie van een toespraak die op 4 april 1986 in de priesterschapsleidersbijeenkomst van de algemene conferentie werd gehouden.

Het jeugdwerk heeft ons leven veranderd

Donna Allred Hahn

Het jeugdwerk heeft mijn leven veranderd. Het heeft mijn huwelijk veranderd, en het heeft mijn gezin veranderd.

Hoewel mijn voorouders tot de eerste leden van de kerk behoorden, had ik ten tijde van mijn huwelijk geen getuigenis en trouwde ik met iemand die geen lid van de kerk was. Pas toen onze dochter geboren werd begon ik te beseffen hoe belangrijk godsdienst is. Maar toen ik met mijn man sprak over een godsdienstige opvoeding van onze kinderen, bleek dat hij sterk tegen de kerk gekant was. Hij zei dat de kinderen in iedere kerk gedoopt konden worden, behalve in de mijne.

Jaren ging voorbij, en hoewel ik ernaar hunkerde de kinderen mee naar de kerk te nemen, begon ik er niet over, om problemen thuis te voorkomen. Toen de kinderen uiteindelijk de jeugdwerkleeftijd hadden bereikt, besloot ik met ze naar de kerk te gaan. Het bleek dat mijn man kon accepteren dat het jeugdwerk bijwoonden, maar avondmaalsvergaderingen waren verboden terrein.

Toen werd ik als leerkracht in het jeugdwerk geroepen. Daar ik de behoefte voelde een goed voorbeeld te zijn voor de kinderen die ik onderwees, besloot ik de avondmaalsvergaderingen regelmatig bij te wonen. Dit, en de waarheden die ik leerde terwijl ik mijn lessen voorbereide, deden mijn getuigenis ontvlammen. Ik begon de Schriften te lezen en gebed werd een deel van mijn leven.

Toen de kinderen oud genoeg waren om gedoopt te worden, was mijn getuigenis dusdanig gegroeid dat ik de moed had dit met mijn man te bespreken. Hij zou geen toestemming hebben gegeven, maar de kinderen wilden onderhand net zo graag

Gefotografeerd door G. Allen Garna

lid worden van de kerk als ik dat voor ze wilde, en hij zwichtte.

Gedurende de daaropvolgende periode brak mijn hart vaak wanneer ik zag hoe graag Cindy en Jeff hun vader deelgenoot wilden maken van hun geestelijke ervaringen. Maar er mocht in zijn nabijheid niet over de kerk gesproken worden. Dus moesten de kinderen en ik onze evangeliesprekken bewaren voor de tijden dat we alleen waren.

Twintig jaren gingen voorbij. Cindy trouwde in de tempel. Jeff bereidde zich voor om op zending te gaan. En Katy, die negen was, zat met mij in het jeugdwerk. Lyle, mijn man, had nog steeds een sterke afkeer van de kerk.

Op een dag kwamen de zendelingen bij ons langs en vroegen of ze mijn man konden spreken. Ik zei hun waar hij was en vertrok toen naar een vergadering van het jeugdwerk. Ik was een half uur te vroeg, maar ik had geen zin om mijn mans reactie aan te horen.

Later bleek dat mijn man door de Geest geraakt was, en op 19 april 1979 doopte onze zoon Jeff hem en verleende hem het Aäronisch priesterschap. Kort daarna ontving Lyle het Melchizedeks priesterschap en was hij in staat Jeff tot ouderling te ordenen. Op 19 april 1980 gingen we naar de

Idaho Falls-tempel en werden wij als gezin voor de eeuwigheid aan elkaar verzegeld.

Mijn man heeft de cursus Evangelieleer in onze wijk onderwezen en is nu eerste raadgever in de bisschop. Iedere dinsdagochtend staat hij om 04.30 uur op om met mij naar de tempel te gaan, waar hij aan de voorhang werkt. In al die jaren dat ik ernaar verlangde naar de tempel te kunnen gaan, had ik nooit durven dromen dat ik een van die weinige bevoorrechte mensen zou zijn die regelmatig de tempel zou kunnen bezoeken. Jeff heeft een zending vervuld in Australië, en Cindy – een geweldige huisvrouw, moeder en echtgenote – is actief in haar wijk. Katy, nu vijftien, is zeer gebaat bij een actieve en geestelijk ingestelde vader.

Ik weet dat ik deze vreugde nooit zou hebben ervaren als ik het jeugdwerk niet had gehad. Mijn arbeid in het jeugdwerk was de kruik waarop ik kon leunen terwijl ik het evangelie leerde en kracht verzamelde om alleen te staan. Tot in de eeuwigheid zal ik dankbaar zijn voor het jeugdwerk en voor de zusters die me onderwezen hebben, die geduldig waren toen ik zwak was, en die altijd een voorbeeld voor me zijn geweest waar ik me aan kon optrekken. □

De Sprinkhanenplaag van 1855

Het incident met de krekels en zeemeeuwen in 1848 is veelvuldig vastgelegd door beeldhouwers en schilders, in geuren en kleuren verteld op het jeugdwerk en vaak gebruikt als geloofsversterkend verhaal. In dat jaar hielpen de zeemeeuwen, afkomstig van de eilanden in het Grote Zoutmeer, de pioniers wekenlang bij het redden van de oogst door zwermen krekels op te schrokken, die anders de oogst hadden verwoest.

Maar de plaag van 1848 was op zich niet uniek. In de negentiende eeuw waren zulke vernietigende plagen niet ongewoon. Noch was het uitzonderlijk dat de meeuwen dit ongedierte verslonden. De heiligen zagen echter een waar wonder in het aantal meeuwen dat ter plekke verscheen en de hoeveelheid krekels die zij vernietigden.

In 1855 was er een andere plaag, ditmaal waren het sprinkhanen, die zich op de oogst stortten en de dreiging van de hongerdood brachten. De jonge Mary Knowlton Coray Roberts was getuige van de sprinkhanenplaag van 1855. Uit haar dagboek leren wij dat de heiligen toen ook, net zoals in 1848, hun wonderbaarlijke redding in geloof en met dankbaarheid erkenden:

„In de jaren vijftig toen ik nog een klein meisje was en vlakbij Salt Lake City woonde aan de oever van het Grote Zoutmeer, was er een vreselijke sprinkhanenplaag, die in bijna alle stadjes in Utah woedde. In het stadje waar wij woonden waren zij een verschrikking. Om ook maar iets te redden, liep het hele stadje uit met dekens en bezems om hen een bosje in te jagen en te

verbranden. Ik, een slank, fragiel, klein meisje van zeven, ging met de anderen mee . . .

„De volgende morgen stond ik niet al te vroeg op en het eerste wat ik hoorde was het schreeuwen van de kinderen: 'O, kijk nou eens, kijk, al die vogels.' Ik kleedde me snel aan en rende naar buiten. Ik zal nooit vergeten wat ik daar zag. De lucht zag zwart van de meeuwen. Zij streken neer op de graanvelden om daarna weer op te stijgen als

goed getrainde soldaten. Er stegen er één of twee op die in de lucht bleven hangen. Weldra voegden de andere vogels zich dan bij hen. Zij leken een immense trechter te vormen, waarna zij naar het meer vlogen en hun lading sprinkhanen, die zij in hun krop hadden verzameld, uitspuwden. Daarna vlogen zij weer terug en herhaalden de handeling keer op keer, totdat de velden vrij van sprinkhanen en de mensen gered waren van de hongersdood. Ik heb huizenhoge stapels sprinkhanen dood op de oever van het Grote Zoutmeer zien liggen zonder dat ik ook maar iets heb hoeven doen om hen van de velden te verjagen. Ik heb alleen maar vanaf een hek of baal hooi gekeken naar de vogels die God gezonden had om zijn volk te redden." (Aanteekening in dagboek, december 1912.)

Het suikerwonder in Provo

Tijdens de moeilijke zomer van 1855 ervoeren de heiligen in de nieuwe nederzetting Provo (Utah) nog een hemelse redding.

„Ongeveer tweederde van het graan in Utah is vernietigd", schreef ooggetuige George A. Smith, „en een grote, zwarte tor verslindt de aardappels. Alle landerijen in het zuiden . . . hebben veel weg van een woestijn. Dit is een nogal zwart beeld, maar het is wel, hoe spijtig het ook is, een juiste afbeelding van de situatie. De lucht is soms vergeven van ontelbare sprinkhanen, gelijk een sneeuwstorm, zover het oog kan zien." (Works Projects Administration, *Provo: Pioneer Mormon City*, Port-

land, Oregon: Binsfords & Mort, 1942, blz. 84.)

Behalve sprinkhanen en Indianen hebben de kolonisten in Provo met andere ernstige problemen te maken gehad, die hun welzijn bedreigden. Tijdens de strenge winter van 1854-1855, kwamen er koeien, schapen, paarden en andere dieren van kou om. De daaropvolgende lente traden veel rivieren buiten hun oevers waardoor veel huizen en landerijen onder water kwamen te staan.

De door de sprinkhanen getroffen heiligen, die toch al armoede leden, moesten het stellen met het voedsel, dat nog beschikbaar was. Kinderen

mochten niet koken of helpen bij het bereiden van de maaltijden, uit vrees dat zij kostbaar meel of suiker zouden verspillen.

Zij baden om goddelijke hulp en ervoeren toen een wonder dat deed denken aan het wonder, dat het volk van Mozes overkwam in de woestijn Paran. Eind juli 1855 ontdekten de mensen in Provo een suikerachtige substantie op de bladeren aan de bomen vlakbij hun huizen. Zij noemden het „honingdauw“ of „suikermanna“. Deze ontdekking ging als een lopend vuurtje door de gemeenschap.

Velen vroegen zich af wat de oorsprong van dat kleverige, zoete spul was. Sommigen hielden vol dat het afkomstig was van de bladeren van de populier; anderen dat het gevonden was op andere boombladeren en zelfs op rotsen. Er werden lagen zo dik als glas gemeld.

Hoe het ook zij, de suikermanna was heel hard nodig. Suiker kostte een dol-

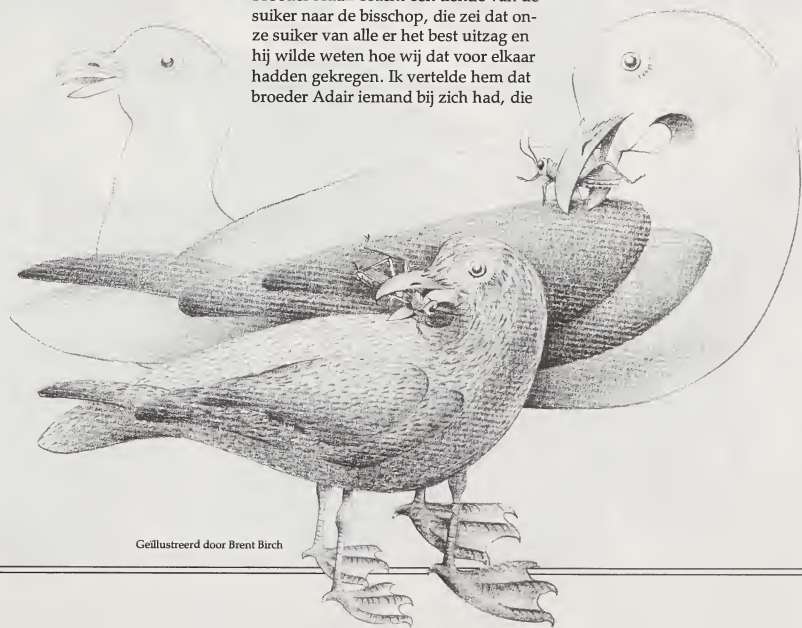
lar per pond en was moeilijk te krijgen. Daarom gingen de mensen aan het werk om de suikerachtige substantie in te zamelen en te raffineren. Zuster Lucy M. Smith, de vrouw van George Albert Smith, beschrijft niet zonder trots hoe haar zuiveringsproces in het werk ging:

„We hadden een heel droog voorjaar en waren verstoken van iets zoets. Daarom zorgde de Goede Gever voor honingdauw aan de populieren- en wilgenbladeren. Broeder George Adair en zijn vrouw, zuster Hannah en ik namen het nodige keukengerei mee naar de bomen, sneden er takken af, wisten de substantie eraf in een tobbe, filtreerden het sap eruit, voegden er melk en eieren aan toe en schuimden het af als het kookte. Ik denk dat dit proces nodig was, ik had het mijn moeder vaak zien doen wanneer zij suiker aan het sap van de ahorn onttrok. We waren er twee dagen mee bezig, produceerden 22 kilo mooie suiker, vergastten ons aan pannenkoeken en melasse en maakten ook nog snoepgoed voor de kinderen. Broeder Adair bracht een tiende van de suiker naar de bisschop, die zei dat onze suiker van alle er het best uitzag en hij wilde weten hoe wij dat voor elkaar hadden gekregen. Ik vertelde hem dat broeder Adair iemand bij zich had, die

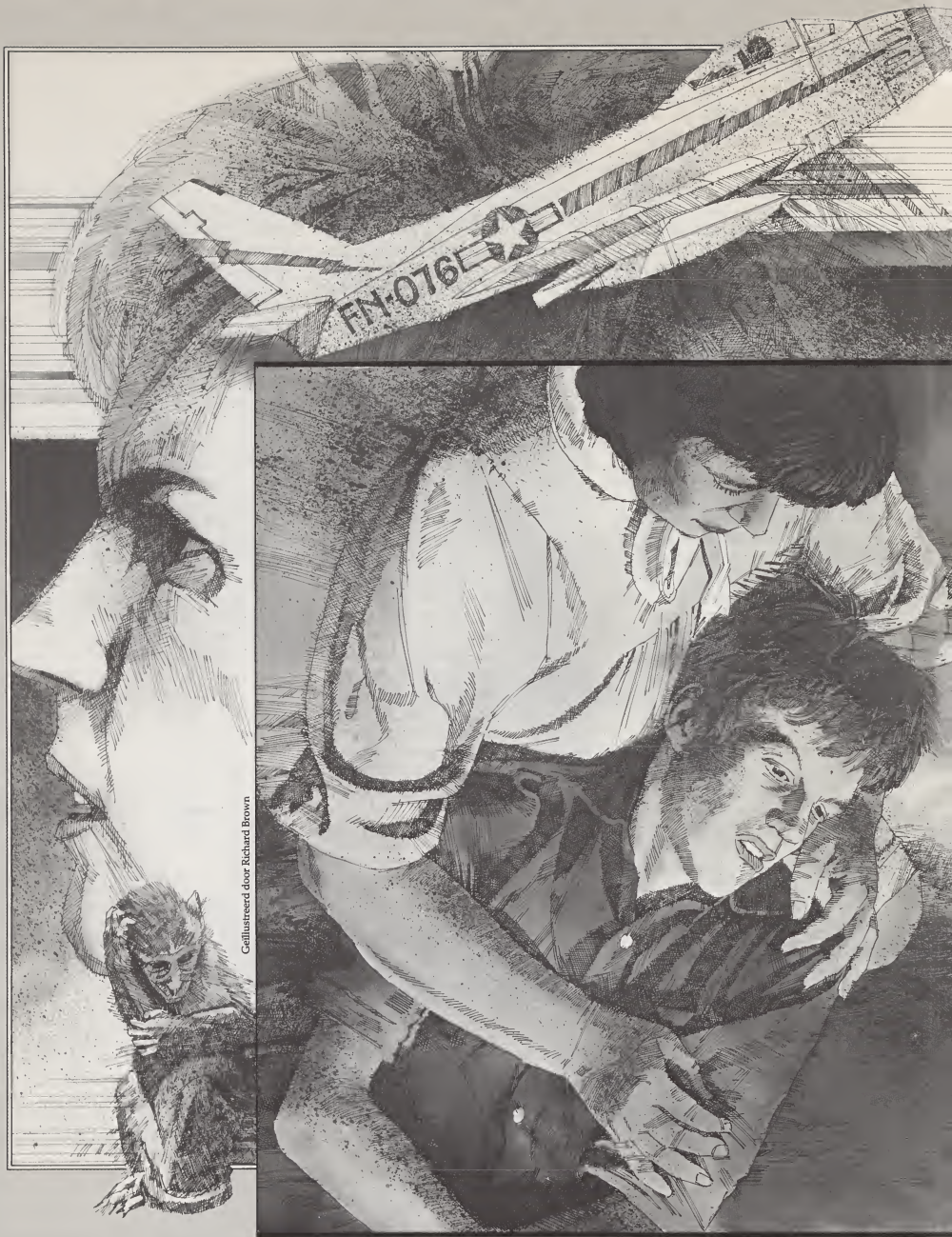
alles afwist van raffineren.“ („Historical Record of Lucy M. Smith,“ Lucy M. Smith Papers, afdeling Kerkgeschiedenis van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, Salt Lake City.)

Er werd op deze manier bijna 1800 kilo suiker geproduceerd. Toen bisschop Elias H. Blackburn uit Provo de tiende over de suiker naar het algemeen tiendekantoor bracht, ontmoette hij president Brigham Young die zei dat het suiker van de Heer was. (Zie Thomas C. Romney, *The Gospel in Action*, Salt Lake City: Deseret Sunday School, 1949, blz. 4.)

Botanist Larry St. Clair merkt op, dat er zich op boombladeren, die onder de bladluis zitten, gewoonlijk een suikerachtige substantie vormt. Maar het feit dat de Heer gebruik maakt van natuurlijke middelen doet niets af aan het wonderbaarlijke karakter van de belevissen van deze getrouwe heiligen. □

Geïllustreerd door Brent Birch

Gelustreerd door Richard Brown

Plotseling flitste er een gedachte door mij heen

Houd van hem, houd hem vast

Gloria Bond

Erica! Vlug!" Ik schrok van de indringende klank in Simons stem. Het boek waaruit ik de kleintjes aan 't voorlezen was, gleed uit mijn hand. Ik rende de trap af. Er kwamen hijgende geluiden uit de keuken. Toen ik de deur opengooide zag ik dat mijn man zijn armen stevig om onze oudste zoon, Roy, heen had geslagen. Roy's tengere veertienjarige lichaam deed wanhopige pogingen zich aan zijn vaders greep te onttworstelen, vastbesloten zich te bevrijden, terwijl zijn lange armen begerig waren uitgestrekt naar de la waar de keukenmessen in lagen. Roys ogen glinsterden wild en zijn warrige haardos schudde met iedere beweging wild heen en weer.

Ik hielp Simon in zijn strijd met Roy. Zodra ik mijn armen om mijn zoons middel sloeg, begon hij te hoesten. De vreemde lucht van drugs en drank deed me bijna kokhalzen. De uitdrukking op Roys gezicht werd hard toen het tot hem doordrong dat het hem niet zou lukken zich van ons beiden te bevrijden. De tranen sprongen hem in de ogen. „Toe nou, geef me één mes!" smeekte hij.

Samen werkten Simon en ik Roy de keuken uit, de gang door en de huiskamer in. Zodra wij er goed en wel in waren, deed ik de kamerdeur dicht. Ik had er een hekel aan lichamelijk geweld te gebruiken, maar op dat moment wist ik dat we geen alternatief hadden.

Simon werkte Roy tegen de grond en hield hem daar neergedrukt. Ik stond daar maar en kon geen woord uitbrengen.

Toen ik Simon hoorde snikken: „Hemelse Vader, onze zoon heeft U op dit ogenblik verschrikkelijk hard nodig,” besefte ik ineens dat hij in paniek was.

Plotseling flitste er een gedachte door mij heen: „Houd van hem! Houd hem vast!”

Instinctief pakte ik naar Roys dikke haarbos, nam zijn hoofd op schoot en zei op sussende toon: „Stil maar, jongen. Het komt allemaal wel in orde. Stil maar!”

Ogenblikkelijk verslapte het lange, gespannen lijf. Roy sloot zijn ogen en viel meteen in een diepe slaap. Ik keek naar de jengensachtige gelaatstreken van mijn zoon – zijn gesloten oogleden, zijn neusrug, zijn mond, die nu een beetje openstond. Dat hij zo vlug in slaap was gevallen was me een raadsel. Ik wilde hem nu niet loslaten. Toen voelde ik Simon naast me. Zachtjes legde hij zijn handen op Roys hoofd.

„Roy, ik zeg en ik zeg dat je vannacht goed zult slapen. En ik zeg en ik zeg dat je bij het wakker worden de liefde van je ouders zult voelen.”

Met stomheid geslagen bleef ik roerloos zitten. Liefdelijk Was dat zo belangrijk? Het was notabene ruim een jaar geleden sinds ik Roy verteld had dat ik van hem hield, en in die tijd had ik mijn liefde ook niet op lichamelijke manieren laten blijken. Ik keek naar Simon. Als het om liefde ging, begreep hij de dingen altijd veel beter dan ik.

„Er moet de hele nacht bij hem geweest worden. We mogen hem niet alleen laten,” zei Simon. Op de een of andere manier lukte het ons onze zoon de trap op te krijgen, zijn kamer in en vervolgens in zijn bed, het bovenste van het stapelbed. Simon klonk in het onderste.

Na enige tijd begaf ik me alleen naar onze slaapkamer.

De telefoon ging. Toen ik opnam hoorde ik het geschetter van harde rockmuziek op de achtergrond.

„Is Roy daar ook?”

„Hij kan nu niet naar de telefoon komen.”

Er verkrampte iets bij me van binnen. Het was Max, de jongen die Roy en zijn vriend trachtten weer actief te krijgen. Max ging om met een stel jongens dat een stuk ouder en ruwer was. Toen ik

afgelopen zomer tegen Roy had geoperd dat hetgeen hij en zijn vriend probeerden te doen me niet lekker zat, dat de inactiviteit van Max wellicht niet door hen alleen moest worden aangepakt, was het irritatie in zijn stem merkbaar toen hij mij verzekerde te weten waar hij mee bezig was. Vanaf dat moment had ik mijzelf wijsgemaakt dat hij misschien wel oud genoeg was om voor zichzelf te zorgen.

„Max, was Roy daarmee bij jou?”

„Ja, dat was-ie. Ik wilde alleen maar horen of-ie goed thuis is gekomen.”

Het verkrampde gevoel van binnen hield aan terwijl ik alleen op ons bed lag. Na een uur lang in het donker te hebben gestaard, pakte ik een slaapzak uit de kast en sloop Roys kamer binnen.

Het vloerleed vormde een harde bodem. Ik sliep altijd slecht op de grond. Mijn gedachten draafden alsmáar door, waardoor ik me onmogelijk kon ontspannen. Het verduisterde plafond leek ongewoon ver weg en ik was me steeds bewust van de zware ademhaling van de anderen die in de kamer lagen te slapen.

Wat is er misgegaan? Wij hielden regelmatig onze gezinsavonden, we lazen samen in de Schriften en we baden trouw als gezin. Onze kinderen spraken dikwijls over hun persoonlijke gebeden en ieder kind werd het evangelie zo goed als met de paplepel ingegeven. Wat er die avond was gebeurd overkwam alleen anderen. Ik had vaak over dergelijke ervaringen gelezen in tijdschriften en sommige artikelen zeiden dat kinderen uit allerlei milieu's tegenwoordig aan het experimenteren waren met drugs of drank. De ouders, zo zeiden de artikelen, moesten zichzelf niet de schuld geven voor de fouten van hun kinderen. Maar op dit moment kon het mij niet schelen wat de artikelen zeiden – was ik toch verantwoordelijk? En zo ja, in hoeverre?

Ik ging voor de zoveelste keer verliggen. Een boek dat op de grond was gevallen, stak mij tussen de ribben.

Mijn verwelende gedachten waren niet te stuiten terwijl de herinneringen mij overspoelden. En toen kwam het beeld bij mij op van een aapje met ogen als schoteltjes zo groot, dat zich vastklampte aan een kunstmoeder. Het was tijdens mijn studie dat we geleerd hadden over de resusaapjes. Ik kon mij nog steeds mijn professor psychologie voor de geest halen, met zijn dikke hoornen bril op

zijn neus voor de klas in dat reusachtige lokaal. Hij vertelde ons over een populair experiment. In de ene controlegroep werden jonge aapjes door hun natuurlijke moeder grootgebracht. In een andere groep werden de aapjes van hun moeder gescheiden en alleen met de fles gevoed. In een derde groep werd de natuurlijke moeder vervangen door een kunstmoeder, gemaakt van kippegaas dat omwonden was met een zachte bekleding. Grote metalen ogen sierden het gezicht van de namaakmoeder, terwijl deze levenloze gedrochten voorzien waren van een fles met een speen, zodat de baby's voeding konden krijgen zodra zij daar behoefte aan hadden.

„De moederloze groep gaf blijk van een grote onaanpassingsheid en onzekerheid,” vermeldde onze professor. „Maar de groepen met een natuurlijke en een kunstmoeder waren beide even goed aangepast en stabiel.”

Op mijn achttiende had ik deze kennis zonder meer aangenomen. Maar veertien jaar later, lang nadat ik getrouwd was en kinderen had gekregen, ontdekte ik dat de resultaten van dit experiment hiaten had vertoond. Toen de aapjes die bij een kunstmoeder waren gezet volwassen werden, bleken ze zelf slechte moeders te zijn. Alleen zij die door een echte moeder waren grootgebracht waren in staat hun jongen liefdevol te behandelen.

Nu in die donkere kamer werd iedere vezel van mijn lichaam doortrokken van de zin van die experimenten. De aapjes met een echte moeder hadden tijdens hun opgroeien gezien hoe een goede ouder handelt, en deze ervaring had zo'n indruk op hen gemaakt, dat ook zij als volwassen apen goede ouders werden. Ook mensen zijn eerder goede ouders wanneer zij zelf door goede ouders zijn opgevoed. *Goed ouderschap is een aangeleerde en geen instinctieve zaak*

Ik kreeg het ineens koud. Mijn wanggen voelden nat aan. De gedachte schoot door mij heen: „Ik ben geen haar beter geweest dan een resusaap.” Hoewel ik mijn kinderen nooit mishandeld had, wist ik dat ik bij lange na geen volmaakte moeder was.

Ik zag mezelf als klein meisje, dat nog te jong was om naar school te gaan. Mijn moeder was gestorven toen ik één jaar was, dus kende ik maar één ouder, mijn vader. Wij woonden een paar kilometer van een luchtmachtbasis vandaan, dus

De opkomende generatie

Wereldwijde jonge-vrouwenviering

Op zaterdag 11 oktober j.l. hebben de jonge vrouwen in de ringen Den Haag en Utrecht en het District Antwerpen deelgenomen aan een wereldwijd feest van de jonge-vrouwenorganisatie, die was georganiseerd door het algemeen presidium van de jonge-vrouwen in Salt Lake City.

Het doel van deze jonge-vrouwenviering, die als thema 'De opkomende generatie' had meegekregen, was de jonge vrouwen de gelegenheid te geven hun gevoelens met betrekking tot de kerk en de jonge-vrouwenwaarden te verwoorden en een persoonlijke boodschap de wereld in te zenden. In alle ringen en districten over de hele wereld kwamen jonge vrouwen en hun leidsters tegen

zonsopgang bij elkaar en lieten, na eerst een korte dienst te hebben gehouden, met helium gevulde ballonnen op. Aan elke ballon was een persoonlijke boodschap bevestigd. Alle jonge vrouwen hadden hun adres op de boodschap vermeld en eventuele ontvangers verzocht te reageren. Een leverancier van helium wist te vertellen dat ballonnen soms tot in de oostbloklanden kunnen komen en dat daar in bijna 100% van de gevallen op gereageerd wordt. Ook in Amerika was in het verleden gebleken dat de ballonnen soms enkele duizenden kilometers afleggen. De jonge vrouwen wachtten dus nu met spanning af of er reacties in de brievenbus komen.

Het algemeen presidium van de jonge-vrouwen verzamelt reacties uit de hele wereld en dia's van het oplaten van de ballonnen, en stelt aan de hand daarvan een geïllustreerd verslag samen van deze wereldwijde viering. De jonge vrouwen in Nederland en Vlaanderen waren in ieder geval erg enthousiast over deze originele activiteit!

DE OPKOMENDE GENERATIE

JONGE-VROUWEN WERELDWIJD

Waarden voor de jonge vrouwen

1. Geloof (LV 14:7)
2. Goddelijke aard (2 Petr. 1:4-8)
3. Eigenwaarde (LV 18:10)
4. Kennis (LV 88:118)
5. Vrije keuze en verantwoording (Jozua 24:15)
6. Goede werken (3 Ne. 12:16)
7. Integriteit (Job 27:5)

Eerste Nederlandse doopdienst herdacht

Burgemeester prijst levenshouding mormonen

Het gerestaureerde monument te Broeksterwoude

In Broeksterwoude, een landelijk plaatsje ongeveer tien kilometer onder Dekkum, niet ver van de plaats waar eens Bonifacius de marteldood stierf, werd zaterdag 4 oktober het feit herdacht dat 125 jaar geleden de eerste Nederlandse leden van de kerk werden gedoopt.

President B. Koens, tweede raadgever in het presidium van de Ring Utrecht, leidde deze herdenking en heette de ongeveer 100 belangstellenden welkom. Na het openingsgebed en een toespraak van de president van de Gemeente Leeuwarden, broeder C. Taekema, werd het prachtig gerestaureerde monument door burgemeester J.M. Maris van Dantumadeel onthuld.

Toen de Nederlandse en Friese vlag, die

het monument flankeerden, langzaam werden gehesen en het 'Komt, heil'gen, komt' opklonk in de zonnige, Friese najaarslucht, was het opvallend dat er verschillende niet-leden uit volle borst meezongen. Het 'Alles wel! Alles wel!' had inderdaad veel van een juichkreet, luid en schel. Toen burgemeester Maris de aanwezigen toesprak moest het hem van het hart dat hij blij was met de renovatie van het monument, dat in zijn vervallen staat eerder deed denken aan vergane glorie, dan aan een kerk die toch een van de snelstgroeiende in de wereld is. Hij preeste de verdraagzaamheid tegenover andersdenkenden, de zorg die mormonen voor elkaar hebben en niet in het minst het ontwikkelingswerk in wereldwijd verband. Ook de observvaardigheid werd door hem

gememoreerd.

Na een dankwoord van president Koens werd een speciale editie van de 'Blide Tiide', het blad van de gemeente Leeuwarden, waarin een historisch overzicht wordt gegeven van de kerk in Nederland en in het bijzonder in Friesland, aan de heer Maris overhandigd.

Na het slotgebed spoedden de leden zich voor een 'quick lunch' naar huis om weer op tijd in het kerkgebouw aan de Sophialaan te Leeuwarden te kunnen zijn, waar van twee tot zes een open huis gehouden zou worden.

Ook hier was het al spoedig een drukte van belang, maar dankzij de uitstekende voorbereiding door de zendingsleider, broeder B. Steinvooite, en onder leiding van de overal aanwezige

Op 1 oktober 1861 doopte
ouderling Anne Wiegers van der
Woude de eerste Nederlandse
bekeerlingen: Garrit van der
Woude, Bandina van der
Woude-Potgieter en Elisabeth
Wolters, bij Broek van
Akkerwoude in de
provincie Friesland. Ouderling
Van der Woude schrijft
hierover:

*"De mensen waren erg blij naar
me te kunnen luisteren en
vroegen mij de volgende zondag
weer te komen prediken, nu in
een andere schuur, in de buurt
van Broek bij Akkerwoude.
Hier was ook een grote menigte
weer verzameld. Dit opende
voor mij de weg en ik doopte
een man en twee vrouwen."*
Uit: De geschiedenis van de
Nederlandse zending.

president Taekema
verliep alles
ordelijk en kregen
de vele
belangstellenden
de gelegenheid
om kennis te
maken met de
organisatie en
doelstellingen
van de kerk.
Er heerste een
ongedwongen
sfeer en onder het
genot van een

frisdrankje en een stuk Friese kock
leerden de bezoekers de kerk beter
kennen.

De volgende morgen om elf uur werd
onder leiding van de eerste raadgever in
het presidium van de Gemeente
Leeuwarden, broeder H.S. August, een
tweetalige (Nederlands en Fries)
herdenkingsdienst gehouden met als
thema 3 Johannes 12: "Ook wij geven
een goed getuigenis en gij weet dat ons
getuigenis waar is."

Na het openingslied 'De blijde tijd is
ingeluid' hield president Taekema een
toespraak in het Fries, die echter ook
door niet-Friezen gevolgd kon worden
omdat vooraf een samenvatting van
zijn toespraak was uitgedeeld. Hij werd
gevolgd door zendingspresident P.L.
Ward, die kort zijn getuigenis gaf. Na
hem sprak de regionale

Burgemeester Maris onthult het gerestaureerde monument.

vertegenwoordiger, ouderling J.P.
Jongkees, die met zijn toespraak deze
opmerkelijke herdenkingsdienst
besloot.

Dank aan de Gemeente Leeuwarden is
hier op zijn plaats, dank voor de
inspanningen die de leden zich getroost
hebben, waaronder toch zeker de
geluidswagen van broeder W. Scholte
en de prachtige bloemen van de ZHV
genoemd mogen worden.

Terugblikkend kan gezegd worden dat
door deze viering van de
gedenkwaardige gebeurtenis van de
eerste doopdienst in Nederland, vele
getuigenissen van leden zijn gesterkt
en er een flinke hoeveelheid 'goedwill
gekkeet is bij belangstellenden.

Verslag en foto's:
George Ph. M. Kraanen

Gemeentepresident C. Taekema spreekt de aanwezigen in het Fries toe.

LDSSA van start in Nederland en Vlaanderen

Op zaterdag 27 en zondag 28 september j.l. vond in Apeldoorn het eerste LDSSA-weekend voor Nederland en Vlaanderen plaats. LDSSA staat voor 'Latter-Day Saint Student Association' (HLD-studentenorganisatie) en richt zich op studerende leden van achttien jaar en ouder. Het doel van de bijeenkomst was studerende de kans te geven elkaar te leren kennen en met elkaar om te gaan, om hen te sterken in hun geloof. Er werden presentaties gegeven door ouderling J. Paul Jongkees, regionaal vertegenwoordiger, broeder Wouter van Beek, doctor in de antropologie en hoofddocent aan de Rijksuniversiteit te Utrecht, ouderling Michaël Schultze, regionaal vertegenwoordiger voor de regio Frankfort en regionaal coördinator voor seminarie en instituut in de regio Hannover, broeder Carlo Bos, hoofd van de hoofdafdeling bestuurlijk en stedenbouwkundig onderzoek van het ministerie van volkshuisvesting te Zoetermeer, zuster Marijke van Damme, jonge-vrouwenpresidente van de Ring Utrecht, en broeder Michaël Arts, student filosofie aan de Rijksuniversiteit te Amsterdam.

Ouderling Jongkees sprak over de invloed die de onlangs overleden ouderling Bruce R. McConkie heeft gehad op het begrip dat veel leden van het evangelie hebben. Hij legde uit hoe wij uitspraken van kerkleiders moeten interpreteren. Het is zaak voor de leden om goed te luisteren naar de woorden van de profeten en apostelen, om dan een bevestiging te ontvangen van de waarheden die zij verkondigen. Wij kunnen deze bevestiging verkrijgen door gebed, studie, overpeinzing en opvolging van hun raadgevingen. "Wanneer wij bereid zijn te gehoorzamen, zullen wij weten of de instructie van God komt of niet", aldus ouderling Jongkees.

Broeder Van Beek definieerde eerst de basisbeginselen van taal in het algemeen. Hij legde uit dat de mens zich onderscheidt van dieren door zijn vermogen om oneindig creatief te zijn met zijn taal, terwijl dieren slechts bepaalde boodschappen over kunnen brengen.

Ook ging hij in op verschillende aspecten van het vertalen, waaronder het vertalen van de Schriften. Met name de problematiek van het vertalen van het Boek van Mormon werd belicht.

Ouderling Schultze ging nader in op de doelstellingen van LDSSA en vertelde dat men er twee jaar geleden ook in Duitsland mee begonnen is. Daar wordt een keer per jaar een bijeenkomst georganiseerd waarbij presentaties worden gegeven over allerlei verschillende onderwerpen. LDSSA

helpt studerende bezig te blijven in zowel de kerk als het gezin, zowel op school als in de maatschappij en streeft ernaar een sociale en intellectuele band aan te kweken onder de studerende in de kerk.

waarbij zuster Barbara Stomps, broeder Guido Arts en ouderling Jongkees spraken. 's Middags was er een forum, waarin forumleden een korte presentatie gaven over actuele onderwerpen met daarna gelegenheid tot het stellen van

LDSSA helpt studerende bezig te blijven in zowel de kerk als het gezin, zowel op school als in de maatschappij en streeft ernaar een sociale en intellectuele band aan te kweken onder de studerende in de kerk.

Zondagochtend gaven broeder Bos en zuster Van Damme in de priesterschap resp. de ZHV les over het onderwerp "De plaats van de HLD-student in de maatschappij": het is belangrijk ons af te vragen waarom we studeren en in hoeverre deze motieven verband houden met onze taak als heiligen der laatste dagen. Broeder Arts gaf een zondagsschoolles over "De beloofde Messias". Hij belichtte enkele profetieën uit het Oude Testament en vergeleek deze met teksten uit het Nieuwe Testament. Hij concludeerde dat het onze taak is ons op zijn wederkomst voor te bereiden door de Schriften te onderzoeken en rechtvaardig te leven. De avondmaalsvergadering werd samen met de wijk Apeldoorn gehouden,

vragen. Forumleden waren ouderling Jongkees, broeder Henk Vernes, eerste raadgever in het presidium van de Ring Den Haag, zuster Amanda Bos, jonge-vrouwenpresidente van de Gemeente Zoetermeer, zuster Van Damme en organisator van het weekeinde, broeder Hans Noot, regionaal coördinator voor seminarie en instituut voor Nederland en België.

"Volgend jaar hopen wij weer een dergelijke bijeenkomst te organiseren, die niet alleen kwalitatief vergelijkbaar zal zijn, maar ook beter bezocht zal worden", zei broeder Noot tot slot van dit weekend dat verder in alle opzichten zeer geslaagd genoemd kan worden.

WAT HEEFT U IN UW MARS . . . ?

De Europese artistieke prijsvragen van 1985 en 1986 hebben aangetoond dat er veel heiligen der laatste dagen in Europa zijn die boordevol talent zitten. Maar we zijn ervan overtuigd dat nog veel meer leden kwaliteiten in hun mars hebben waar anderen van kunnen profiteren. Daarom nodigen wij u weer uit om iets van u te laten horen - zodat misschien heiligen der laatste dagen over heel Europa door uw talenten of ervaringen gesterkt kunnen worden. Stuur uw reacties op onderstaande 'advertenties' naar Lars Akebrand, Translation Division, Postfach 1568, 6382 Friedrichsdorf 1, West-Duitsland, graag getypt (dubbele regelafstand) en zo mogelijk in het Engels.

Jonge mensen die over hun hoofdstad schrijven

Over welke Europese hoofdstad wordt het eerst geschreven in onze nieuwe serie over jonge mensen in grote steden? Als je tussen de 12 en de 25 bent, steek dan eens met een paar vrienden uit je wijk of ring de koppen bij elkaar en bedenken eens hoe jullie een artikel zouden schrijven over hoe het is om een jong lid van de kerk te zijn in *jouw* hoofdstad: wat wordt de inhoud van het verhaal, welke foto's, illustraties, layout - noem maar op. Wie het eerst komt met een goed verhaal, wie waarschijnlijk het eerst maalt, dus laat er geen gras over groeien! Zorg dat mensen iets te weten komen over het leven van jonge heiligen der laatste dagen in *jouw* hoofdstad!

HLD-striptekenaars

We willen heel graag jouw strips eens bekijken, vooral als ze het standpunt weergeven van een jong lid van de kerk in jouw land. Stuur ze in!

Wetenschappelijke artikelen

Wij willen graag in contact komen met Europese HLD-wetenschapsmensen: geleerden (elke tak van wetenschap), medici, professoren, ingenieurs, en ook met sportmensen, kunstenaars, mensen uit de showwereld, schrijvers, acteurs en vele, vele anderen die over hun beroep kunnen schrijven vanuit het gezichtspunt van een heilige der laatste dagen. Wie hier meer over wil weten kan op bovenstaand adres meer informatie krijgen.

Europese HLD-familie-geschiedenissen

De gebroeders Karamazov, De Forsyth Saga, de geschiedenis van Abraham, Isaak en Jakob - er zijn weinig dingen die meer lezers interesseren dan familiegeschiedenissen die vele generaties beslaan. Maar wie schrijft de geschiedenis van een Europese HLD-familie, die in een of meer uitgaven van *De Ster* gepubliceerd kan worden? Als u denkt dit te kunnen, stuur dan een korte samenvatting van het verhaal naar bovenstaand adres.

Schrijvers van spannende HLD-verhalen

Wij willen graag een HLD-verhaal publiceren dat de lezers van *De Ster* drie tot vijf nummers in spanning houdt, zo zelfs dat ze bij de brievenbus zitten te wachten op het volgende nummer. Maar we moeten iemand vinden die dit verhaal schrijft. U misschien?

Persoonlijke ervaringen

Heeft u ervaringen opgedaan die leerzaam en opbouwend zijn voor andere heiligen der laatste dagen? Iets dat het getuigenis van anderen zal versterken? We horen graag van u. Maak u niet druk om de literaire stijl, vertel gewoon uw verhaal zoals u het aan een goede vriend zou vertellen. Vergeet niet om een kopie te maken, uw ingezonden stuk wordt niet geretourneerd. Als uw artikel gepubliceerd wordt, ontvangt u een financiële vergoeding.

"Het Boek van Mormon heeft mijn leven veranderd"

Miljoenen bekeerlingen hebben dit gezegd, maar waren er maar een paar mensen die opschreven hoe het Boek van Mormon hun leven heeft veranderd. Wij willen deze verhalen heel graag in *De Ster* publiceren. Vergeet niet om een kopie te maken, uw ingezonden stuk wordt niet geretourneerd. Als uw artikel gepubliceerd wordt, ontvangt u hiervoor een financiële vergoeding.

BENT U . . .

... EEN VAN DE TOEKOMSTIGE
SCHRIJVERS VOOR DE STER ??

Wijk Haarlem in een nieuw jasje

Het gebouw van de Wijk Haarlem; de achterste helft is aangebouwd.

Toen in 1949 de Haarlemse gemeente in de binnenstad (Cornelissteeg) een eigen kerkgebouw kreeg, kon men niet vermoeden dat het gebouw na 21 jaar al te klein zou zijn geworden. De realisatie van een nieuw pand ondervond veel problemen, die echter - dank zij het gebed en de inzet van alle leden - werden opgelost. De nieuwbouw in een jonge stadswijk, Schalkwijk, kon beginnen.

In de jaren zeventig werd er naast geldelijke offervaardigheid voor het bouwfonds, ook veel arbeidsuren (bouwrijp maken van de grond, opruimen van door werklieden achtergelaten rommel) van allen gevraagd. Mede door deze zelfwerkzaamheid en een goede planning was een ruim kerkgebouw aan de Frieslandlaan, waar op 13 december 1973 een dankdienst werd gehouden, tot stand gekomen. Enkele jaren na de inwijding in 1977 werd de Gemeente Haarlem een wijk.

Iedereen wordt groot, al is het met vallen en opstaan . . . Zo moest na dertien jaar het Haarlemse kerkgebouw vergroot worden, hetgeen - dankzij de

vooruitziende blik bij de aankoop van de grond - heel goed mogelijk is. De kapel krijgt een dubbele capaciteit aan zitplaatsen, terwijl er de mogelijkheid is om deze in verschillende klaslokalen te verdelen. Er worden zeven lokalen, die met scheidingswanden tot twaalf ruimten kunnen worden gemaakt, alsmede een nieuwe bisschopskamer, kantoor en mediatheek bijgebouwd. Wat een rijkdom om zo'n prachtig

afgewerkt, ruim gebouw te mogen hebben.

Na aanleg van de tuin en intern nog wat puntjes op de i te hebben gezet, verwachten de Haarlemse leden eind november - tijdens een open dag - veel vrienden en bekenden met trots te tonen waar zij het rentmeesterschap over mogen voeren.

Zuster J.H. Kirschbaun-zur Kleinsmiede

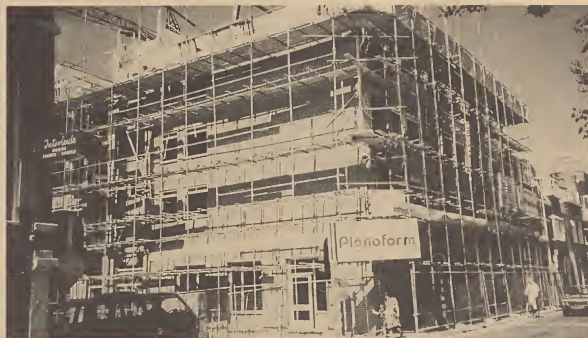
De nieuwe vleugel van de achterzijde gezien.

Gemeente Gouda laat haar lichten schijnen

In Gouda - een stad die reeds in de 13e eeuw stadsrechten kreeg, een stad met mooie historische gebouwen, een stad met een wereldberoemde kaarsenindustrie - gonst het van de bedrijvigheid. Wanneer alles volgens plan verloopt, hoopt de Goudse gemeente medio december haar licht uit te stralen vanuit een nieuw kerkgebouw.

Het gebouw is geïntegreerd in een complex met 27 woningen voor minder validen; het is gelegen op dezelfde lokatie als het vorige, n.l. op de hoek van de Crabethstraat en de Kattensingel in het hartje van Gouda, slechts twee minuten lopen verwijderd van het station.

In tegenstelling tot het vier verdiepingen tellende oude gebouw is het nieuwe geheel gelijkvloers en dus voor iedereen gemakkelijk toegankelijk. Nieuwbouw werd noodzakelijk, omdat de belendende percelen van het blok herenhuizen - waarvan het oude gebouw deel uitmaakte - zodanig bouwvallig waren geworden, dat vier van de vijf panden rijp voor de sloop waren. Het kerkgebouw stond daar midden tussenin. Nieuwbouw zou economisch

Het nieuwe complex in aanbouw.

niet haalbaar zijn, wanneer alleen dat ene perceel zou blijven bestaan. Na jaren van onderhandelen en het steeds verder in verval raken van de aangrenzende huizen, werd vorig jaar september tussen een projectontwikkelaar en de afdeling Onroerend goed in Frankfort een accord bereikt. Daags na het tekenen van de contracten werd begonnen met

de sloop en het bouwrijp maken van de grond; al snel werd de eerste paal geslagen. Door de strenge winter liep het werk enige maanden vertraging op, maar daarna kwam er goed schot in. De Gemeente Gouda ziet uit naar de dag waarop het gebouw in gebruik kan worden genomen, want na ruim een jaar zich te hebben moeten behelpen in gehuurde ruimte, zal het een zegen zijn om weer eigen, ditmaal splinternieuwe faciliteiten te hebben. Het nieuwe gebouw wordt inwendig grotendeels uitgevoerd in schoon metselwerk; het bevat naast de kapel twaalf ruimten voor kantoor, leslokalen en keukens. De kapelruimte kan door vouwwallen in diverse lokalen worden verdeeld. Het gebouw is dan ook duidelijk op de groei berekend! Ook een doopvont, welke zich voor in de kapel bevindt (door een vouwwand afgeschermd) is in het geheel opgenomen.

In Gouda wordt de vurige wens uitgesproken dat er in de komende jaren veel gebruik gemaakt zal kunnen worden van deze doopvont, zodat dit stukje koninkrijk Gods op aarde zal groeien . . . naar een wijk?!

Wie weet kan dit binnen enkele jaren worden verwezenlijkt, dus samen flink aan de slag!

Zo zag het oude gebouw er daags na ondertekening van de contracten uit . . .

Zuster J.H. Kirschbaum-zur Kleinsmiede

Ook in 1987 . . .

Adams

Allen

Anderson

Asay

Backus

Bailey

Baldwin

Ballard

Brown

Brush

Bryan

Burgess

Burrell

Cannon

Child

Christensen

De Jonge

De Lange

De Young

De Young

Debaene

Despain

Drennan

Drost

Groebs

FL

Hanna

Hardy

Harrop

Harvey

Heslop

Hixson

Judkins

Kinghorn

Kirby

Koldewyn

Lehenbauer

Madsen

Marriott

Martinie

Pieper

Pier

Reed

Robins

Roskely

Russell

Rust

Ruthenford

Stewart

Stoddard

Swanton

Swinson

Taylor

Taylor

Thompson

Towers

Walker

Watkins

Weiss

Wells

Wilford

Wilson

Wilison

Wright

VOOR
DE KINDEREN
December 1986

HET KERSTVERHAAL UIT HET BOEK VAN MORMON

Pat Graham

Instructie: Dit programma kan in de kersttijd door uw gezin opgevoerd worden. Enkele gezinsleden lezen de rollen voor. Zij kunnen zich hiervoor verkleeden, of u kunt de tekeningen op deze bladzijde uitstallen om de verschillende personen aan te duiden.

Wijs de rollen toe en schrijf de naam van iedere speler op het blanco gedeelte van zijn rol. Maak kopieën van de rollen, zodat iedereen zijn rol langzaam en met gevoel kan voordragen.

Kies muziek en liedjes uit waarvan u weet dat uw gezin ze graag bij dit kerstprogramma gebruikt. Vraag iemand te dirigeren en iemand de liedjes te spelen. Oefen de liedjes van tevoren. Als regisseur is het uw taak iedereen te helpen zijn rol goed te spelen.

Lied: „Een heel bijzonder feest” (Zing maar mee, F-9).

Kind:

Wat ik het fijnste van december vind – want dat vind ik een hele fijne tijd – is dat dan het verhaal van het kindje en de ster wordt voorgelezen.

Verteller:

We vinden het allemaal fijn om rond de kerst in de Bijbel het verhaal van de geboorte van het kindje Jezus te lezen.

Verteller:

Ook het Boek van Mormon vertelt

over de geboorte van Jezus en over de ster. De mensen aan beide kanten van de wereld wisten van de geboorte van de Heiland.

Lied: „Onze Heiland” (Zing maar mee, B-6).

Verteller:

Een paar jaar nadat Lehi en zijn gezin naar Amerika waren gereisd, had zijn zoon Nephi een visioen van de stad Nazareth en een liefelijke maagd die de moeder van de Zoon van God zou worden . . .

Nephi, de zoon van Lehi:

En ik keek en zag de stad Nazareth en in de stad Nazareth zag ik een maagd, en zij was zeer schoon en blank.

En ik keek en zag wederom de maagd, een kind in haar armen dragend.

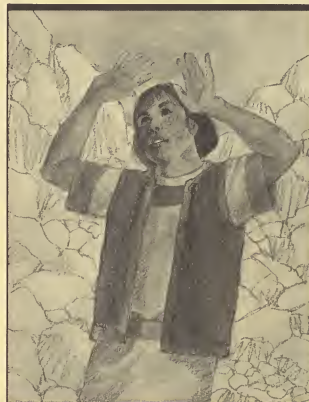
En de engel zeide tot mij: Zie het Lam Gods, ja, de Zoon des Eeuwigen Vaders! (1 Ne. 11:13, 20–21.)

Verteller:

Later werd de Nephieten en de Lamanieten ook verteld over de komst van Jezus door Samuël, een Lamanitische profet.

Samuël de Lamaniet:

Ziet, ik geef u een teken; want het zal nog vijf jaren duren, en ziet, dan komt de Zoon Gods om allen te verlossen, die in Zijn naam zullen geloven.

En ziet, dit zal ik u geven als een teken ten tijde Zijner komst; want ziet, er zullen grote lichten aan de hemel zijn, zodat er in de nacht vóór Zijn komst geen duisternis zal heersen, zodat het de mensen zal toeschijnen, alsof het dag was.

En ziet, er zal een nieuwe ster verrijzen, zoals gij er nimmer één hebt aanschouwd; en dit zal u tevens tot een teken zijn (Hel. 14:2–3, 5).

Lied: „O Bethlehem, gij kleine stad” (HL., nr. 95, eerste vers).

Verteller:

Vele Nephieten geloofden Samuël niet. Zij gooiden stenen en schoten pijlen naar hem. Maar Samuël werd beschermd totdat hij zijn boodschap had gebracht. Daarna keerde hij terug naar

zijn eigen volk in Zarahemla.

Er waren, echter, mensen, die Samuëls woorden wel geloofden, en zij bekeerden zich en werden gedoopt. Nephi, de kleinzoon van Helaman, was de leider van hen die wel geloofden. Toen de vijf jaar bijna verstreken waren, zeiden de slechte ongelovigen, dat zij de rechtvaardige mensen zouden doden als de tekenen, die door Samuël waren geprofeteerd, niet verschenen.

Nephi bad voor de mensen die in Jezus Christus geloofden. Hij wilde niet dat ze door die slechte mensen gedood zouden worden. Hij bad een hele dag en toen sprak de Heer tot hem.

Stem des Heren:

Hef uw hoofd op en wees welgemoed; want zie, de tijd is nabij, en hedenavond zal het teken worden gegeven, en mor-

gen kom Ik in de wereld om de wereld te tonen, dat Ik alles zal vervullen, wat Ik door Mijn heilige profeten heb doen spreken (3 Ne. 1:13).

Verteller:

En het ging allemaal in vervulling. Mormon schreef het zo over van de grote platen van Nephi: „En de woorden, die tot Nephi kwamen, werden vervuld, zoals ze waren gesproken; want zie, bij zonsondergang was er geen duisternis; en het volk begon zich te verbazen, omdat er geen duisternis was, toen het avond werd.

„En tevens verscheen er een nieuwe ster, overeenkomstig het woord.” (3 Ne. 1:15, 21.)

Lied: „O Bethlehem, gij kleine stad” tweede vers.

Kind:

Ik houd van het kerstverhaal, ik houd van de liedjes die we zingen, maar het meest houd ik van de Heiland – Jezus Christus, de Koning.

Lied: „In een stal zo klein en nederig” (Zing maar mee, F-12).

(Een meisje, verkleed als Maria, kan een pop in haar armen nemen terwijl de familie zingt.)

Verteller:

De ster was aan de hemel verschenen. De profetie was in vervulling gegaan. En de getrouwe mensen in beide werelddelen zagen het teken en begrepen het: Jezus was geboren in Betlehem.

Lied: „Komt allen te zamen” (HL., nr. 92). □

KERSTKNIPSELS

Kleur de figuren op deze beide bladzijden zorgvuldig in en knip ze uit. Plak flanel of een andere stof op de rug van elk figuur, zodat het op een flanelbord blijft hangen. Plaats de figuren op het flanelbord aan de hand van het kerstverhaal in de Bijbel.

KERSTMIS IS KERSTMIS

Sherrie Johnson

Françoise keek zwijgend toe terwijl haar vriendin Hilda in de optocht meeliep. Hilda droeg een hoge, mijtervormige hoed waar sterren en sneeuwvlakken uit geknipt waren. Ze had een grote toeter in haar hand waar ze vaak en hard op blies.

Hilda zwaaide in het voorbijgaan naar Françoise, maar deze zwaaide niet terug. Integendeel, ze wierp Hilda en de andere kinderen in de optocht een duistere blik toe.

Ongelukkige gedachten dwarrelden Françoise door het hoofd naarmate het einde van de optocht in zicht kwam. *Waarom moesten we naar Zwitserland verhuizen? Waarom zijn we niet in Frankrijk gebleven? Ze vieren kerstmis hier niet zoals het hoort!*

Hilda rende Françoise tegemoet. „Zei ik niet dat het leuk zou zijn?“ zei ze in zeer rap Duits. „Je had de hoed moeten dragen die ik voor je gemaakt heb en je had met ons mee moeten lopen in de optocht.“

Françoise zei niets.

„En“, vroeg Hilda na een moment van stilte, „vond je de optocht niet leuk?“

„Zo vieren wij kerstmis niet in Frankrijk“, mompelde Françoise.

„Dat weet ik. Maar ik vond het leuk om je te laten zien hoe we het hier in Zwitserland vieren.“

Zwijgend liepen de twee meisjes naar de bushalte. Hilda legde haar grote hoed

en haar toeter op het bankje en ging zitten.

„Weet je,“ zei Hilda uiteindelijk in het Frans, om het Françoise meer naar de zin te maken, „ik ben blij dat er zoveel verschillende manieren zijn om kerstmis te vieren. Wij hebben tradities uit Duitsland, Italië en Frankrijk.“

Françoise ging naast Hilda zitten. „Ik vind dat we kerstmis allemaal op dezelfde manier moeten vieren, en ik vind de onze de beste“, hield ze vol. „Al dit gedoe over Sinterklaas is helemaal verkeerd. Het is Christkindli die de cadeautjes brengt.“

„Misschien brengt hij cadeautjes naar jouw huis, maar het is Sinterklaas die naar mijn huis komt“, antwoordde Hilda. „Maar wat doet het er ook toe. Kerstmis is kerstmis!“

Een grote grijze bus kwam sputterend tot stilstand en de meisjes stapten in. Geen van beiden sprak op weg naar huis, maar verwarde gedachten bleven rondspoken in Françoises hoofd. *Wat bedoelde Hilda met „kerstmis is kerstmis“? Natuurlijk is kerstmis kerstmis, en juist daarom moet het goed gevierd worden, zoals wij het altijd gedaan hebben.*

Eenmaal thuis, ging Françoise voor de kerstboom zitten en staarde naar het Christkindli in de top van de boom. „Zo hoort kerstmis gevierd te worden“, zei ze hardop.

„Hoe bedoel je?“ vroeg een stem.

„O, mama!“ Françoise schrok op toen ze haar moeder in de deuropening zag staan. „Ik schrik ervan. Ik dacht dat ik alleen was.“

„Wat bedoelde je toen je zei: ‘Zo hoort kerstmis gevierd te worden?’“

„Ik zat in mezelf te praten. Hilda heeft een ster in de top van de boom, en Sinterklaas komt naar haar huis in plaats van Christkindli. Ze zeggen geen kerstgedichtjes op als ze de cadeautjes openmaken. En – ze doen gewoon alles verkeerd.“

„Verkeerd?“ vroeg moeder.

„Ja. Iedereen hoort kerstmis te vieren zoals wij dat in Frankrijk deden“, hield Françoise vol.

„Maar Françoise“, pleitte haar moeder, „hoewel we nog steeds Frans spreken, is dit nu ons thuis. We zijn hier in

Zwitserland. En buiten de verhalen die mijn vader mij vroeger vertelde, vieren we kerstmis helemaal niet zoals ze dat vroeger in Frankrijk deden. Christkindli is zelfs geen Frans woord, wist je dat? Veel Zwitsers hebben rond kerstmis Christkindli in hun huis."

Françoise was van haar stuk gebracht, ze staarde even naar de boom en zei toen: „Nou, misschien is onze manier van vieren anders dan de oude Franse manier, maar toch vind ik het de juiste manier."

„Waarom zou onze manier goed zijn en die van Hilda verkeerd?"

Françoise zocht naar een antwoord, maar ze kon er geen bedenken. Ze kreeg een grote brok in haar keel. Ze wist dat er een reden moest zijn waarom ze dit geloofde, maar ze kon niets bedenken.

„We vieren toch allemaal de geboorte van Jezus; moeten we het dan niet allemaal op dezelfde manier vieren?" vroeg Françoise.

„Waarom dan?"

Weer wist Françoise niet wat ze moest zeggen. Ze schudde alleen maar het hoofd en haalde de schouders op.

„Kerstmis hoort een tijd van liefde te zijn, en liefde kan je op veel verschillende manieren tonen", zei haar moeder vriendelijk, waarop ze Françoise over het hoofd streelde en haar alleen liet om over de gebeurtenissen van de dag na te denken.

Misschien heb ik wel ongelijk en Hilda niet, bedacht Françoise zich.

Op dat moment werd er gebeld, en Françoise deed open. Maar niemand stond voor de deur. In plaats daarvan stond een fleurige doos met tirgigel, een heerlijk kerstkoekje, op de stoep. Een klein blauw kaartje lag tussen de koekjes waarop stond: „Fröhliche Weihnachten! Toegewenst door wie de cadeautjes ook brengt!"

Françoise keek rond, maar ze kon niet zien wie de koekjes had gebracht.

„Wie is daar?" riep moeder.

„Het is alleen maar een doos met tirgigel", zei Françoise.

„Mijn lievelingstraktatie met kerst", zei moeder terwijl ze de kamer binnenkwam. „Weet je wie het gebracht heeft?"

„Het zal Hilda wel geweest zijn."

„Wat aardig", zei moeder glimlachend terwijl ze een koekje probeerde.

Françoise wilde glimlachen maar kon het niet. Ze bedacht zich hoe ze zich had gedragen bij de optocht en op weg naar huis. Ze zal haar vriendin wel verdriet gedaan hebben door niet in de optocht mee te lopen met de hoed die Hilda voor haar had gemaakt.

Toen dacht Françoise aan wat haar moeder had gezegd, dat kerstmis een tijd was om liefde te tonen. En dat was precies wat Hilda had geprobeerd.

Françoise knabbelde aan een koekje. Dat was verrukkelijk.

„Ze zijn lekker", zei ze.

„Als we nog in Frankrijk waren geweest, zouden we misschien nooit tirgigel geproefd hebben. En je zou ook nooit een vriendin als Hilda gehad hebben", antwoordde moeder.

Françoise dacht diep na. Ze was zelfzuchtig geweest en ze voelde zich erg naar. „Kerstmis is kerstmis", had Hilda gezegd, en toen Françoise weer naar de koekjes keek, wist ze precies wat ze moest doen.

„Ik ga kerstmis op de juiste manier vieren", besloot Françoise, en ze haastte zich naar haar kamer.

Ze pakte haar kleurpotloden en papier en schreef haar mooiste kerstgedichtje op. Toen tekende ze plaatjes rond het gedichtje en plakte er mooi gekleurd papier omheen.

Haar voeten konden haar niet snel genoeg naar Hilda's huis dragen, maar uiteindelijk klopte ze bij haar aan. Toen Hilde opendeed, gaf Françoise haar het gedicht.

„Dank je wel voor de tirgigel, zei Françoise. „En hier is iets uit onze kersttradi-

tie. We lezen altijd onze lievelingsgedichten over kerstmis voor als we cadeautjes geven. Ik denk dat als we tirgigel, Christkindli, Sinterklaas, gedichtjes en optochten bij elkaar deden, we een hoop Zwitserse tradities zouden hebben."

Hilda lachte. „Ja, want kerstmis is kerstmis!"

„Nu weet ik wat dat betekent", zei Françoise zacht.

„Kerstmis is niet Duits of Frans of Italiaans of Engels of zelfs Zwitsers. Kerstmis is kerstmis, en kerstmis is liefde, waar je ook bent." □

Teksten over de geboorte van de Heiland behorend bij illustraties van Phyllis Luch

„Jozef trok op van Galilea . . . naar de stad van David, die Betlehem heet . . . om zich te laten inschrijven met Maria, zijn ondertrouwde vrouw, welke zwanger was . . . toen zij daar waren . . . baarde (zij) haar eerstgeboren zoon en wikkelde Hem in doeken en legde Hem in een kribbe, omdat voor hen geen plaats was in de herberg” (Luc. 2:4–7).

„En er waren herders in diezelfde landstreek, die zich ophielden in het veld . . . En opeens stond een engel des

Heren bij hen . . . de herders tot elkan-
der spraken: Laten wij dan naar Betle-
hem gaan om te zien hetgeen geschied
is en ons door de Here is bekend-
gemaakt” (Luc. 2:8–16).

„Zie, wijzen uit het Oosten kwamen te
Jeruzalem . . . en zie, de ster, die zij
hadden gezien in het Oosten, ging hun
voor, totdat zij kwam en stond boven de
plaats, waar het kind was. Toen zij de
ster zagen, verheugden zij zich met zeer
grote vreugde” (Matt. 2:1–10).

Barclay

Barr

Beaton

Bensen

Berrett

Birch

Blume

Brown

Clark

Compas

Corder

Cottle

Crenshaw

De Boer

De Bry

De Haan

Duncan

Eaton

Esplin

Farnsworth

Floyd

Fowles

Galbraith

Green

Hixson

Hood

Ivey

Jangard

Jensen

Jensen

Johnson

Johnson

Matthews

Meibos

Mohlman

Nebeker

Nelsen

Nilsson

Peine

Petersen

Ryerse

Sandberg

Schinkel

Scott

Spresser

Stark

Steiner

Stevens

Van Colt

V.d. Merwe

V.d. Hoeven

V.d. Veur

V.d. Veur

Van Woerkom

Verhaaren

Visser

Yakerson

Yuki

Pres. en zr. Ward

... willen wij u graag met zendingswerk helpen!

De zendingen van het Zendingsgebied Amsterdam Nederland

Het blijft in de familie . . .

De familie Arts uit de Wijk Eindhoven blijkt een sterke zendingsgeest te bezitten: Nadat de twee oudste zoons, Michaël en Guido, een zending hadden vervuld, besloten ook de twee oudste dochters, Saskia en Esther, de Heer te dienen door op zending te gaan. Saskia is onlangs teruggekeerd uit het Zendingsgebied New York New York, Esther vervult momenteel haar zending in het Zendingsgebied Manchester Engeland. Beide zusters vertellen over hun ervaringen.

Esther Arts

In het voorjaar van 1985 las ik de Leer en Verbonden. Hierin staat veel geschreven over zendingswerk en hoe belangrijk het is.

Toen ik op een gegeven moment zat te lezen voelde ik de zendingsgeest. Ik had het verlangen om het herstelde evangelie met iedereen te delen.

Naarmate ik verder las werd dat gevoel steeds sterker. Ik weet dat dat verlangen van God kwam. Ik stapte naar de bisschop, die enthousiast was dat ik op zending wilde gaan. We maakten mijn papieren in orde en op 3 december dat jaar was ik op weg naar Manchester.

Het Zendingsgebied Manchester Engeland heeft een rijke historie. Het was binnen de grenzen van dit zendingsgebied, dat de eerste zendelingen uit Amerika aankwamen. De boot arriveerde in 1837 in Liverpool en Heber C. Kimball was de presiderende zending. De Heilige Geest leidde hen naar Preston en zij vonden daar veel succes. Heber C. Kimball doopte meer dan 1.500 mensen tijdens zijn verblijf in Engeland. Als 'M'-zendelingen zijn we er erg trots op dat vele profeten hun zending binnen onze grenzen volbrachten. Ook president Benson was hier op zending. Het klimaat hier is erg nat en koud. Het regent ca. 80" per jaar. De wind is vaak erg hard en je verslijft veel paraplu's als je hier op zending bent.

De levensstandaard is in deze omgeving niet zo hoog als in Nederland. Het verschil is groter dan je zou verwachten. Ik weet niet of er een verband is, maar de mensen zijn hier nederiger dan thuis. Dit komt het zendingswerk overigens wel ten goede. De mensen zijn over het algemeen vriendelijk. De kerk groeit tamelijk snel, dit zendingsgebied heeft het

Zuster Arts (3e van rechts) met collega en dopelingen.

hoogste aantal dopelingen van Engeland, en op Portugal na van Europa. De algemene autoriteiten zijn van mening dat Groot-Brittannië aan de drempel van een periode van sterke groei staat. President Benson zei: "Dit is een tijd om te oogsten, niet hier wat en daar wat, maar in grote aantallen."

Als zendeling voel ik dat het veld wit is en het tijd is om onze sikkel met onze macht in te slaan (LV 4).

Ik heb veel positieve ervaringen op zending. Ik heb nu vijf collega's gehad en van ieder leer ik iets dat me op m'n zending en in m'n leven erna ten goede zal komen. Ik heb veel geestelijke ervaringen bij het onderwijzen van het evangelie aan mensen die er ontvankelijk voor zijn. Ik put veel geestelijke kracht uit m'n schriftstudie en de studie die ik elke ochtend met m'n collega heb.

Het is een grote vreugde om mensen te zien veranderen onder invloed van de Heilige Geest. Je getuigenis wordt er zeer door versterkt.

Toen ik in Ashton geplaatst werd, vonden we een 'gouden' gezin. De moeder en dochter werden gedoopt, een maand later ook de vader. Het doet me

erg goed om te zien dat ze allemaal een roeping hebben. Begin september hadden we het voorrecht om de echtgenoot van de ZHV-presidente te onderwijzen. Zij is al bijna zeventien jaar lid. Eindelijk werd haar gebed verhoord en begon haar man het Boek van Mormon te lezen. Hij heeft nu een sterk getuigenis opgebouwd. Het Boek van Mormon is een machtig instrument in het zendingswerk. Het was een zeer opbouwende ervaring om hem te mogen onderwijzen en zijn doopdienst bij te wonen. De vader werd door zijn oudste zoon gedoopt.

Het is een zegen en een voorrecht om op zending te zijn. De geestelijke groei die je doormaakt is enorm en je sluit vriendschappen voor het leven. Mijn getuigenis van het herstelde evangelie en van Joseph Smith is dieper en sterker geworden sinds ik hier ben.

Ik heb een getuigenis dat God leeft en dat president Benson zijn profetie is in deze tijd. Jezus Christus leeft en is de Verlosser voor allen die getrouwd zijn tot het einde.

Zuster Esther Arts

Saskia Arts

Toen ik op drie oktober 1984 mijn zendingsoproep binnenkreeg en las dat ik naar het Zendingsgebied New York New York zou gaan, wist ik dat ik zelf geen beter zendingsgebied had kunnen uitkiezen. Ik voelde het heel duidelijk als een zegen van de Heer dat ik daar heen mocht.

Op 29 november moest ik me melden op de 'MTC' in Provo (Utah). Ik was er drie weken en zat in een Europees district dat over allerlei zendingsgebieden in de Verenigde Staten verdeeld zou worden. Voor mij was de 'MTC' een unieke ervaring, duizenden zendingen bij elkaar en het was verbazingwekkend hoeveel je leerde en meemaakte en hoeveel vrienden je had. Na drie weken was het een afscheid met gemengde gevoelens; zo'n afscheid komt herhaaldelijk voor op een zending en je went er eigenlijk nooit aan.

Ik vloog met vijf andere zendingen naar de luchthaven John F. Kennedy, waar we warm werden ontvangen door president en zuster Christensen, die ons met de auto naar het zendingskantoor in Manhattan reden. Ik vond het fantastisch. Het was een paar dagen voor kerstmis en alles was vol leven, druk en versierd. Kerstbomen, verlichte etalages, erg veel Chanockakaarsen vanwege de vele joodse mensen die in New York wonen, en ontzettend veel gele taxi's.

De volgende dag kregen we een collega en werden we naar ons eerste gebied uitgezonden. Mijn eerste gebied lag op

Long Island, New York. In totaal heb ik in vijf gebieden gewerkt, twee in New York en drie in New Jersey. Elk gebied was weer anders, had andere uitdagingen en charms. De tijd ging verschrikkelijk snel en naarmate mijn zending vorderde ging ik steeds meer van de mensen houden. Als zendinge leerde ik Jezus Christus beter kennen. De liefde die ik van Hem voelde, ondanks mijn zwakheden, was voor mij de grootste inspiratie om zendingswerk te doen, om mensen te

De liefde die ik van Hem voelde, ondanks mijn zwakheden, was voor mij de grootste inspiratie om zendingswerk te doen.

vertellen van de grootste daad van liefde, het verzoeningswerk van Christus.

Het was niet altijd gemakkelijk. Om allerlei verschillende redenen, waaronder koude, lange, vochtige, saaie, vermoeiende dagen, was het soms moeilijk om gevoelens van liefde en enthousiasme boven te halen. Daartegenover stond dat er dagen waren, dat ik mijn gevoelens van geluk letterlijk niet op kon. Er is zoveel te vertellen over mijn zending, daarom wil ik een aantal trefwoorden opschrijven en daarbij vermelden, wat die woorden voor mij betekenen:

Collega's - altijd een uitdaging, maar heb er veel van geleerd en diepe vriendschappen aan overgehouden.

Onderzoekers - zij namen een bijzondere plaats in, ik voelde me altijd erg verantwoordelijk; ze konden je dag maken of breken. Ik heb veel geleerd van de moed die sommigen aan de dag legden.

Onderwijzen - vond ik het leukste om te doen.

Medezendingen - ik mis ze en kijk ernaar uit ze weer te zien.

Appartement - van primitief naar luxueus.

Post - ik kreeg altijd veel brieven en dat hielp me wel, alleen had je zelf zo weinig tijd om te schrijven.

Eten - heb heel creatief leren koken! *New York* - er zijn zoveel verschillende mensen en culturen, er was daarom ook zoveel te doen en te zien; ik heb het gevoel de helft nog gemist te hebben.

Boek van Mormon - mijn getuigenis van dit boek is op zending versterkt. De zendingspresident organiseerde de vorige zomer een Boek van Mormon leesmarathon. Het was de bedoeling dat we 24 uur vasten en tegelijkertijd het Boek van Mormon lezen, we hoefden het appartement niet te verlaten totdat we het uit hadden. Het hele zendingsgebied zat dus te lezen. Dat was een hele bijzondere ervaring en verhoogde de geestelijkheid in ons zendingsgebied. De onderzoekers die vooruitgang maakten waren meestal ook de onderzoekers die in het Boek van Mormon lezen. Ik geloof dat het beste zendingswerk met behulp van het Boek van Mormon wordt gedaan.

Tot slot wil ik graag mijn getuigenis geven dat ik weet dat onze Hemelse Vader en Jezus Christus leven. Iedereen kan dat getuigenis ontvangen door de Heilige Geest. Het verzoeningswerk is de belangrijkste boodschap die wij met onze naasten kunnen en moeten delen. Het Boek van Mormon is het woord van God en Ezra Taft Benson is een profeet van God. Wij hebben zoveel redenen om gelukkig te zijn en om anderen gelukkig te maken, dit alles zeg ik in de naam van Jezus Christus.

December 1985, Kerstmis op zending. Zuster Arts voorste rij, 2e van rechts.

Saskia Arts

Nu de Kerst nadert . . .

... is het dan geen goed idee om de zendelingen uit Nederland en Vlaanderen wat van u te laten horen? Vooral deze decembermaand doet u hen een groot plezier door ze te schrijven, hetzij een uitgebreide brief, hetzij een kaartje met een korte groot erop. Op onderstaande adressenlijst vindt u vast een paar namen van zendelingen die u al veel eerder had willen schrijven, het is er alleen niet van gekomen. U kunt ook een meer algemene brief schrijven, deze kopieëren en naar alle zendelingen sturen, een persoonlijke noot toevoegend voor hen die u wat beter kent. Wat u ook doet, het zal enorm gewaardeerd worden door onze jonge broeders en zusters die ervoor gekozen hebben de Heer in het zendingsveld te dienen, maar zich (juist nu) sterk verbonden voelen met de familieleden en vrienden die zij achter gelaten hebben. Klim nu in de pen en draag uw steentje bij aan een gelukkig kerstfeest voor onze zendelingen.

Esther Arts
England Manchester Mission
Paul House, Stockport Road
Timperley, Altrincham
Cheshire, WA 15 7 UP
Engeland

Mark Brouwer
Florida Lauderdale Mission
1350 N.E. 56th Street
Fort Lauderdale, Florida 33334
U.S.A.

Anita de Bruijn
England Bristol Mission
Southfield House
2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol BS 9 3 BH
Engeland

Jan Debaene
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Laarderweg 128
1402 BM BUSSUM
Nederland

Mark Decker
Arizona Tempe Mission
P.O. Box 27056
Tempe, Arizona 85282
U.S.A.

Roger Elfert
South-Africa Johannesburg Mission
P.O. Box 521 114, Saxonwold
Johannesburg 2132
Zuid-Afrika

Thies de Jonge
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Laarderweg 128
1402 BM BUSSUM
Nederland

Ernst Mollemans
England London Mission
64-68 Exhibition Road
London SW7 2PA
Engeland

Wim Methorst
Michigan Dearborn Mission
33505 State Street, suite 101
Farmington, Michigan 48024
U.S.A.

Paul Muntinga
Idaho Boise Mission
3295 Elder Street, Suite 153
Boise, Idaho 83705
U.S.A.

Derk-Jan Oddsens
England Bristol Mission
Southfield House
2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol BS9 3BH
Engeland

Jan Peters
England Bristol Mission
Southfield House, 2 Southfield Road
Westbury on Trym
Bristol BS9 3BH
Engeland

Bart van der Put
England Coventry Mission
4 Copphall House, Stationsquare
Coventry
West Midland CV12 SF0
Engeland

David van der Put
England London South Mission
484 London Road
Mitchan
Surrey CR4 4ED
Engeland

Lidy van Rooij
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Laarderweg 128
1402 BM BUSSUM
Nederland

Martin Tenthof van Noorden
Philippines Davao Mission
P.O. Box 494
Davao City 9501
Filippijnen

Claire Verschoof
Scotland Edinburgh Mission
Boroughfield, 32 Colinton Road
Edinburgh EH10 5DG
Schotland

*Mocht er een adres ontbreken, a.u.b.
bericht aan het Kerkelijk Vertaalbureau,
postbus 224, 3420 AE NIEUWEGEIN,
Nederland.*

Hebro-Amerikanen - een nieuwe naam voor de indianen?

Vrijdag 12 oktober j.l. was een gedenkwaardige dag voor allen die zich interesseren voor indianen. Don Adrian Juez Chavés, een oude Maya-Kiche uit Guatemala, hield de tweede Bertrand Russel-lezing in de aula van de Vrije Universiteit te Amsterdam. Daarin betoogde hij precies datgene wat wij als mormonen al lang onze landgenoten voorhouden: de oorspronkelijke bewoners van Midden-Amerika (professor Chavés houdt niet van het woord 'indiaan', aangezien Amerika niets met India te maken heeft) komen niet alleen uit de oude wereld, het zijn zelfs Hebreëen geweest! De oude en erbijwaardige Mayageleerde stoelt hierbij op een zeer oud document, de Pop Wuj (spreek uit Woech), bij sommigen misschien bekend als de Popol Vuh. Dit is een eeuwenoud document, door een Spaanse missionaris opgeschreven volgens de overgeleverde wijsheid en geschiedenis van de Maya-Kiche indianen. Hoewel deze verspaanse tekst al langer bekend is, heeft men tot dusverre de grootste moeite gehad met de interpretatie ervan. Don Adrian echter heeft als geletterde en geleerde Maya precies die achtergrond die voor een bewerking en interpretatie van deze moeilijke tekst nodig is. Zijn Spaanse vertaling en bewerking van de Pop Wuj is in 1984 uitgekomen, en op een Amerikanistencongres uitgeroepen tot 'Gouden Boek van Amerika' van het jaar. (De overeenkomst met het origineel van het Boek van Mormon is de meesten kennelijk ontgaan!) Volgens Don Adrian blijkt uit de tekst dat de autochtone Amerikanen afkomstig zijn van de overkant van de oceaan, van een land in de richting van de opkomende zon. Gecombineerd met andere tradities, opgeschreven direct na de Spaanse bezetting van Midden-Amerika, blijkt dat deze migranten Hebreëen geweest moeten zijn. Het tijdstip waarop die migratie(s) zouden hebben plaatsgevonden was niet duidelijk. Don Adrian schatte de

ouderdom van het boek op zeker 4000 jaar. De datering was wat onduidelijk, maar was in zijn gloedvolle betoog ook ondergeschikt. Het ging hier om wat anders. Nu duidelijk was vast komen te staan dat die zogeheten 'indianen' op een bekende en alom gewaardeerde afstamming konden bogen, was daarmee de basis verdwenen voor de discriminatie waaraan de oorspronkelijke bewoners van het gebied in de landen van de beide Amerika's nog bloot staan. Nu de 'Hebro-Amerikaanse' stamboom nog verder terug te traceren valt dan die van de Spanjaarden of Noord-Amerikanen, moet het voor deze laatste gemakkelijker zijn om respect voor de tot nu toe verachte 'indios' op te brengen.

Wij vroegen Don Adrian in de pauze of hij het Boek van Mormon kende. Jazeker, en dat Christus in Amerika was geweest was voor hem een zekerheid. Hij beschouwde het Boek van Mormon als het Nieuwe Testament, waar de Pop Wuj het Oude Testament was van de Hebro-Amerikanen. Bevatte de Pop Wuj immers niet het hele scheppingsverhaal van de Maya? In het Boek van Mormon stond geen scheppingsverhaal; dat speelt in veel recentere tijden. Don Adrian had geen enkele moeite om het Boek van Mormon als een authentiek Amerikaans document te beschouwen (al betekende dat voor hem kennelijk nog geen lidmaatschap van de kerk). Het was een inspirerende avond. Deze Russell-lezingen genieten een groot prestige en een wijde bekendheid. Zij vormen de overbrugging tussen de fameuze Russel-tribunalen (waarin de volkerenmoorden op de Amerikaanse indianen werden 'berecht') en het jaar 1992, wanneer het 500 jaar geleden zal zijn dat Columbus Amerika ontdekte. Des te meer voldoening geeft het om op te merken dat het Boek van Mormon nog niets aan actualiteit en belang heeft ingeboet.

W.E.A. van Beek

Een gedachte over dienstbetoon . . .

*Dienstbetoon is niet iets dat
we op aarde voor lief
moeten nemen om daarmee
het recht te verwerven in
het celestiale koninkrijk te
komen. Nee, een leven in
de hoogste heerlijkheid
van het celestiale
koninkrijk bestaat uit
dienstbetoon.*

President Marion G. Romney,
De Ster, november 1984

Israëlsch kabinet keurt voltooiing BYU-faculteit goed

Op aanbeveling van een parlementaire commissie stemde het Israëlsche kabinet op 17 augustus j.l. toe in de voltooiing van de BYU-faculteit voor studies van het Nabije Oosten op de Scopusberg in Jeruzalem. BYU-woordvoerder Paul C. Richards zei "zeer verheugd te zijn over deze ontwikkeling, daar hieruit blijkt dat de bevolking dit project steeds meer gaat ondersteunen. Wij kijken uit naar het moment dat we de faculteit kunnen openen en kunnen laten zien dat we er niet op uit zijn zendingswerk te verrichten."

Het kabinet gaf ook opdracht in het pachcontract een clause op te nemen dat zendingswerk door leden van de kerk verbodt.

Seminarie op Oostenrijkse scholen

Door bemiddeling van broeder Kurt Staettner, hoofd public communications voor Oostenrijk, is de verstandhouding tussen de kerk en de landelijke overheid dermate positief geworden, dat de Oostenrijkse regering goedkeuring heeft verleend aan een voorstel om godsdienstonderwijs (seminarie) te geven op scholen waar voldoende HLD-leerlingen zijn. Broeder Staettner, die een zeer goede reputatie in hooggeplaatste Oostenrijkse kringen geniet, is dierenarts van beroep en voormalig president van het Oostenrijks Genootschap van Dierenartsen.

51 toekomstige ouderlingen gereactiveerd op de Tonga- eilanden

Tijdens de laatste conferentie van de Ring Neifu Vava'u Tonga op het eiland Vava'u, dat deel uitmaakt van de Tonga eilandengroep in de Stille Zuidzee, bleek welke resultaten er geboekt kunnen worden als men luistert naar de

raad van onze leiders. Maar liefst 51 toekomstige ouderlingen waren gereactiveerd en werden tijdens die conferentie voorgesteld om tot ouderling geordend te worden. Ouderling Tevita Ka'ilili, regionaal vertegenwoordiger voor de twee ringen op Vava'u, vertelt dat de Tongaanse ringleiders na de afgelopen oktoberconferentie ervan overtuigd waren dat de minder actieve leden gereactiveerd konden worden. Besloten werd om op de toekomstige ouderlingen te concentreren. Iedere bisschop en gemeentepresident koos vier broeders uit waarvan hij het gevoel had dat ze weer geheel actief konden worden. Deze leiders vasten en baden en dienden de namen in bij de ringpresident. Toen legden de leiders en leden contact met de minder actieve broeders. Gedurende zes maanden werden de toekomstige ouderlingen meegenomen naar activiteiten, vergaderingen, bijeenkomsten over tempelwerk en dergelijke. Ieder minder actief gezin werd begeleid door een actief gezin. "De toekomstige ouderlingen werden op persoonlijke basis door de leiders begeleid", zegt ouderling Ka'ilili, "en deze werkwijze bleek zeer effectief te zijn. De 51 ouderlingen betekenen een enorme versterking voor de ring." Van de nieuwe ouderlingen treffen er enkele voorbereidingen om een bootreis te maken naar de tempel in Nuku'alofa, de hoofdstad van Tonga, waar ze drie weken lang tempelwerk verrichten, na eerst hun eigen begiftiging te hebben ontvangen.

Denver-tempel geopend

De tempel in Denver (Colorado) is onlangs voltooid en op 8 september j.l. opengesteld voor bezichtiging. De openstelling duurde tot 27 september, waarna de tempel van 24 tot 28 oktober werd ingewijd. Op 22 september had men al 88.000 bezoekers geteld, waarvan meer dan de helft gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om in bijgebouwen meer over de kerk te horen. De Denver-tempel is de veertigste tempel die door de kerk in gebruik is genomen.

Diamanten huwelijksfeest

Op 10 september j.l. vierden president Ezra Taft Benson en zijn vrouw, Flora Amussen Benson, het feit dat zij op die dag zestig jaar met elkaar getrouwd waren. Op 10 september 1926 werden zij in de Salt Lake-tempel aan elkaar verzegeld. "We hielden van elkaar toen we trouwden, en we houden nu nog steeds van elkaar", zei president Benson in een interview met de *Church News*. Toen hem gevraagd werd wat zij hadden gedaan om hun huwelijk tot een succes te maken, zei hij: "We hebben altijd gezinsgebed gehad. We hebben onze problemen eerlijk en open besproken en nooit onze normen laten zakken." Bij wijze van opsomming van zijn huwelijk zei hij: "We zijn elkaar trouw gebleven. Ze is altijd erg gemakkelijk geweest om mee samen te leven. Ik ga er maar van uit dat ik het zelf ook niet zo slecht gedaan heb." "Dat heb je zeker niet", vulde zuster Benson aan.

Op 11 september zei de Amerikaanse radiocommentator Paul Harvey: "President Ezra Taft Benson van de HLD-kerk en zijn vrouw Flora zijn zestig jaar getrouwd. Ze zijn nu 87 en 86, en ik kan me niet herinneren dat ik ze ooit samen gezien heb dat ze niet elkaars hand vasthielden."

Jeugdwerkthema: Ik kan nu een zendeling zijn

In de meeste wijken en gemeenten van de kerk is in de maanden september en oktober de jeugdwerkpresentatie voor de avondmaalsvergadering "Ik kan nu een zendeling zijn" gebracht. "Het doel van deze presentatie was de kinderen te doen inzien dat het niet alleen belangrijk is om zendeling te worden als ze ouder zijn, maar dat ze op elke leeftijd zendeling kunnen zijn", zegt zuster Dwan J. Young, algemeen presidente van het jeugdwerk. "Naarmate ze dit jaar liedjes leerden en naar verhalen luisterden, hebben ze geleerd om zich op anderen te richten, van ze te houden, ze te begrijpen, ze

te aanvaarden, en met iedereen vriendjes te zijn. Ze leren ook om hun gevoelens over de Heiland met hun vriendjes te delen." Veel driemaandelijks activiteitendagen van het jeugdwerk in Nederland en Vlaanderen stonden in het derde kwartaal ook in het teken van voorbereiding op zending.

Kerk strijdt tegen pornografie

Twee radio- en televisieprogramma's van elk een half uur over de plaag van pornografie zijn onlangs door de kerk uitgebracht en gedistribueerd onder de radio- en televisiestations in de Verenigde Staten. "Wij hebben deze programma's gemaakt omdat de kerk zich grote zorgen maakt over de steeds toenemende vloedgolf van pornografie over de hele wereld", zegt Richard P. Lindsay, hoofd public communications van de kerk. "Wij moedigen goede burgers overal aan om zich bewust te zijn van het gevaar dat de produktie en distributie van pornografisch materiaal met zich meebrengt, en zich te verenigen om op weloverwogen, gepaste wijze weerstand te bieden aan wat een ware plaag voor de samenleving is geworden", aldus Lindsay. Aan de programma's hebben meegewerkt ouderling David B. Haight, lid van de Raad der Twaalf; zuster Ardeh G. Kapp, presidente van de jonge-vrouwen; Victor B. Cline, klinisch psycholoog aan de University of Utah; Arthur Taylor, voormalig president van CBS; Samuel Currin, advocaat; de eerwaarde Paul J. Murphy, katholieke priester en president van de stichting Morality in Media; kardinaal John Krol, katholieke aartsbisschop van Philadelphia; en de eerwaarde Jerry Kirk, presbyteriaans predikant in Ohio.

Eerste regionale conferentie in Oost-Duitsland

Op 23 en 24 augustus j.l. is de eerste regionale conferentie in Oost-Duitsland gehouden, in het onlangs voltooid ringcentrum van de Ring Leipzig Duitse

Democratische Republiek. Ruim 1450 mensen bezochten deze conferentie, die gepreseed werd door president Thomas S. Monson, tweede raadgever in het Eerste Presidium. Ook aanwezig waren apostel Russell M. Nelson en president Hans B. Ringger, tweede raadgever in het gebiedspresidium van Europa. President Monson zei o.a. dat de leden in Oost-Duitsland - wat betreft aanwezigheid in de avondmaalsvergadering, betalen van tiende, aanwezigheid in de priesterschapsvergaderingen en vergaderingen van de hulporganisaties - tot de actiefste in de wereld behoren. Ook complimenteerde hij de leden voor hun getrouwheid in het bezoeken van hun onlangs ingewijde tempel. Hij zei dat de Freiberg-tempel naar zijn weten de enige tempel in de wereld was waar het verlangen van de leden om de tempel te bezoeken groter is dan de capaciteit van de tempel - zo zelfs dat in drukke perioden mensen een plaats moeten reserveren.

Veel plezier tijdens slumberparty voor Utrechtse zusters.

ZHV-activiteit Wijk Utrecht

Het activiteitencomité van de Wijk Utrecht besloot onlangs de eenheid onder de zusters van de wijk op een originele wijze te bevorderen: een echte, ouderwetse 'slumberparty'. 26 zusters arriveerden op vrijdagavond 19 september rond negen uur bij het huis

van de familie Stevens in Hilversum, bekapt met pyjama, slaapzak, matras en wat een vrouw zoal nodig heeft. Er werd meteen begonnen met spelletjes waarbij iedereen zich werkelijk 'een deuk lachte'. Iedere zuster had voor wat eten en drinken gezorgd, dus honger en dorst werd er niet geleden! Om twaalf uur ging iedereen plat, niet om te slapen, maar om te genieten van de film 'The Jazz Singer'. Na de film werd er nog stevig doorgekleit en genoot iedereen van de herinneringen die werden opgehaald. Om acht uur was het opstaan, aerobics en daarna ontbijt. Het geheel werd afgesloten met een presentatie van de vrouw van de zendingspresident, zuster Ward, over de vrouw en haar gevoel van eigenwaarde. Men ging moe, maar blij elkaar onder 'andere omstandigheden' beter te hebben leren kennen, naar huis.

Plaatselijk nieuws in Wereldwijd

De redactie van *De Ster* zal graag korte berichten plaatsen over gebeurtenissen, bijzondere ervaringen, projecten e.d. die in wijken en gemeenten in Nederland en Vlaanderen hebben plaatsgevonden. Deze berichten kunt u sturen aan het Kerkelijk vertaalbureau, postbus 224, 3430 AE Nieuwegein, Nederland. Artikelen e.d. kunt u naar de Stercorrespondent van uw ring/district sturen. Wij zien uw inzendingen, met foto's, graag tegemoet.

In 1987 ZHV-huisbezoekboodschappen in *De Ster*

Het algemeen presidium van de zustershulpvereniging heeft aangekondigd dat in 1987 de huisbezoekboodschappen in de "International Magazine" van de kerk afgedrukt zullen worden (voor Nederland en Vlaanderen dus De Ster), in plaats van in het lesboek voor de zusterhulpvereniging voor 1987. Hierdoor zullen de huisbezoeksters in staat zijn actuelere boodschappen van leiders van de kerk te geven.

In de twee conferentieverlagen (de februari- en augustusnummers) worden echter geen huisbezoekboodschappen opgenomen. In deze twee maanden brengen de huisbezoeksters een boodschap die gebaseerd is op de meest recente conferentietoespraken die door de president van de kerk gegeven zijn. Leidsters van de zustershulpvereniging zullen erop toe moeten zien dat alle huisbezoeksters de maandelijkse boodschap in *De Ster* in hun bezit krijgen. Zij kunnen de boodschap kopiëren, of regelen dat de zusters het tijdschrift samen gebruiken. Ze kunnen de zusters er ook op wijzen dat ze de boodschap maandelijks in huis kunnen krijgen door zich op *De Ster* te abonneren.

Levenswijsheid

*Een leerschool
Is het menselijke leven,
De ondervinding is docent,
Waar aanzien,
Rang en jaren tellen,
De lessen nemen nooit een end.
Maar zit men
In de hoogste klasse,
Waarop alle ogen zijn gericht.
Laat elk dan
Op zijn tellen passen,
Want met de rang
Verzwaart de plicht.*

Zuster J.M. Kirschbawn-zur Kleinsmiede

Een gedachte over de vergaderingen op zondag . . .

"En opdat gij uzelf meer
onbesmet van de wereld moogt
bewaren, moet gij op Mijn
heilige dag naar het huis des
gebeds gaan en uw sacramenten
opofferen.
Want voorwaar, dit is een dag,
die u is toegewezen om van uw
arbeid uit te rusten en de
Allerhoogste uw toewijding te
betonen."

LV 59:9-10

*We gaan 's zondags niet naar de
vergaderingen om te worden vermaakt of
om louter onderwezen te worden. We
gaan erheen om de Heer te aanbidden. Dit
is een individuele verantwoordelijkheid en
wanneer men de Heer wenst te aanbidden
in geest en in waarheid, dient dit, ongeacht
wat er vanaf de kathedraal wordt gezegd, te
worden gedaan door het bijwonen van de
vergaderingen, het nemen van het
avondmaal en het overpeinzen van de
pracht van het evangelie. Wanneer de
dienst in uw ogen heeft gefaald, dan heeft
u gefaald. Niemand kan in uw plaats
aanbidden; u dient zelf bij de Heer uw
opwachting te maken.*

President Spencer W. Kimball,
Ensign, januari 1978, blz. 4-5.

was ik gewend aan de vele conventionele vliegtuigen die overvlogen. Maar op een dag, toen ik in de achtertuin aan het spelen was, hoorde ik plotseling gillende monsters in de lucht. De lucht was vol van hun verschrikkelijke lawaai.

Schreeuwend van de schrik vloog ik het huis in, regelrecht naar mijn vader toe. Mijn reactie wekte echter zijn irritatie op en ik kreeg een scherpe uitbrander. Beduusd kroop ik weg. Toen gilden de monsters opnieuw, waardoor zelfs de muren van ons huis trilden. Weer rende ik naar mijn vader toe. Deze keer barsite hij in woede uit en keerde mij de rug toe.

Toen de monsters de volgende dag wéér gillend over ons huis vlogen, was ik er enigszins op voorbereid. Toen hun oorverdovende lawaai de lucht dus weer vulde, ging ik behoedzaam naar buiten en keek omhoog. Op dat moment zag ik, voor de eerste keer in mijn leven, straalvliegtuigen. Mijn angst was gelijk verdwenen. Maar zelfs nu nog wilde ik dat mijn vader me aan zijn hand me naar buiten had genomen om me te laten zien dat er helemaal geen monsters waren.

In de jaren dat ik opgroeide, zat ik vaak in dezelfde kamer als mijn vader, maar er was urenlang geen enkel contact. Als ik helemaal opgewonden over het een of ander thuiskwam, kwam er wel een eind aan mijn gesnater wanneer mijn vader me ongeduldig gebarde weg te gaan. Ik wilde met hem bevriend zijn. Ik voelde zijn grote eenzaamheid aan, maar ik was ten eenenmale niet in staat de leegte op te vullen.

Kort na ons trouwen werden Simon en ik lid van de kerk. De levensstijl van de heiligen der laatste dagen ging ons gemakkelijk af. Wij konden goed opschieten met de leden en veel van hun opvattingen stonden ons aan. Ik leerde snel dat een smakelijk gerecht een opmerkelijke uitwerking had op mensen die het moeilijk hadden en dat het grote voldoening schonk om op ziekenbezoek te gaan. En keer op keer werd mij geleerd dat het goed was om gevoelens te uiten, dat het goed was om ernaar te verlangen bemind te worden. Voordien was ik daar niet zeker van geweest.

Maar eenmaal zelf heilige der laatste dagen, viel het me op dat sommige leden er ideeën over kinderopvoeding op na hielden die mij in de war brachten. Mijn bisschop, bijvoorbeeld, had een ondeugend zoonje. Het was een pienter

joch, maar zijn hele jeugdwerkklas in beroering brengen was voor hem een koud kunstje. Toch had ik nooit meegemaakt dat de bisschop zijn zoon eens geducht onder handen nam, zelfs niet na een afschuwelijke dag in het jeugdwerk. Het enige wat er gebeurde, was dat hij de jongen apart nam, hem rustig toesprak en vervolgens over zijn bol streek. En hij vertelde zijn zoon steeds dat hij van hem hield.

Op zekere dag was het zover dat deze bisschop zijn zoon bevestigde tot lid van de kerk. Ik kan me zijn woorden nog voor de geest halen: „Benjamin, als vader zie ik dat je een zeer uitgelezen geest bent.” Ik was hoogst verbaasd. Voor mij was deze jongen de schrik van het jeugdwerk!

Toen dacht ik ineens aan Rachel, nog een lid van de kerk dat er vreemde manieren op na hield om haar kinderen te behandelen. Naast een huis vol eigen kinderen, waren er altijd wel een paar andere, zonder dat het ertoe deed van welk ras of welke kerk zij waren. Wanneer haar kinderen dreinden, wond ze zich niet op en stelde ze vragen om achter de oorzaken van hun gedrag te komen. Naar mijn idee was dat altijd een zinloze zaak. En later, toen haar kinderen de tienerjaren bereikten, scheen het haar niet te verontrusten wanneer de een of de ander van hen de wonderlijkste ideeën uitkraamde. Soms lachten zij er zelfs samen om wanneer zij het niet eens konden worden. Ik kon maar niet begrijpen waarom zij haar kinderen niet steeds onder druk zette om zich aan de regels te houden.

Maar mijn band met mijn kinderen leek niet op die van mijn bisschop en van Rachel met hun kinderen. Zij praatten en lachten meer met elkaar. Naarmate mijn kinderen ouder werden, merkte ik tot mijn onbehagen dat wij vaak urenlang in dezelfde kamer zaten zonder contact te hebben, net zoals mijn vader en ik vroeger bij elkaar zaten. En ik wist nooit wat er in mijn kinderen omging. Vaak was ik mij bewust van een harde blik in mijn dochters ogen wanneer ze mij aankeek, en mijn zoon was dikwijls van huis.

Ik had gehoord dat mensen de neiging hadden in dezelfde manier van opvoeden te vervallen als die van hun ouders, zelfs wanneer zij die afkeurden. Ouders die hun kinderen mishandelen, zijn vaak als kinderen zelf mishandeld geweest.

Gelukkige, goed aangepaste ouders, zijn vaak opgevoed door mensen met dezelfde aard. Omdat ik echter van de leerkrachten van mijn kinderen vaak te horen kreeg dat de kinderen intelligent en creatief waren, en zich in de klas goed gedroegen, rationaliseerde ik mijn gevoelens van onbehagen over de gang van zaken in ons gezin.

Maar terwijl wij vanavond met Roy worstelden, kwam het eindelijk bij me op dat ik vanaf het begin gehoor had moeten geven aan die gevoelens van onbehagen. Hechte banden zorgen voor het fundament van een celestiaal gezin. En zo'n gezin had ik niet.

Langzamerhand drong er een flauw licht door de gordijnen heen. De vogels begonnen aan hun ochtendconcert. Het sterker wordende licht scheen zich in mijn hersenen te boren en zachtjes de herinnering naar de oppervlakte te brengen van een ervaring die ik enkele jaren geleden daar had opgeborgen. Ik zat in de tempel toen het gebeurde. In gedachten volgde ik de kalme cadans van de dienst, toen ik mij plotseling op een zeer heldere plaats bevond, waar ik sprak tegen iemand die ik niet kon zien. Mijn woorden waren eenvoudig: „Ik kom terug! Ik kom terug!” En er was vastberadenheid in mijn hart toen ik die woorden uitsprak.

Ik kwam overeind. Er ging een rilling door mij heen. *Ik kom terug. Vader, help mij te leren. Leer me hoe het moet. Ik wil dat we allemaal terugkomen.* Ik wist dat dit een haalbaar doel was. Het zou veel gebed, veel studie, veel opmerkzaamheid, wat hulp van kerkleiders en van lessen vereisen. Maar we zouden terugkomen!

Mijn zoon bewoog zich. Simons woorden, „... Ik zeg je dat je bij het wakker worden de liefde van je ouders zult voelen,” weerklonken in mijn gedachten.

„Goeiemorgen, Roy!” klonk Simons stem uit het onderste bed. Roy keek over de rand van het bovenste bed heen en staarde zijn vader aan. Mij zag hij niet. Ik zag een vreemde blik in zijn ogen.

„Goeiemorgen, jongen.” Mijn stem klonk opgewekt. Toen voegde ik er wat aarzeland aan toe: „Ik hou van je.”

Nu staarde Roy mij aan met nog steeds diezelfde vreemde blik in zijn ogen. Er kwam nog altijd geen woord over zijn lippen.

O, wat hield ik toch van dat lange, magere joch! □

*Onlangs zijn er enkele oude foto's
van Kirtland (Ohio) gevonden,
die laten zien hoe de tempel en de stad er
rond de eeuwwisseling uitzagen.*

Kirt

Rond 1900 namen twee fotografen, Ira M. Crowther en ene mr. Kilton, foto's van de Kirtland-tempel en omgeving, ruim zestig jaar daarvoor achtergelaten door de heiligen der laatste dagen. De foto's lagen in de kelder van een oud huis, tot zij onlangs ontdekt werden door Elenore Rolfe, hoofd van het Little Red School House in Willoughby (Ohio), een school die zich toelegt op het bewaren van het erfgoed van de pioniers in dat gedeelte van de Verenigde Staten.

De foto's helpen ons een goed beeld te vormen van Kirtland. Ze tonen hoe het gebied er uit kan hebben gezien toen de heiligen er nog waren en geven een aantal interessante details over de tempel.

Dr. Keith Perkins, hoofd van de afdeling Kerkgeschiedenis en leerstellingen van de Brigham Young University te Provo (Utah), hoorde van de ontdekking en zorgde ervoor dat ze in het bezit van de universiteit kwamen.

Al in december 1830 instrueerde de Heer de profeet Joseph Smith om naar Ohio te gaan (zie LV 37:1). „Aldaar“, zei de Heer, „zult gij met macht van omhoog worden begiftigd“ (LV 38:32). De Heer zei de

profeet ook dat Kirtland „voor een tijdvak van vijf jaar“ een steunpilaar van de kerk zou zijn (LV 64:21).

De Kirtland-tempel werd gedurende het vijfde jaar – 1836 – ingewijd. Op 3 april 1836, een week na de inwijding, werden verschillende profetieën vanouds vervuld: De Heer kwam tot zijn tempel en aanvaardde het als zijn huis. (LV 110:7; zie Mal. 3:1.) Mozes herstelde de sleutels van de vergadering van Israël, waaronder de verloren stammen. (LV 110:11; zie ook Deut.

30:1–3; Jer. 23:7–8.) Elias herstelde de sleutels van de bedeling van het evangelie van Abraham. (LV 110:12; zie ook Gen. 12:3; Gal. 3:6–29.) En Elia herstelde de sleutels van zijn bedeling, „om het hart van de vaderen tot de kinderen te wenden, en de kinderen tot de vaderen.“ (LV 110:13–15; Mal. 4:5–6.)

Binnen een paar jaar waren de meeste heiligen uit Kirtland weggetrokken, in eerste instantie vestigden zij zich in Missouri en Illinois, later in wat de staat Utah zou worden. Toen de foto's werden genomen, was Kirtland al zestig jaar niet meer het hoofdkwartier van de kerk. Toch geven ze ons een goed beeld van lang vervlogen tijden. □

Kirtland

ANNO 1900

De Kirtland-tempel, de eerste tempel in deze bedeling, weerspiegeld in een vijver die ontstaan is door een dam in een zijrivier van de Chagrin. Deze plek, ten noordoosten van Kirtland, was geliefd bij plaatselijke fotografen.

De binnenkant van de Kirtland-tempel, blik op de drie podiums van het Melchizedeks priesterschap, aan de westkant op de begane grond. Het gordijn of de voorhang die opgerold aan het plafond is bevestigd kon neergelaten worden. Door dit en andere gordijnen neer te laten kon de algemene vergaderruimte verdeeld worden in vier afzonderlijke ruimten. Vier andere gordijnen aan de voorkant konden neergelaten worden om de podiums te isoleren, zoals op 3 april 1836 het geval was, toen de profeet en Olivoer Cowdery de Heer, Mozes, Elias en Elia in een visioen zagen en sleutels ontvingen voor de vergadering van Israël, sleutels met betrekking tot de eeuwige familieband, en sleutels voor genealogisch en tempelwerk.

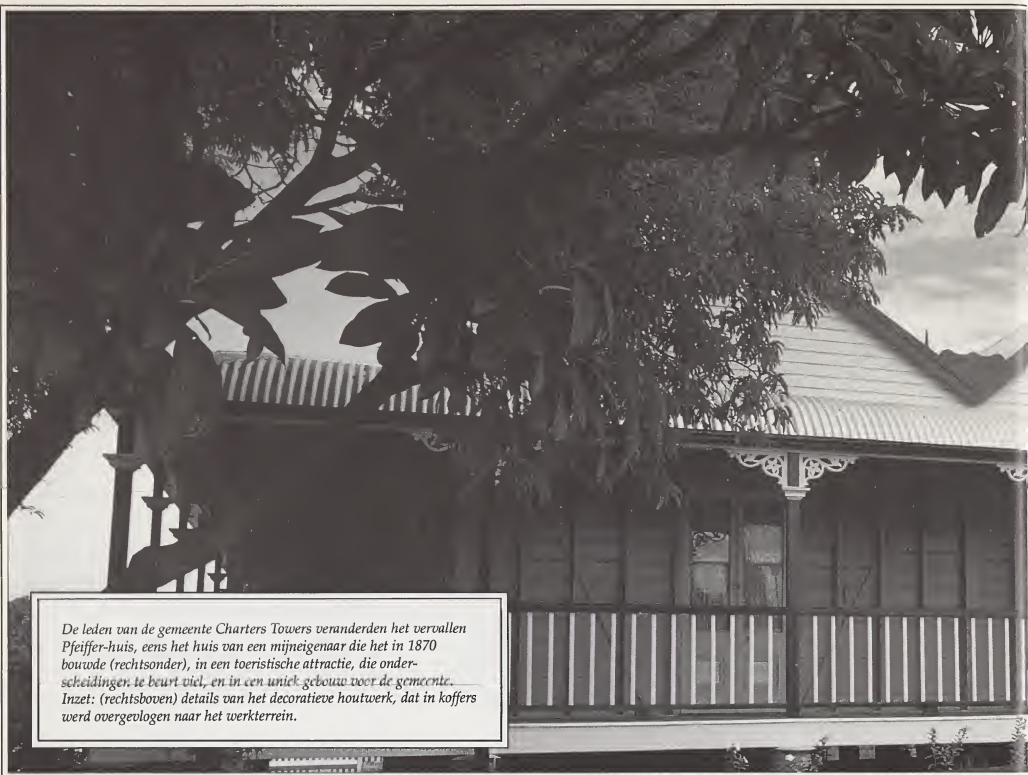

Grote foto, links: De Kirtland-tempel, zoals het er ongeveer zal hebben uitgezien toen de heiligen Ohio verlieten. De buitenkant glinsterde omdat er fijn gemalen glas op het pleisterwerk was aangebracht. Op het pleisterwerk geveerde lijnen gaven de indruk dat de muur uit afzonderlijke stenen bestond. Gehoor gevend aan een openbaring om New York te verlaten en zich in Ohio te verzamelen, vestigden de heiligen zich in Kirtland (zie LV 37).

Rechts: De John Johnson Inn (voorheen het huis van Peter French) was de ontmoetingsplaats en het vertrekpunt van de Raad der Twaalf op hun eerste zending. Nadat de drukpers in Jackson County (Missouri) was vernietigd, werd de krant Evening and Morning Star hier gedrukt. Rechtsonder: De winkel van Newel K. Whitney, waar de school der profeten vergaderde en waar enkele belangrijke openbaringen werden ontvangen, waaronder LV 87 (profetie over oorlog), 88 (het Olijfblad), en 89 (het woord van wijsheid). Het huis van Orson Hyde, die als winkelsbediende werkte, is rechts zichtbaar.

Tussen 1831 en 1838 bouwden ze een tempel en organiseerden er een ring. Deze foto van Temple Hill toont het vredige Kirtland zoals het er ongeveer uitgezien zal hebben toen de heiligen er waren. Uiterst links op de voorgrond is het huis van Newel K. Whitney zichtbaar. Het puntdak met de schoorsteen net links van de tempel is het huis van Joseph Smith sr.

De leden van de gemeente Charters Towers veranderden het vervallen Pfeiffer-huis, eens het huis van een mijnheer, naar die het in 1870 bouwde (rechtsonder), in een toeristische attractie, die onderscheidingen te beurt viel, en in een uniek gebouw voor de gemeente. Inzet: (rechtsboven) details van het decoratieve houtwerk, dat in koffers werd overgevoerd naar het werkterrein.

Michael Otterson

Een kerk voor
de heiligen

Een landmerk voor
Australië

Tijdens de lange, hete zomer in Noordoost-Australië, rijdt er geregeld een bus met toeristen door de met palmbomen begroeide straten van een klein landelijk plaatsje aan de rand van de Great Dividing Range.

Op de landkaart onderscheidt dit geïsoleerde plaatsje zich in niets van de dozijnen andere plaatsjes, die verspreid liggen over het vruchtbaarste gedeelte van dit werelddeel. Maar wanneer men het stadje binnenrijdt, laat een bord weten, dat het plaatsje de naam Charters Towers draagt. Gesticht in de vorige eeuw toen de goudkoorts over Australië raasde, werd het een centrum voor mijnwerkers en veehouders. Tegenwoordig heeft het net 7500 inwoners en wordt zijn economische betekenis overschaduwd door de zich snel uitbreidende kustplaats Townsville, 120 kilometer verderop. De toeristen komen niet zomaar naar Charters Towers. Het stadje is bijna een levend architectonisch mu-

seum, het is een van de weinige plaatsen in Australië waar gebouwen, die rond de eeuwwisseling werden opgetrokken, nog steeds gebruikt worden.

Na gestopt te zijn bij de oude effectenbeurs en de bank van New South Wales, draait de bus de hoofdstraat in, klimt tegen een heuvel op en stopt bij de moderne kerktoeren in Deane Street. Het bord op het terrein vermeldt: „De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen”. Dit kerkgebouw is echter niet volgens het geijkte bouwplan van de kerk gebouwd. Het gebouw is een opmerkelijk voorbeeld van de Australische koloniale architectuur, het was het huis van een voormalig mijnhegenaar, dat zo getrouw gerestaureerd is door de kerk, dat een plaatselijke historicus het omschreef als „een bladzijde, regelrecht uit het geschiedenisboek”.

Het gebouw huisvest nu de gemeente Charters Towers, maar voorheen stond

het bekend als het Pfeiffer-huis, naar de Duitse mijnhegenaar Friedrich Pfeiffer, die het in 1870 bouwde. De metamorfose van de vervallen staat, waar het gebouw in verkeerde, naar de toeristische attractie, die bovendien nog in de prijzen viel ook, maakt het uniek onder de gebouwen van de kerk. De renovatie was niet afhankelijk van grote sommen geld of openbare inzamelingsacties, maar van vasten en gebed, van een opmerkelijke samenwerking en ongewoon talent, van offers en toewijding.

De gemeente Charters Towers werd in augustus 1978 gesticht als onderdeel van het district Townsville van het Zendingsgebied Brisbane Australië. Owen Pershouse, een plaatselijke juwelier die slechts vier maanden daarvoor was gedoopt, werd de gemeentepresident. Een jaar later leidde president Pershouse's politieke activiteiten ertoe dat hij werd gekozen tot burgemeester van Charters To-

wers. Tezelfder tijd was de gemeente op zoek gegaan naar grond voor een kerkgebouw, het zou een lange zoekactie worden.

„Halverwege 1981 hadden we twee stukken grond op het oog en was het wachten op een bezoek van Norm Gordon (het hoofd van de afdeling aankoop en huur in Australië) die ons zou helpen bij het maken van een keuze“, herinnert president Pershouse zich.

De avond vóór de afspraak met broeder Gordons „kreeg ik bezoek van een man die zich voorstelde als Derek Wilkins, die zei dat hij gehoord had dat wij op zoek waren naar grond“. De bezoeker legde uit, dat hij het vervallen Pfeiffer-huis, dat alom bekendheid had in de stad, drie jaar eerder gekocht had met de bedoeling het te restaureren. Het hele project bleek echter te ambitieus en hij had het hele idee uit zijn hoofd moeten zetten. Hij had de avond daarvoor besloten het huis te verkopen. De volgende dag inspecteerden de plaatselijke districts- en gemeenteliders samen met het hoofd van de afdeling aankoop en huur alle drie de percelen. Op voorstel van broeder Gordon, knielden zij op een afgelegen plek op de grond bij het Pfeiffer-huis in gebed en baden zij om leiding.

„Ik was nog niet zo lang in de kerk,“ zegt president Pershouse, „en ik had ook niet veel ervaring, maar na dat gebed was ervoor mij geen twijfel meer mogelijk. Het kostte me moeite om weer te gaan staan, zo overmand was ik. Ik denk dat we allen hetzelfde gevoel hadden. Broeder Gordon zei dat hij in al de jaren, dat hij onroerend goed van de kerk aan- of verkoopt, nog nooit zo’n positief gevoel over een lap grond had gehad.“

Het was het land dat aantrekkelijk leek, niet het gebouw. Het was duidelijk dat het oude huis niet meer te restaureren was en zou plaats moeten maken voor een modern kerkgebouw.

Nadat bij de inwoners van Charters Towers bekend was geworden, dat de kerk de hand had weten te leggen op het Pfeiffer-huis, begonnen zij de kerkleiders te benaderen met het verzoek het gebouw te restaureren. „Het leek erop dat driekwart van de stad grootouders had die in het oude gebouw hadden gewerkt!“ zegt president Pershouse. „Veel van deze mensen waren onze eigen leden en zij kwamen met een heibelob redenen op de proppen waarom zij er zo aan gehecht waren.“

Hoewel het plaatselijke kantoor van de National Trust (een overheidsdienst die

beslist over de historische waarde van gebouwen en waarvan men goedkeuring dient te verkrijgen voordat een gebouw neergehaald mag worden) had toegegeven dat het gebouw „waarschijnlijk niet meer te restaureren was“, besloot men de zaak voor te leggen aan het kerkelijk gebiedskantoor in Sydney.

Maar weinig mensen in Australië zouden de ervaring hebben gehad om de mogelijkheden van het oude gebouw in te zien, maar twee van hen werkten nou net voor de afdeling bouw in Sydney. Graham Sully, ringpresident en op dat moment hoofd van de afdeling bouw, was een geslaagd architect. Voordat hij voor de kerk ging werken, was hij de architect van het grootste stadsrenovatieproject ooit uitgevoerd in Australië, het Glebe-project in Sydney. Andrew Witte was regionaal hoofd voor Noord-Australië. Als Nederlander had hij zestien jaar ervaring met het restaureren van delen van oud-Amsterdam en in de Tweede Wereldoorlog beschadigde gebouwen.

President Sully herinnert zich: „Wij tweeën onderzochten het huis grondig. Het grootste gedeelte van het huis was nog in goede staat, hoewel de veranda het had begeven en het gebouw grondig gerestaureerd zou moeten worden. Wij kwamen tot de conclusie dat het niet alleen mogelijk was het gebouw te restaureren, maar dat het zelfs goedkoper zou zijn dan het neerzetten van een nieuw kerkgebouw.“ Het project werd op die basis voorgelegd aan het hoofdkantoor van de kerk, waarbij ook meespeelde dat er een bijdrage werd geleverd aan de gemeenschap. Het werd goedgekeurd.

Wat volgde was een samenwerking en een eenheid waarmee het project tegemoet getreden werd, waar de twee mannen nog steeds met plezier aan terugdenken. „Het was fijn om met Andrew te kunnen samenwerken“, zegt president Sully. „Het klikte gewoon tussen ons, en wij wisten alle twee precies wat de ander probeerde te doen. Niet een keer heb ik een meningsverschil met hem gehad of hem moeten overhalen iets tegen zijn zin te doen.“ Er werden andere mannen aan het team toegevoegd. Bill Meixner, opzichter bij de restauratiewerkzaamheden, had een van de moeilijkste taken – het vervangen van de houten palen waarop het huis rustte. Palen om het huis op te hogen zijn gewoon in Queensland, maar termieten hadden de oorspronkelijke palen afgevreten.

Broeder Meixner en timmerman Les Knight werkten aan het gebouw en huur-

den arbeiders in naar behoefte. De leden van de Gemeente Charters Towers droegen vele arbeidsuren bij, zo schrapten zij onder andere alle oude verf af.

„Bill Meixner en Les Knight hebben geweldig werk verricht“, zegt broeder Witte, die nu hoofd van de afdeling bouw in het gebied Australië/Nieuw-Zeeland is.

Zij woonden daar en het restauratieproject werd zowel hun hobby als hun werk. Hij zegt: „Iedereen had het gevoel dat het een bijzonder project was.“ Er waren ook leden uit andere gebieden die meehelpten. Broeder Meixner trouwde later met een van de zusters uit Townsville, die ook geholpen had bij de restauratie.

Omdat het project hen na aan het hart lag en zij het binnen de begroting wilden houden, werkten broeder Witte en zijn zoon Jack in hun vrije tijd in Sydney vele uren aan het decoratieve houtwerk. Zij vervoerden het houtwerk in koffers per vliegtuig naar het terrein. Andrew Witte maakte ook de tekeningen van het bouwproject thuis, inclusief een ontwerp voor een nieuw toiletblok, geheel in de stijl van het oude gebouw. Gebiedsarchitect Don Crosbie had toezicht op de plannen.

De plaatselijke krant, de *Northern Miner*, merkte na de voltooiing van het werk op: „Als men alles wat er gedaan is aan dat oude gebouw op papier zou willen zetten, dan zou men een boek moeten schrijven.“

De kosten van het hele project, inclusief het land, kwamen op 170000 Australische dollars (ongeveer Hfl. 500000/Bfr. 8000000) waarvan 100000 dollar werd besteed aan de restauratie en tuinarchitectuur. Dit bedrag is een fractie van de kosten van een nieuw kerkgebouw in Australië.

In december 1983, acht maanden na de officiële ingebruikneming van het gebouw, kreeg de kerk een onderscheiding van de National Trust of Queensland voor „een voortreffelijke restauratie“. Eind 1985 volgde er nog een onderscheiding, ditmaal van de National Trust of Australia.

Owen Pershouse, die in 1982 zijn ambtsperiode als burgemeester van Charters Towers beëindigde maar nog steeds gemeentepresident is, merkt op:

„Er is niet één persoon in de stad die niet weet wat de kerk gedaan heeft. We hebben laten zien dat de kerk niet alleen een zich uitbreidende organisatie is, maar ook een die zich betrokken voelt bij de gemeenschap.“ □

Michael Otterson is gebiedshoofd public communications in Sydney (Australië).

Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk

Vraag en antwoord

Vraag:
Wat is de betekenis van de teksten in het Boek van Mormon over de eeuwige hel voor de goddelozen?

Antwoord:
H. Don Peterson, hoogleraar oude Schriftuur aan de Brigham Young University te Provo (Utah)

De „hel“ in het Boek van Mormon is de bestemming van de goddelozen na de dood. Daaronder bevinden zich „de wijzen, en de geleerden, en de rijken, die van trots zijn opgeblazen, en allen, die valse leerstellingen prediken, en allen, die hoerij bedrijven en de rechte weg des Heren verdraaien.“ (2 Ne. 28:15; zie ook 2 Ne. 9:34, 36; Luc. 16:19–25.) Matteüs geeft aan dat de hel diegenen wacht die zich doorgaans afwenden van hun noodlijdende medemensen (zie Matt. 25:40–46).

Nephi noemt de hel „de geestelijke dood“ (2 Ne. 9:12), een oord waar de goddelozen „worden uitgeworpen ten aanzien van de dingen, die geestelijk zijn en op de rechtvaardigheid betrekking hebben. . . .

„Daarom is het noodzakelijk, dat er een plaats van onreinheid wordt

bereid voor datgene wat vuil is“ (1 Ne. 15:33–34).

Twee plaatsen die met hel worden aangeduid

De profeet Alma legt uit dat de goddelozen „in de buitenste duisternis zullen worden uitgeworpen; daar zal geklaag en wening en knersing der tanden zijn; en dit tengevolge van hun eigen ongerechtigheid; zij waren door de wil des duivels evangengenomen“ (Alma 40:13).

Daarentegen „zal het geschieden, dat de geesten van hen, die rechtvaardig zijn, in een staat van gelukzaligheid worden ontvangen, die paradijs wordt genoemd, een staat van rust, een staat van vrede, waarin zij van al hun moeiten en van alle zorg en smart zullen uitrusten“ (Alma 40:12).

Het lijkt er wellicht op dat deze uitspraken de traditionele christelijke opvatting van hemel en hel weerspiegelen (zie Matt 13:36–43). Het Boek van Mormon voert ons echter een stap verder. Het beschrijft deze toestanden als iets tijdelijks, althans voor het overgrote deel van het mensdom. Alma, bijvoorbeeld, zegt: „Nu, dit is de staat van de zielen der goddelozen; ja, in duisternis en in een ontzagwekkende en vreselijke toestand wachten zij op de vurige gramschap van Gods toorn over hen; aldus verblijven zij in deze staat, zowel als de rechtvaardigen in het paradijs tot de tijd van hun opstanding.“ (Alma 40:14; cursivering toegevoegd.)

Op een aantal plaatsen zinspeelt de Bijbel op dit feit. David wordt beloofd dat zijn ziel niet in de hel zal blijven (zie Ps. 16:10; Hand. 2:27, 31), terwijl ook beloofd is dat anderen uit de geestelijke gevangenis verlost zullen worden. (Zie Jes. 49:8–9; Joh. 5:25.) Dit werd be-

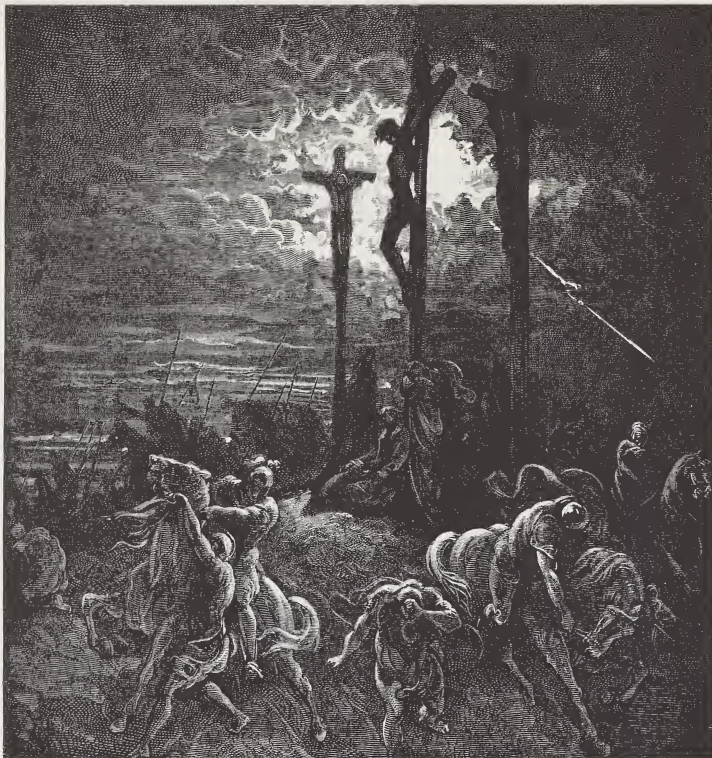
waarheid toen Christus de poorten der hel ontsloot voor het zendingswerk onder de doden. (Zie 1 Petr. 3:18–19; 4:6; LV 138:6–37.)

Zij die de reddende boodschap horen en aanvaarden, of dat nu in dit leven of in het geestenrijk is, zullen uitgaan „tot de opstanding ten leven, (en) wie het kwade bedreven hebben, tot de opstanding ten oordeel“ (Joh. 5:29).

Nephi legt uit dat alle mensen ten tijde van hun opstanding „voor de rechterstoel van de Heilige Israëls (moeten) verschijnen; en dan . . . zullen zij volgens Gods heilige rechtspraak worden geoordeeld.

„En zo waar de Here leeft, want de Here God heeft het gesproken . . . : Zij, die rechtvaardig zijn, zullen nog steeds rechtvaardig zijn, en zij die onrein zijn, zullen nog steeds onrein zijn; daarom zijn de onreinen de duivel en zijn engelen; zij zullen in het eeuwigdurende vuur gaan, dat voor hen is bereid; en hun foltering is als een poel van vuur en zwavel, waarvan de gloed voor eeuwig opstijgt en geen einde heeft.“ (2 Ne. 9:15–16; zie ook Op. 22:11.)

In het Boek van Mormon worden dus, net als in de Bijbel, twee verschillende toestanden aangeduid met „hel.“ De ene is een tijdelijke toestand van de goddelozen tussen de dood en de opstanding. De andere is de eeuwigdurende toestand van de goddelozen voor wie geen barmhartigheid bestaat, omdat zij „de zoon des verderfs gelijk“ (3 Ne. 27:7; Joh. 17:12), Christus' barmhartigheid verworpen hebben en Hem zouden verkopen „voor zilver en voor goud . . . en voor hetgeen de mot verderft“ (3 Ne. 27:32). Dat zijn zij, die verderf en de zonen des verderfs worden genoemd, die „in openlijke opstand tegen God“ komen en die het lust „de boze geest te gehoorzamen, en . . . een vijand van alle gerechtigheid (worden) . . .

„Daarom is tenslotte (hun) lot een eeuwigdurende foltering te ondergaan.“ (Zie Mos 2:37, 39; zie ook 2 Petr. 3:7; Op. 20:13–15; LV 76:31–46.)

Het is bijna altijd deze tweede hel, ofwel „de tweede dood“ waar de profeten uit het Boek van Mormon op doelen wanneer zij spreken over de eeuwige hel of verdoemenis. (Zie Jakob 3:11; Alma 12:16–18; Hel. 14:16–18.)

Sommige lezers van de Schriften vragen zich af waarom de Heer uitdrukkingen als *eeuwige verdoemenis* en *eindeloze kwelling* gebruikt wanneer Hij spreekt over de soort straf die Hij oplegt.

De Heer zegt het volgende: „En voorzeker moet een ieder zich bekeren of lijden, want Ik, God, ben eindeloos.

„Daarom herroep Ik de oordelen niet, die Ik zal vellen, doch ween zullen uitgaan, geweend, gehuild en tandengeknars,

ja, voor hen, die aan Mijn linkerhand bevonden worden.

„Evenwel staat er niet geschreven dat er geen einde aan deze kwelling zal zijn, doch er staat geschreven *eindeloze kwelling*.

„Wederom staat er geschreven *eeuwige verdoemenis*; daarom is dit uitdrukkelijker dan andere (plaatsen in de) Schriften, opdat het op het hart van de mensenkinderen mocht inwerken, louter ter ere van Mijn naam.

„Daarom zal Ik u deze verborgenheid ontvouwen, want gij dient dit te weten, evenals Mijn apostelen.

„Ik spreek tot u, die als één persoon in deze aangelegenheid zijt gekozen, opdat gij in Mijn rust moogt ingaan.

„Want zie, hoe groot is de verborgenheid der godzaligheid! Want zie, Ik ben eindeloos, en de straf, die door Mijn

hand wordt gegeven, is eindeloze straf, want Mijn naam is Eindeloos. Daarom –

„Eeuwige straf is Gods straf.

„Eindeloze straf is Gods straf“ (LV 19:4–12).

Deze verzen verduidelijken enkele uitspraken in het Boek van Mormon en de Bijbel, die de tijdelijke hel als eindeloos omschrijven.

De geestenwereld

Als heiligen der laatste dagen verkeren we in de gelukkige situatie over vier boeken met Schriftuur te beschikken en hedendaagse profeten te hebben, die ons inzicht verschaffen in leerstellingen die in de loop der eeuwen het christendom in verwarring hebben gebracht. Ons wordt bijvoorbeeld duidelijk gemaakt

dat de geesten van hen die sterven, de geestenwereld betreden om daar hun opstanding af te wachten. Maar ondanks het feit dat de rechtvaardigen een staat van geluk, rust en vrede ingaan, voelen zij zich toch beperkt. De grote groep geesten, die kort na zijn kruisiging op Christus' komst wachtten, keek verlangend uit naar hun 'verlossing'. De Leer en Verbonden licht toe dat „de doden de lange afwezigheid van hun geest uit hun lichaam als een gevangenschap (hadden) beschouwd” (zie LV 138:49–50).

De vrede die de rechtvaardigen in de geestenwereld ervaren is dus niet die uiteindelijk staat van gelukzaligheid die het grootste deel van het christendom zich voorstelt. Alleen wanneer de geest en het lichaam „onscheidbaar verbonden” zijn, kan de mens „een volheid van vreugde (ontvangen). En wanneer ze gescheiden zijn, kan de mens geen volheid van vreugde ontvangen” (zie LV 93:33–34). Vanuit dat gezichtspunt is alle geesten tussen de dood en de opstanding een beperking opgelegd. Bevrijding voor de rechtvaardige geesten vindt plaats aan het begin van het millennium. Dan komen de erfgenamen van het celestiale koninkrijk voort uit het paradijs en ontvangen zij heerlijkheid, celestiale lichamen in de „ochtend” van de eerste opstanding, de opstanding der rechtvaardigen. (Zie 1 Kor. 15:20–42; LV 88:97–98; 76:17; *Leringen van de profeet Joseph Smith*, 1982, blz. 267–268.) Na de glorieuze opstanding van de celestiaanen staan ook de erfgenamen van de terestriale heerlijkheid op. Hun opstanding, hoewel die later plaatsvindt, wordt ook als onderdeel van de eerste opstanding beschouwd. (Zie LV 76:71–80; 2 Ne. 9:26.) Ouderling Bruce R. McConkie stelde dat de terestriale erfgenamen „in de middag van de eerste opstanding” opstaan, welke plaats zal vinden nadat de Heer het millennium zal hebben ingeluid.” (*Mormon Doctrine*, tweede editie, Salt Lake City: Bookcraft, 1966, blz. 640; zie ook LV 88:99.)

De tijdelijke hel

Onder hen die na hun dood naar de hel worden verwezen zijn de erfgenamen van het telestiale koninkrijk en de zonen des verderfs. Deze geesten blijven in de hel, of de geestelijke gevangenis, en ondergaan „de toorn van de Almachtige God” tot het millennium voorbij is (zie LV 76:106). Dan staan zij tijdens de

laatste opstanding, de opstanding der onrechtvaardigen, op. (Zie LV 76:16–17, 81–85; Joh. 5:28–29.)

Zij die het telestiale koninkrijk beërven zijn de onreinen der aarde – de „tovenaars, overspelers, hoereerders . . . en die de leugen liefhebben en doen” (zie LV 76:103). Maar dankzij de genade van God zal zelfs deze mensen een graad van heerlijkheid gegeven worden. Ze zullen „erfgenamen der zaligheid” zijn en kunnen onderwezen worden door de Heilige Geest en dienende engelen (zie LV 76:88).

Ouderling McConkie schreef dat bij de laatste opstanding zelfs de meeste moordenaars uit de hel, of de geestelijke gevangenis, zullen komen, om een telestiale staat te beërven: „Wanneer de Heer in hedendaagse openbaring de taal van Openbaring 21:8 bezigt (LV 63:17–18 en 76:103–106), laat Hij bij zijn opsomming van slechte mensen moordenaars weg. Het feit echter dat Johannes ze wel noemt, gekoppeld aan het feit dat alleen zij zonen des verderfs worden die de waarheid ontkennen na een volmaakte kennis ervan te hebben ontvangen, is een duidelijke indicatie dat moordenaars uiteindelijk naar het telestiale koninkrijk gaan, tenzij er natuurlijk mensen zijn die bestemd zijn om zonen des verderfs te worden en ook moordenaars zijn.” (*Doctrinal New Testament Commentary*, 3 delen, Salt Lake City: Bookcraft, 1965–1973, deel 3: blz. 584.)

De hel is dus een tijdelijk gedeelte van de geestenwereld waar de onrechtvaardigen beperkingen worden opgelegd om de gerechtigheid te dienen en ze de kans te geven zich te bekeren. De belofte van de Heer aan allen die zich bekeren is dat zij een koninkrijk van heerlijkheid zullen beërven, volgens zijn oordeel van hun werken. Zelfs zij die niet in aanmerking komen voor een koninkrijk van heerlijkheid staan op, want Christus' verzoening brak de banden des doods voor de hele mensheid (zie 1 Kor. 15:22; 2 Ne. 9:14–16). Na de opstanding is dat gedeelte van de geestenwereld, die hel genoemd wordt, niet meer nodig. „Nadat alle mensen zijn opgestaan”, schreef ouderling McConkie, „zal de (voorstelrijke) geestenwereld zonder inwoners zijn.” (*Mormon Doctrine*, blz. 762.)

De hel zonder einde

De drie graden van heerlijkheid verschaffen een eeuwige woning aan de

overgrote meerderheid van Gods kinderen die in aanmerking kwamen voor een leven op aarde. Er is echter nog een vierde bestemming, voor de „betrekkelijk weinigen” die zelfs geen telestiale heerlijkheid kunnen verdragen. De Heer legt uit dat de bestemming van de zonen des verderfs een koninkrijk zonder heerlijkheid is (zie LV 88:24), „en niemand weet het einde, noch de plaats er van, noch hun kwellung” . . . behalve „hen, die er deelgenoten van zullen worden gemaakt” (LV 76:43–49). Zij zijn het die zich niet kunnen bekeren. Zij zondigen tegen de Heilige Geest en zetten Christus openlijk te schande.” (Zie Joseph Fielding Smith, *De leer tot zaligmaking*, samengesteld door Bruce R. McConkie, 3 delen, Salt Lake City: Bookcraft, 1954–1956, deel 1 hoofdstuk 3, „De zonde tegen de Heilige Geest”.)

„Allen die deel hebben aan deze grootste aller zonden, verkopen zichzelf zoals Kain zichzelf aan Lucifer verkocht. Zij leren de waarheid haten met een eeuwige haat, en zij leren het kwaad liefhebben. Zij komen in een toestand waarin zij zich niet kunnen bekeren. De geest der vernietiging vervult hun hart en zij zouden, als zij daartoe de macht hadden, onze Heer weer kruisigen, en eigenlijk doen ze dat ook, door te proberen een einde te maken aan zijn werk en zijn profeten tegen te werken . . .

„Voordat een mens tot deze bitterheid van ziel kan vervallen moet hij eerst de waarheid zo goed kennen en begrijpen dat er geen twijfel over mogelijk is. De verandering des harten ontstaat niet ineens maar is het gevolg van een of andere overtreding die zich in de ziel die geen bekering kent, schuilhoudt, totdat de Heilige Geest zich terugtrekt. Dan is die mens overgeleverd aan de geestelijke duisternis. De ene zonde volgt op de andere, de duisternis wordt groter totdat de liefde voor de waarheid verandert in haat en de liefde van God wordt overwonnen door de zondige wens om alles te vernietigen wat rechtvaardig en waar is. Op deze wijze wordt Christus openlijk te schande gemaakt en godslastering wordt verheven.

„Wat een geluk dat er door de barmhartigheid van God betrekkelijk weinig mensen zijn die deze verschrikkelijke ellende en eeuwige duisternis zullen ondergaan.” (*Ibid*, blz. 52–53.)

Iedereen die gedwongen wordt in de hel te verblijven zal er eens uitkomen, behalve de zonen des verderfs. Alleen zij blijven in een hel die geen einde kent. □

VOOR
TIENERS
EN TWENS

Spencer W. Kimball
Mahatma Gandhi
Corrie ten Boom

Allen wisten zij dat . . .

LIEFDE IS LEVEN

Barbara B. Smith
Voormalig algemeen presidente
van de zustershulpvereniging

Geïllustreerd door Robert Barrett

Liefde," schreef de dichteres Emily Dickinson, „is leven, en leven heeft onsterfelijkheid." We voelen allemaal dat deze gedachte waar is. Leven zonder liefde is eigenlijk helemaal geen leven. Het heeft iets van gelatenheid en stilstand over zich. Maar liefde maakt het leven levendig. Liefde is aanstekelijk, het verspreidt zich razendsnel van hart tot hart. Waar liefde is, brengt leven leven voort en liefde liefde. En in deze combinatie wordt de eigenschap onsterfelijkheid geboren.

Een liefdesverhaal

Laat mij u een waargebeurd liefdesverhaal vertellen. Ik werd mij pas in een laat stadium bewust van deze liefde. Op een avond verzegelde ik mijn man naar een diner van de zaak. Ik zat naast een oudere man, die daar met zijn vrouw aanwezig was. Zij had een beroerte gehad en was niet in staat haar vlees te snijden, daarom deed hij dit en hielp haar met eten. Hij was heel voorkomend en zorgzaam voor haar. Aan het eind van de maaltijd zei ik hem dat hij zo goed voor zijn vrouw was.

Hij antwoordde: „Waarom ook niet? Ik hou van haar." Toen vertelde hij mij over hun verlovingstijd en hun leven. „De eerste keer dat ik haar zag," zei hij, „was op een feestje in Canada. Zij hield een lezing. Zij had mooi, lang blond haar en droeg een schitterende witte jurk met een mooie, blauw satijnen sjerp. Ik was zo onder de indruk van haar, dat ik mijn moeder vertelde dat dat de vrouw was waarmee ik wilde trouwen. Mijn moeder lachte hartelijk om mij. Ik ging op zending en ik teruggkwam was ze verloofd met een ander. Mijn bisschop vroeg mij een belangrijke opdracht uit te voeren, toen ik protesteerde vertelde hij mij, dat de Heer altijd voor mij zou zorgen als ik zijn werk op de eerste plaats in mijn leven zette. Ik maakte de lange reis naar Salt Lake City. Toen ik thuis kwam, had zij haar verloving verbroken. Wij begonnen met elkaar uit te gaan en later trouwden we."

Zijn vrouw verzegelde hem na dat diner zelden meer naar soortgelijke gele-

genheden. Niet lang daarna verslechterde haar toestand, werd zij volledig bedlegerig en kon zij bijna niet meer spreken. Hij was een algemene autoriteit en bleef zijn taken vervullen, bezocht conferenties en gaf de heiligen raad. Hij kwam thuis en vertelde haar altijd alles over de conferentie die hij bezocht had. Op een keer na zijn thuiskomst, plaagde hij haar: „Als je niets tegen me zegt, vertel ik je ook niets over de conferentie. Het lijkt wel of je niet meer van me houdt." De tranen sprongen haar in de ogen en met grote inspanning vond ze de kracht de woorden, „Ik houd heel veel van je" uit te spreken.

Het was moeilijk en het duurde heel lang, maar ze wist het zinnetje te formuleren. Vanaf dat moment nam hij zich voor haar liefde nooit meer licht op te vatten, want hun liefde steeg zelfs boven haar lichamelijke gebreken uit.

Op de begrafenis van deze bijzondere vrouw, Zina Card Brown, refereerden alle sprekers naar haar liefde voor haar man, president Hugh B. Brown. President Marion G. Romney zei: „Waar zij ook was, zij was een liefdevolle dame." President N. Eldon Tanner verklaarde dat president Brown zo succesrijk was door haar liefde. President Kimball zei, dat de liefde van president en zuster Brown dusdanig was, dat zij spoedig weer samen zouden zijn in de eeuwigheid. Haar liefde trok hen tot de onsterfelijkheid – een begin van de eeuwigheid.

Het grootste gebod

Het is deze liefde waarover de Schriften spreken. Het is de macht die eeuwig leven geeft, die het heilal vervult en die hemel en aarde regeert. Het geeft de zwakken kracht en verheft ons boven de grote moeilijkheden die wij van tijd tot tijd op ons pad tegenkomen.

Tijdens de laatste week van zijn aardse bediening werd de Heer Jezus Christus voor de derde keer benaderd door de Farizeeën in een poging Hem in verwarring te brengen. Een van hen, een wetgeleerde, vroeg hem:

„Meester, wat is het grootste gebod in de wet?

„Hij zeide tot hem: Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

„Dit is het grote en eerste gebod.

„Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naast liefhebben als uzelf.

„Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten" (Matt. 22:36–40).

Dit is dezelfde leer, die in elke bediening geopenbaard is. Keer op keer, door alle tijden heen, heeft de Heer deze essentiële instructie aan zijn kinderen herhaald. Soms zegt Hij, dat het niets uitmaakt wat je weet of doet als je geen liefde hebt. Bij andere gelegenheden zegt Hij: „Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren" (Joh. 14:15). Maar altijd legt Hij er de nadruk op, dat het liefhebben van God en de mens de kern van het evangelie is. „Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van Mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander" (Joh. 13:35).

De opgave mensen werkelijk lief te hebben wordt niet vaak uitgevoerd in de wereld van internationale betrekkingen en is zelfs vreemd in de wereld van nationale aanlegenheden. Toch schiet mij tenminste één opmerkelijke prestatie te binnen.

Mahatma Gandhi was de man die India onafhankelijk maakte. Gandhi begon zich te realiseren dat het toekeren van de andere wand en goeddoen in plaats van kwade daden, grote machten in zijn volk zouden ontsluiten. Eens kwam er een Hindoe naar hem toe, die overstuurt was. Zijn zoon was gedood door de Moslims; als vergelding had hij een Moslims jongetje gedood. Berouwvol zocht hij troost bij Gandhi. Die vertelde hem dat hij troost kon vinden als hij een Moslims weesje zou grootbrengen – niet als Hindoe, maar als Moslim.

Er schuilt een offer in liefde, een offer dat onsterfelijkheid brengt. Gandhi leed aanzienlijk, maar uiteindelijk kregen daardoor miljoenen mensen meer vrijheid. De kogel van een sluipmoordenaar maakte vroegtijdig een eind aan zijn leven. Men kan zich afvragen wat

hij verder had kunnen doen voor de ontwikkeling van een nieuwe natie als hij was blijven leven.

Het voorbeeld van president Kimball

Wij hebben veel liefde in het leven van onze geliefde profeet Spencer W. Kimball gezien. Liefde was lang voordat hij president van de kerk werd een deel van zijn leven.

Een ringpresident in Logan (Utah) hield een gastenboek bij, nadat de man was overleden werd dit boek aan zijn zoon gegeven. Toen de zoon het doorbladerde, was hij onder de indruk van de handtekeningen in het boek. De namen van de meeste algemene autoriteiten stonden er in. Eén naam die op viel was:

Naam: Ouderling Spencer W. Kimball

Jaar: 1954

Positie of titel: apostel

Hobby: „Ik houd van mensen.”

Hij bladerde verder en zag toen, inmiddels tien jaar later, een bijna identieke aantekening:

Naam: Ouderling Spencer W. Kimball

Jaar: 1964

Positie of titel: apostel

Hobby: „Ik houd van mensen.”

Wij kenden president Spencer W. Kimball allemaal als een liefdevol man. Hij zag in liefde de manier om zelfs onbekende beledigingen recht te zetten. Hij kreeg daarmee te maken met een van zijn burens. Deze buurman kwam naar buiten en maakte een praatje met hem wanneer hij president Kimball ook maar even in de tuin zag, totdat zijn

vrouw tegen hem zei: „Dat kun je beter niet doen. De enige keer dat president Kimball alleen is, is wanneer hij in zijn tuin bezig is en dan ga jij naar hem toe en dring je jezelf aan hem op.” Daarna besloot de buurman niet meer naar buiten te gaan en president Kimball op afstand te bewonderen.

Er gingen een paar weken voorbij, voordat president Kimball bij deze buurman aanbelde en hem een oven-schotel overhandigde. „Waarom is dit?” vroeg de buurman. „Dat weet ik niet,” antwoordde president Kimball, „ik kom mijn verontschuldiging aanbieden voor wat ik ook gedaan heb, dat u beledigd heeft. U komt nooit meer een praatje met me maken, dus vermoed ik dat ik iets verkeerd heb gedaan.”

Het was president Kimball, die zelf zo liefdevol was, die ons uitlegde, dat de Heer tot ons hart fluistert te gaan en te doen en op die manier de intense gebeden van anderen te verhoren. President Kimball zei dat dat de methode was, die de Heer heeft gekozen om gebeden te verhoren, omdat Hij weet dat het de manier is waarop wij het doeltreffendst leren liefde te geven.

Onlangs hoorde ik dat twee huisbezoeksters meer dan een jaar lang alle boodschappen deden voor een invalide zuster. Toen vervolgens dagelijks haar bloeddruk moest worden opgenomen, waren deze zusters daartoe ook bereid.

In een andere wijl hielp de zustershulpvereniging een zieke vrouw terwijl haar man weg van huis was. Zij was afkomstig uit Thailand en sprak slechts gebrekkig Engels. Zij leed aan een ziekte die elk orgaan aantastte. De zusters leerden hoe zij een ademhalingsapparaat moesten gebruiken. Zij baadden haar, kamden haar haar, poetsten haar tanden, hielden haar huis schoon en bereidden de maaltijden. Ik hoorde deze vrouw haar dankbaarheid uiten over de liefde en het geduld van hen die haar verzorgden.

De liefde die de wereld het leven geeft is de liefde die Jezus onderwees. Het creëert leven in het huwelijk; leven in het gezin; leven in de buurt, in de gemeenschap; in de landen en in de wereld. Wij behoren de Heer lief te hebben, op zijn woord te vertrouwen; de onsterfelijkheid lief te hebben en er ons vertrouwen in te stellen.

Corrie ten Boom

Misschien herinnert u zich het verhaal van Corrie ten Boom, een vijftigjarige alleenstaande vrouw, die uitgroeide tot een heldin in de Tweede Wereldoorlog toen zij werkzaam was in het verzet. Ik wil u graag deelgenoot maken van twee voorbeelden die aangeven hoe de liefde in haar leven werkte, waardoor zij in staat was goed te doen, hoewel er in feite misbruik van haar werd gemaakt.

In het eerste voorbeeld was zij een jonge vrouw in Holland. Zij was tot

over haar oren verliefd en dacht dat haar liefde beantwoord werd. Maar toen stond de jongen op wie zij verliefd was op een dag met een andere vrouw voor de deur. Hij wilde dat Corrie kennis maakte met zijn verloofde. De familie sprong bij om haar door deze crisis heen te helpen. Nadat het jonge paar weg was, vluchtte Corrie naar haar kamer waar zij in huilen uitbarstte. Zij schrijft: „Later hoorde ik vader de trap opkomen. Even was ik weer dat klein meisje, dat wachtte om door hem ingestopt te worden. Maar dit was een zeer dat niet onder een deken kon worden weggestopt en plotseling was ik bang voor wat vader zou zeggen . . . Natuurlijk zei hij niet de nietsbeduidende, loze woorden.

„In plaats daarvan begon hij 'Corrie, weet je wat er nu zo'n pijn doet? Het is liefde. Liefde is de sterkste macht in de wereld en wanneer het geblokkeerd wordt, geeft dat pijn.

„Er zijn twee dingen die we kunnen doen als dit gebeurt. Wij kunnen de liefde doden, zodat de pijn ophoudt. Maar dan sterft er natuurlijk ook een deel van ons. Of, Corrie, wij kunnen God vragen een andere route te openen waarlangs deze liefde kan reizen . . . Wanneer we niet kunnen liefhebben op de oude menselijke manier, Corrie, kan God ons de volmaakte manier tonen.”

Later, na een verschrikkelijke ervaring in een Duits concentratiekamp, kwam ze oog in oog te staan met een van de SS'ers, die wacht hadden gelopen in dat kamp.

„Het was tijdens een kerkdienst in München dat ik hem zag, een voormalig SS'er die op wacht had gestaan bij de deur van de doucheruimten in Ravensbrück. Hij was de eerste van onze bewakers die ik sinds die tijd zag. En plotseling zag ik het allemaal weer voor me: de spottende mannen, de stapel kleding, het van pijn vertrokken gezicht van (haar zuster) Betsie.

„Na de kerkdienst kwam hij naar me toe, stralend en buigend. 'Mag ik u danken voor de boodschap die u gebracht heeft, *juffrouw*,' zei hij. 'Het is fijn te weten dat Hij, zoals u zegt, mijn zonden heeft gewassen!'

„Hij wilde mij een hand geven. En ik, die in Bloemendaal zo vaak over de noodzaak van vergeving gepredikt had, liet mijn hand langs mijn lichaam hangen.

„Zelfs toen de boze, wraakzuchtige gedachten door mij heen schoten, zag ik de zonde daarvan in. Jezus Christus was voor deze man gestorven; zou ik om meer durven vragen? Heer Jezus, bad ik, vergeef me en help mij hem te vergeven.

„Ik probeerde te glimlachen, ik wilde mijn arm oplichten. Ik kon het niet. Ik voelde niets, niet het minste sprankje warmte of naastenliefde. Dus weer zond ik een stil gebed op. Jezus, Ik kan hem niet vergeven. Geef mij uw vergevensgezindheid.

„Toen ik hem een hand gaf, gebeurde het ongelooflijke. Vanaf mijn schouder door mijn arm en hand leek er een schok van mij naar hem over te gaan, terwijl er in mijn hart een liefde voor deze vreemdeling ontsprong, die mij bijna overmande.

„En zo ontdekte ik, dat de genezing van de wereld niet afhangt van onze vergevensgezindheid noch van onze goedheid maar van Hem. Wanneer Hij ons vertelt onze vijanden lief te hebben, geeft Hij met het gebod ook de liefde zelf” (Corrie ten Boom, *De schuilplaats*).

Liefde is de levendmakende macht, die de geest van mannen en vrouwen vernieuwd en de wereld nieuw leven brengt, leven dat verlangt naar onsterfelijkheid.

Moge wij allen over liefde denken als de grote kracht die het is. Moge wij de leringen over liefde letterlijk nemen en werken aan het meester maken van de vaardigheden van het geven en ontvangen van liefde. Liefde is de macht waardoor wij de wereld kunnen vernieuwen. „Liefde is leven, en leven heeft onsterfelijkheid.”

□

Fragmenten uit een toespraak die zuster Smith op 14 februari 1984 gehouden heeft aan de Brigham Young University.

HONING EN HARMONIE IN QUEBEC

*Canadese jeugd creatief
in het verspreiden van het
evangelie*

Kathleen Lubeck

Als u eens alle manieren waarop jonge mensen het evangelie kunnen verspreiden op een rijtje moest zetten, zou u waarschijnlijk het vervullen van een full-time zending bovenaan de lijst zetten, gevolgd door een goed familielid te zijn en misschien een roeping in de kerk te vervullen. Maar wat dacht u van honing uit bijenkorven verzamelen? Of een zangtalent gebruiken? In Quebec heeft de HLD-jeugd de volgende creatieve manieren gevonden om haar talenten in dienst van de Heer te gebruiken.

Honing en een jeugdtempelreis

Dikke, kleffe, goudkleurige, druiperige, zoete honing, oftewel „le miel” in Franstalig Canada. Daar zie je vierkante bijenkorven in de groene velden staan, temidden van blauwe korenbloemen, paarse distels en tere, witte bloesems. In dezelfde landstreek, in het kleine dorpje Sainte Brigidé d'Iberville, ongeveer vijftig kilometer van Montreal, vinden we maisvelden, schuren en silo's.

Ook zien we er een aantal jongens rondlopen – heiligen der laatste dagen – die honing uit de blauwe en witte bijenkorven verzamelen.

Iedere jongen krijgt een emmer honing als beloning voor een dag honing verzamelen en verwerken. Er kleeft wel het een en ander aan dit salaris, maar ze weten het goed te gebruiken. Met de hulp van andere jongelui van de Wijk Lemoyne verpakken en verkopen ze de honing, en storten dat geld in een fonds voor hun reis naar Washington D.C. – met de auto twaalf uur rijden. Ze gaan niet naar de Amerikaanse hoofdstad voor vakantie. Ze gaan naar de tempel om doopwerk voor overledenen te doen. Montreal valt onder het district van de Washington-tempel.

„Ik zie er echt naar uit om naar de tempel te gaan”, zegt Samuel Maltere, veertien jaar, lid van de Wijk Lemoyne. „Op deze manier hoeft ik mijn vader en moeder niet om geld te vragen voor de tempelreis. Met honing werken is een kleverig karwei, en je wordt er wel smerig van, maar het is de moeite

waard. En als je eenmaal weet hoe honing op tafel komt, waardeer je het ook meer.”

Waarom zijn de jongelui zich met honingraten en bijen gaan bezighouden? Het begon toen de bisschop, Joseph Wilfred Serges Limoges, met zijn jeugd sprak over een tempelreis. „Iedereen wilde mee”, weet bisschop Limoges zich nog te herinneren, „maar niemand had er de financiën voor.” De wijkad-ministrateur, die met bijenkorven werkt, kende een imker, de heer Marcotte, die hulp kon gebruiken. Toen de bisschop met de jeugd sprak, waren ze allen bereid aan dit project mee te werken.

De heer Marcotte leerde de jongens uit de wijk hoe ze de honing moesten verzamelen en verwerken. „Het is leuk om met bijen te werken,” zegt Mark Pelchat, „alleen gestoken worden is minder plezierig.”

Wanneer de jongens met hun emmer honing thuiskomen, helpen andere leden van de wijk om het kleverige spul in kleine potjes te doen. Ze verkopen

het aan vrienden of aan klanten van een reformwinkel van een lid in Montreal.

„We hebben vandaag al zes uur buiten deze winkel honing staan te verkopen”, zegt Phillippe Cazeau, zestien jaar. „We vinden dat als we naar de tempel gaan, we er ook voor moeten werken.”

Naar de tempel gaan is een gebeurtenis waar de jongelui enorm naar uitzien. „We willen doopwerk doen voor de mensen die overleden zijn zonder dat ze van het evangelie gehoord hebben”, zegt de vijftienjarige Sonya Roy.

Ook grijpen ze mogelijkheden aan om hun honingklanten iets over de kerk te vertellen. „We vertellen de mensen die voorbij komen dat we geld aan het inzamelen zijn voor een reis naar de tempel. We laten ze een plaat van de tempel zien en maken ze duidelijk wat het voor ons betekent”, legt Frankie Belot, zeventien jaar, uit.

Door hun bereidheid te werken en nieuwe vaardigheden op te doen, plukken de jongelui van de Wijk Lemoyne de zoete vruchten van het verspreiden van het evangelie – onder de levenden en de doden.

Foto's van Sharon Beard en Ron Hamilton

Notre Chanson

Chantal, zestien jaar, en Nathalie, achttien jaar, bekend in hun ring als de „zingende LeGault zusjes“, musiceren al jaren samen. Ze genieten ervan, en het is ook een manier om uiting te geven aan hun liefde voor het evangelie.

In de ring spreekt men nog steeds van een show die Chantal en Nathalie drie jaar geleden brachten. Het begon toen Chantal gevraagd werd met een muziekgroep mee te doen die bestond uit jonge leden van de kerk. Nathalie voegde zich ook bij het gezelschap. „We oefenden de hele zomer, vijf uur per dag, en brachten toen tijdens een ringactiviteit een uur durende show“, vertelt Chantal. „Die viel goed in de smaak“.

Nathalies voorliefde voor muziek begon al toen ze nog jong was. Op tienjarige leeftijd wilde ze leren dirigeren, dus vroeg ze de muziekleider van de wijk het haar te leren. Toen Nathalie elf werd, werd ze geroepen de muziek in het jeugdwerk te leiden. Nu is ze koor-dirigente van de wijk, kampleidster van de jonge-vrouwen en secretaresse in de zondagsschool. Haar zuster leidt de muziek voor de jonge-vrouwen, zingt in het wijkkoor, en is presidente van haar jonge-vrouwenklas.

Beide meisjes zingen voor hun plezier, maar Chantal zou graag op professioneel niveau zingen. „Ik vind muziek leuk, maar Chantal is er dol op“, zegt Nathalie.

Vorig jaar deed Chantal een auditie voor een nogal belangrijk galaconcert, waarbij de pers aanwezig was en zich op de hoogte stelde van eventueel nieuw talent in Montreal. Chantal werd toegelaten en in het programma ingedeeld. Maar toen ze erachter kwam dat het op zondag zou zijn, trok ze zich terug.

„Ik heb erover gevestigd“, vertelt Chantal. „Hoewel ik dolgraag op dat gala had willen zingen, ga je niet als de Geest je zegt niet te gaan. Dus ging ik niet. Het belangrijkste is altijd te doen wat onze Hemelse Vader wil. Maar ik weet dat, omdat ik toen naar de Geest geluisterd heb, ik andere mogelijkheden heb gekregen.“

Een van de mogelijkheden diende zich vorig jaar aan toen ze gevraagd werd te zingen voor een seminariefilm van de kerk. Beide zusters werd gevraagd te helpen bij de vertaling in het Frans. Chantal vertelde de producer dat ze graag wilde zingen, en werd gevraagd een aantal liedjes voor het project op te nemen. Ze ging naar de studio, deed de koptelefoon op en verraste iedereen door in recordtijd een uitstekend produkt af te leveren. Een technicus zei dat ze professionele capaciteiten had, en dat werkte stimulerend.

„Als ik beroepsmatig ga zingen, zal mijn toewijding aan God altijd op de eerste plaats komen“, zegt ze. „Ik zie mijn zingen als zendingswerk.“

Naar school gaan in Montreal is een uitdaging op zich voor de twee jonge vrouwen. Ze zijn de enige heiligen der laatste dagen op een school met 1.500 leerlingen. „Het moeilijke is dat mensen onze beginselen niet begrijpen“, zegt Chantal, „soms, als vrienden te weten komen wat onze godsdienst is, zeggen hun ouders dat ze niet meer met ons om moeten gaan. Maar toch hebben we ondervonden dat ons voorbeeld het beste zendingswerk is dat we kunnen doen.“

Nathalie is het hiermee eens. „Als wij met de ondergrondse naar de kerk

gaan, valt het mensen op dat wij in jurken lopen, ze zien dat we niet als andere jonge mensen zijn. We hebben iets dat anders is.“

„Vorige jaar vroeg ik mijn wiskundeleraar iets in mijn jaarboek te schrijven, hij schreef: 'Een jaar geleden zag ik je door de gang lopen en ik kende je niet, maar ik wilde je dit jaar in mijn klas hebben omdat ik zag hoe vriendelijk je met mensen omging.' Dat is voor mij zendingswerk.“ Chantal deed soortgelijke ervaringen op.

De familie LeGault werd tien jaar geleden lid van de kerk, nadat zendelingen bij hen aangebeld hadden. Hoewel Nathalie nog maar acht jaar oud was toen de zendelingen kwamen, wilde ze zich ervan overtuigen dat de kerk waar was. „Toen ik negen was, wist ik dat het waar was“, zegt ze. „De familie zei dat wij lid werden omdat onze ouders lid waren geworden. Maar ik zei dat dat niet waar was, ik weet dat het waar is. Het was mijn eigen beslissing om lid te worden. Ik zeg altijd tegen jonge mensen dat je een eigen getuigenis moet hebben, niet alleen maar het getuigenis van je vrienden of familie.“

De zusters weten nog hoe het was zonder het evangelie. „Sommige mensen die in de kerk geboren zijn beseffen de waarde niet van wat zij hebben“, zegt Nathalie. „Ik herinner me nog hoe het eerst was en weet dat de Geest van de Heer nu in ons huis heerst. Over alles wat ik doe bid ik. Ik voel dat de Geest van de Heer me leidt. Dat is de sleutel, en het is geweldige.“

De hele familie LeGault maakt er een gewoonte van te proberen zo dicht mogelijk bij de Geest te leven. Kort nadat broeder LeGault had gebeden om hulp bij het vinden van iemand om het evangelie mee te delen, kreeg hij, hoewel hij nog voldoende had, de ingeving van de snelweg af te gaan om benzine te tanken. Een jongeman met een motor zat bij het benzinestation omdat hij moe van het reizen was. Broeder LeGault bood aan zijn motor in de laadbak te zetten en hem naar Montreal te brengen.

De jongeman was onder de indruk van de vriendelijkheid waarmee hij behandeld werd en wilde meer over de

familie LeGault weten, en wat het was dat hen zo vriendelijk maakte. Hij ontving de zendelingenlessen. De familie LeGault bad dat de jongeman een getuigenis zou krijgen. Een paar weken later werd hij gedoopt.

„Wanneer zoiets gebeurt, maken we er een familie-activiteit van”, vertelt Chantal. „We baden allemaal dat de jongen naar de waarheid zou luisteren. We werken samen om het evangelie te verspreiden.”

„We proberen tegen onze Hemelse Vader te zeggen: 'Ik doe wat U wilt; maak van mij wat U wilt'”, zegt Nathalie. „Wanneer wij Hem die gelegenheid geven, doet Hij geweldige dingen.” □

Noot van de redactie: Het verzamelen en verkopen van honing heeft de jeugd van de Wijk Lemoyne geholpen samen te werken om het evangelie te verspreiden. Muziek is het middel geweest dat de zusters LeGault gebruikt hebben. Welke projecten of activiteiten die verband houden met het evangelie heeft de jeugd in uw wijk of ring (gemeente of district) gedaan, hetzij als groep of individueel? Wij ontvangen graag artikelen naar het idee van „Honing en harmonie in Quebec”. Sturen aan: Editorial Advisor, Translation Division, Postfach 1568, D-6382 Friedrichsdorf 1. Graag getypte artikelen. Vermeld uw naam, adres, wijk en ring, en voeg goede zwart-wit of kleurenfoto's bij die het artikel illustreren.

DE WAARDE VAN EEN ZIEL IS GROOT

Paul B. Thurgood

Tranen liepen
over mijn gezicht,
en ik betrapte mezelf erop
dat ik met de Heer
pleitte voor het leven
van die jonge vrouw.

Ik weet nog hoe het schrille geluid van een sirene en het voorbijstuiven van een ambulance mijn bloed altijd sneller deed stromen. O, wat had ik graag achter het stuur van die wagen willen zitten, om de zieken en gewonden te hulp te snellen. Toen ik ouder werd kwam deze droom uit. Ik volgde eerste hulp bij ongelukken- en anatomielessen. Daarna volgde ik een opleiding voor medisch assistent bij noodgevallen. Toen ik ook deze opleiding had afgerond, was ik klaar om mijn droom werkelijkheid te doen worden.

Ik was net klaar met mijn opleiding toen ik mijn eerste baan kreeg als assistent op een ambulance van een particuliere onderneming. Ik deed voor mijn jonge leeftijd veel ervaring op en mijn praktische kennis van eerste-hulpbehandelingen groeide snel. Ik leerde veel dingen over het leven die de meeste mensen pas op latere leeftijd ontdekken. Ook werd ik blootgesteld aan beproevingen en verleidingen waar ik tot dan toe geen weet van had.

Ik werkte in een niet-mormoonse omgeving. Het was het soort omgeving waarvoor mijn kerkleiders mij altijd gewaarschuwd hadden, maar toentertijd dacht ik dat ik me daar geen zorgen over hoeft te maken. Door mijn werk kwamen mijn kerkelijke verplichtingen in het gedrang. Ik begon mezelf vragen te stellen en dacht veel na over de toekomst. Ik zag mezelf tot in de hogere regionen van de medische wereld opstijgen, en het leek alsof niets me in de weg stond. Op mijn negentiende verjaardag ging ik naar Californië en schreef me bij een ziekenhuis in voor een paramedische vervolgopleiding. Ik werd toegelaten en kon in de herfst beginnen. Toen wist ik dat dat precies was wat ik wilde doen.

Ineens verliet mij elke gedachte aan een zending. Het was net alsof de beslissing

om niet te gaan al genomen was. O, natuurlijk, ik had mijn familie en vrienden altijd gezegd dat ik zou gaan. Ik had zelfs mijn werkgever verteld dat ik op zending wilde gaan. Maar dat leek allemaal niet belangrijk meer. Het enige dat ik nog kon zien was persoonlijke voldoening, en ik maakte me geen zorgen over welke geestelijke ontwikkeling ik ook mis zou lopen. De stem van de profeet weerklonk nog wel in mijn gedachten: „Iedere jongeman moet een zending vervullen”, maar daarop volgde altijd de gedachte: „Hoe ver kan je over twee jaar al niet gevorderd zijn als paramedicus?”

Ik was verblind door wereldse hebzucht

Ik wist niet wat ik moest doen! Diep in mijn hart wist ik dat een zending de juiste beslissing was, maar ik was verblind door wereldse hebzucht. De beslissing om al of niet te gaan woog voortdurend op mij. Zodra ik wakker werd dacht ik eraan, en ik bleef eraan denken tot ik weer naar bed ging. Omdat we in een 24-uurs ploegendienst werkten, had ik veel tijd om na te denken.

Op een avond, net nadat ik naar bed was gegaan, werd ik gewekt door de telefoon. De politie belde om een ambulance na een botsing tussen een vrachtwagen en een personenwagen op de snelweg. Ik was snel ter plaatse. Een kleine auto was tegen de achterkant van een grote vrachtwagen gereden, die geladen was met houten palen. De zwaar verwrongen auto had twee inzittenden – een jong, pas getrouwd echtpaar. De man achter het stuur was onmiddellijk overleden. Zijn vrouw was ernstig gewond. We werkten koortsachtig om het langzaam wegebbende leven van die knappe negentienjarige vrouw te redden. Ik vroeg me af hoe dit jonge echtpaar zo iets vreselijks kon over-

komen, waardoor hun toekomstplannen en geluk volledig waren vernietigd.

We brachten haar in alle haast naar het ziekenhuis, waar een team goed getrainde doktoren en verpleegsters klaarstond. Al gauw arriveerde er een helikopter om haar naar een ziekenhuis in Salt Lake City over te brengen, waar ze een speciale behandeling kon ondergaan voor haar ernstige hoofdletsel.

Nadat ik de schok van dat verschrikkelijke ongeluk wat te boven was gekomen, sprak ik nog even met de agent die de taak had de familie in te lichten. Ik zal nooit vergeten hoe hij met een dieptrieste uitdrukking op het gelaat en met tranen in de ogen wegreed. Ik dacht: „Wat een vreselijke opdracht! Stel dat het mijn ouders waren die nu op de hoogte werden gesteld?” En toen drong een andere vraag zich aan mij op: „Hoe zal mijn gelaatsuitdrukking zijn wanneer ik tegenover de Heiland verantwoordig afleg van mijn sterfelijke proeftijd?”

Een late nachtvorst hing in de lucht. Terwijl ik de duisternis instaatte, viel het me op hoe helder en kalm de hemel eruit zag. Tranen liepen over mijn gezicht, en ik betrapte mezelf erop dat ik met de Heer pleitte voor het leven van die jonge vrouw. Op dat moment, toen het leek alsof mijn hart pijnlijk opzwoel van liefde en medeleven, begon het bij me te dagen. Doktoren en paramedici waren geweldige mensen, maar ze konden niet meer dan het lichaam behandelen. Ze konden niet de dieper liggende wonden genezen, de wonden die ons ervan zouden weerhouden terug te keren naar ons thuis bij onze Hemelse Vader. Slechts één Heelmeester was daartoe in staat, en ik ontzegde mezelf de kans zijn dienstknecht te zijn. Ik nam een besluit. Ik zou alles doen om het werk van de Meestergenezener te bevorderen. Ik zou een zending vervullen!

Mijn gebeden waren verhoord

De dagen gleden voorbij. Uiteindelijk, een maand later, hoorde ik dat mijn gebeden waren verhoord. De jonge vrouw werd uit het ziekenhuis ontslagen, geheel hersteld. Ik dankte onze Hemelse Vader innig voor dat antwoord. Maar nu kwam de grootste stap van allemaal: mijn zending.

Naarmate ik bad en mezelf voorbereide, bevestigde de Geest dat ik inderdaad mijn Hemelse Vader in het zendingsveld moest dienen. Ik zal nooit vergeten hoe een kalm, fijn gevoel mij vervulde toen onze ringpatriarch die zegen over mij uitsprak.

Ik zal nooit datzelfde gevoel vergeten dat ik had toen ik de brief opende van een profeet van God, die mij riep een zending te vervullen in het Zendingsgebied Harrisburg Pennsylvania. Ook terwijl ik in Pennsylvania werkzaam was, als vertegenwoordiger van Jezus Christus, had ik dat bijzondere, kalme gevoel over me, de wetenschap dat ik de juiste beslissing genomen had.

Voordat ik op zending ging dacht ik dat er geen gevoel ter wereld te vergelijken was met de kennis dat iemand door jouw hulp weer kon lopen, maar ik had me vergist; er bestaat geen geweldiger gevoel dan te weten dat je iemand geholpen hebt in zijn zoeken naar de ware vreugde van het evangelie van Jezus Christus.

Met heel mijn hart weet ik dat deze kerk waar is! Ik weet dat God leeft, dat Hij gebeden hoort en verhoort. Ik weet dat Jezus de Christus is, en dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn kerk op aarde is. Mijn zending heeft die feiten in mijn hart verzegeld. Een rit in een ambulance had dat nooit kunnen doen.

□

KLIPWANDELEN

Net als het uitzicht vanaf de klip, lokt satan ons steeds dichter bij de rand van zijn zorgvuldig bereide afgrond.

S. Olani Durrant

Enige tijd geleden kreeg ik een imposante foto onder ogen van een bergbeklimmer in een spectaculair Alpenlandschap. Aan alle kanten waren er woeste bergen, die zich duizenden meters boven de dalen verhieven. Op deze foto stond de bergbeklimmer op het uiterste randje van een zeer hoge, loodrechte rotswand.

De voorstelling maakte veel indruk op mij. Ik hou niet van hoogten. Ik word duizelig van alles wat hoger dan drie meter is. En deze bergbeklimmer stond notabene met zijn tenen zo goed als over de rand heen. Het moet een zeer opwindend gevoel voor hem zijn geweest om zich op het uiterste randje van zijn wereld te bevinden. Ik weet zeker dat hij zich ook bewust moet zijn geweest van gevaar. Hij stond tenslotte oog in oog met de dood.

De samenleving zou zulke klipwandelaars op twee manieren kunnen beschermen: door de rand van de afgrond af te schermen met een hek, of door te zorgen voor een ziekenauto onderaan de rotswand. De eerste maatregel zou een val voorkomen; de tweede zou de gevolgen van een val proberen te behandelen.

Het is duidelijk dat het hek de betere oplossing is. Maar voor de klipwande-

laar die bezeten is van het opwindende gevoel van gevaar, zou het hek de hele ervaring wegnemen.

Ik zou een vergelijking willen maken tussen de afgrond en de verleidingen van dit leven. Net als het uitzicht vanaf de klip, dat de wandelaar steeds dichter naar de rand toe trekt, lokken satans verdichtels ons steeds dichter naar de rand van zijn zorgvuldig voorbereide afgrond.

Gedurende onze reis door het leven heen, tracht satan ons naar de rand van de afgrond te lokken. Hij beweegt ons over de rand te kijken. Als we nieuwsgierig of overmoedig of dom zijn, zullen we misschien willen zien hoe dicht we wel bij de rand kunnen komen, waarbij onze greep op de ijzeren roede losser wordt, of misschien zelfs zo los, dat we er nog nauwelijks met een vingertop contact mee hebben. En dan, als we niet oppassen, glijden we, zo goed als geruisloos, over de rand heen. Maar spannend was het wel zolang als het duurde, op de rand balancerend, ons bewust van het dreigende gevaar, maar zeker, o zo zeker, dat we de situatie de baas waren.

Het deert satan niet welk middel hij aanwendt om ons te krijgen: drank,

nicotine, drugs, een verlangen naar rijkdom of macht, leugens, begeerte. Hij is uitermate ingenieus en zal alles benutten wat voorhanden ligt.

Hij kon geen nee zeggen tegen drank

Ik heb een vriend die als jongeman geen nee kon zeggen als hem een drankje werd aangeboden. Maar drank was voor hem een bijzonder soort gif. Hij werd alcoholicus. De gevolgen voor zijn gezin waren rampzalig en hij streed jaren lang om zijn ziekte de baas te worden. Gelukkig heeft hij de strijd gewonnen en zet hij zich er nu voor in anderen te helpen. Hij heeft echter vele jaren met zijn jonge gezin verspeeld, die nooit meer in te halen zijn. Hij dwaalde ook van de kerk af. Zoals het er nu voorstaat, lijkt het erop dat zijn drinken in het verleden hem een eeuwig gezin heeft gekost.

Ik herinner me een jong stel dat er moeite mee had zich te gedragen wanneer ze alleen waren. Zij maakten zich ongerust dat zij de wet van kuisheid misschien zouden overtreden en namen zich voor zich te beheersen. Maar hun afspraken bleven er toch op uitdraaien dat zij tenslotte ergens alleen

waren, als het ware balancerend op de rand van de afgrond. Herhaaldelijk vervielen zij tot juist dat gedrag voor het overwinnen waarvan zij om kracht hadden geboden. De van gevaar vervulde spanning van het intieme contact had een grotere aantrekkingskracht dan de saai plannetjes die overdag werden gemaakt. Toen zij eenmaal tot aan de rand van de afgrond waren geweest, keerden zij er maar al te gemakkelijk keer op keer terug. Gelukkig kwam het meisje uiteindelijk tot het inzicht dat het hun ontbrak aan de nodige vastberadenheid om hun gedrag te veranderen, en dus maakte zij een eind aan hun afspraken, waardoor zij aan de uiteindelijk val in de afgrond ontkwam.

In mijn tien jaar als bisschop en hogeraadslid heb ik meerdere malen een kerkelijke rechtbank meegemaakt. Ik kan daardoor tot u getuigen dat niemand wiens lidmaatschap op het spel stond ver van de rand van de afgrond vandaan was gebleven. Hun hekken, zo zij die ooit voor zichzelf hadden opgetrokken, waren vervallen. Zij hadden naar satans pijpen gedanst en waren al dansend in de afgrond gestort.

We zijn hier op aarde om te worden beproefd, om onze waardigheid om terug te keren in het koninkrijk van onze Hemelse Vader te bewijzen. Net als Christus zijn wij hier om verleidingen te overwinnen en onze kroon in den hoge op te eisen. Ook al zijn wij alles vergeten, verlaten worden wij niet. Wij hebben de leiding van de Schriften, de raadgevingen van levende profeten en andere geïnspireerde leiders en, voor hen die gedoopt zijn door iemand die het priesterschap van God bezit, is er de gave van de Heilige Geest.

De gehele wapenrusting Gods

De woorden van Paulus aan de Efeziërs verschaffen ons welsprekende raad; hij zei:

„Doet de wapenrusting Gods aan, om te kunnen standhouden tegen de verleidingen des duivels. . .

„Stelt u dan op, uw lendenen omgord met de waarheid, bekleed met het pantser der gerechtigheid,

„De voeten geschoeid met de bereidvaardigheid van het evangelie des vredes;

„Neemt bij dit alles het schild des geloofs ter hand, waarmee gij al de brandende pijlen van de boze zult kunnen doven;

„En neemt de helm des heils aan en het zwaard des Geestes, dat is het woord van God.

„En bidt daarbij met aanhoudend bidden en smeken bij elke gelegenheid in de Geest, daartoe wakende met alle volharding en smeking voor alle heiligen” (Ef. 6:11, 13-18).

Als vader moet ik mijn kinderen helpen hun eigen hekken te bouwen aan de rand van de afgrond. Als ik aan die grote taak en uitdaging denk, word ik geconfronteerd met de hoop op succes en de mogelijkheid van mislukking. Maar één ding weet ik: het hebben van een „doorsnee” HLD-gezin interesseert mij in het geheel niet. Mijn kinderen hebben het daar knap moeilijk mee. Zij vinden het niet eerlijk wanneer mijn vrouw en ik hen verzoeken op zondag niet te voetballen, want tenslotte „doen alle anderen het wél”! Het is niet eerlijk wanneer wij erop staan dat zij op een afgesproken tijd thuis zijn aangezien „de anderen helemaal niet zo vroeg thuis hoeven te komen”! Ziet u, volgens de statistieken gaat één op de drie jongemannen op zending, en van alle jonge mensen in de kerk, trouwt gemiddeld de helft in de tempel.

Wanneer ik naar mijn zoons kijk, kan ik niet kiezen welke van de drie op zending behoort te gaan en welke twee andere paden behoren te bewandelen. Moet het Jeff zijn, van wiens priesterquorum ik de adviseur ben? Of Dennis, van wiens honkbalteam ik coach ben? Of Andy, die werkelijk alles geweldig vindt als hij het maar samen met zijn vader kan doen? Verdient één van hen de zegeningen van een zending méér dan de anderen? Welke twee moeten de woorden van

de profeet de rug toe keren om ervoor te zorgen dat mijn jongens „doorsnee” zullen zijn? Wees zo goed mij te vertellen welke twee belangrijker dingen moeten vinden om te doen.

Kunt u mij helpen beslissen welke twee van mijn vier dochters de zegeningen die aan het altaar in de tempel worden uitgesproken maar moeten verbeuren? Moeten het soms Laura en Lynita zijn, de twee die al studeren? Of moet het Jeanine zijn, mijn musicienne? Of de kleine Meg, die haar vader met zo weinig moeite een glimlach kan ontlokken? Welke twee zal ik onwaardig verklaren? Ongeïnteresseerd? Ontrouw?

Ik vind het vooruitzicht een „doorsnee”-HLD-gezin te hebben ten enenmale ondraaglijk. Toch is dat precies wat ik zal krijgen, en het is precies wat u zult krijgen, wanneer wij er de voorkeur aan geven een doorsneeweg te volgen.

Wat mij betreft is een van satans meest doeltreffende wapens om ertoe te bewegen het wel best te vinden om de doorsneeweg te bewandelen: om een beetje te liegen, een beetje te bedriegen, een beetje misbruik van een ander te maken, omdat het allemaal zo gewoon lijkt. Daardoor worden we, zoals Nephi heeft gezegd, „bedachtzaam ter helle” gevoerd” (2 Ne. 28:21).

Satan is zeer, zeer wezenlijk. Ik heb zijn grote macht gevoeld en ben er getuige van geweest, zij is angstwekkend. Verder getuig ik dat Christus leeft en dat Hij ons allen de nodige kennis verschaft om zonde en dwaling te onderkennen.

Ik bid dat wij en onze kinderen aan hun hekken zullen werken. Jezus Christus is de bron van onze kracht. Wij allen hebben die kracht nodig, willen wij ons afwenden van het kwaad en terugkeren bij onze Vader in de hemel. □

Luit een toespraak gehouden aan de Brigham Young University op 10 juli 1984.

